

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ένα κορίτσι 18 χρονών

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η κυρία Φόρτη προσπαθεί με τρόπο να πείσει τον άνδρα της να δώσει ένα ώριμο ποσό για να γλυτώσει το γιο τους. Ο πατέρας Φόρτης, όμως, δεν συμφωνεί μαζί της. Υποστηρίζει, τουναντίον, ότι ο γιος του έχει υποχρέωση να παντρευτεί την Άννα και λέει στη γυναίκα του ότι θα ασχοληθεί ο ίδιος μ' αυτό το ζήτημα. Στο μεταξύ, η Νίνα επισκέπτεται την Άννα και της προτείνει να δεχθεί μια αποζημίωση από τον Άλικο, για να μην υποχρεωθεί να παντρευτεί τον γιο της. Η Άννα αρνείται με ανανέγκη. Μετά την αποτυχία των σχεδίων της, η κυρία Φόρτη συνιστά στο γιο της να φύγει για το εξωτερικό.

— Δεν έχει έπειτα. Η Άννα σου θα μείνει στα κρύα του λουτρού κι' όσο για τον πατέρα σου, όταν ιδη πως δεν μπορεί να γίνει τίποτε, θα ήρμηση. Θα χαλάσει, βέβαια τον κόσμο με τις φωνές του... Άλλα, πρόσθεσε μεγαλόφωνα, θα τα υπομείνω όλα για το χατήρι σου. Σ'υ, άλλωστε, δεν θα είσαι εδώ... Θα ιδής τότε τι ώραία που θα κανονισθούν τα πράγματα.

— Η Άννα, μαμά; — Την αναλαμβάνω εγώ, παιδί μου. Όταν ιδη πως πέταξε το πουλί, θα υποχωρήσει και θα ζητήσει μόνη της ναρθή σε συμβιβασμό. Έτσι γίνεται πάντα με τις δουλειές αυτού του είδους... Φωνές, φασαρία, κακό στην άρχη κι' έπειτα όλα κανονίζονται με τον καλύτερο τρόπο. Λοιπόν, είσαι σύμφωνος;

Η ιδέα ενός ταξιδιού στο εξωτερικό ενθουσίαζε τον Άλικο. Ήταν ανέκαθεν το όνειρό του. Εύρισκε, άλλωστε, πως έπρεπε να ξεσκάσει έπειτα από τις περιπέτειες του τελευταίου καιρού. Διάδωλε! Δεν είχε βασιανιστή και λίγο!

— Σύμφωνος είμαι, μαμά, απάντησε. — Για τα χρήματα θα φροντίσω να σου τα εξοικονομήσω εγώ, είπε η κυρία Φόρτη. Σ'υ κ'ύτταζε για όλα τα άλλα.

— Και το διαβατήριο; — Δώσε όσα χρήματα σου ζητήσουν για να το βγάλει ανέσως. Διαφορετικά... Σκέφτηκε μία στιγμή κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Κανονισέ τα όπως μπορείς. Στην ανάγκη, θα φύγεις και χωρίς διαβατήριο... Δεν θα είσαι, άλλωστε, ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος. Το κυριότερο είναι να λείψης κάμποσο καιρό από την Αθήνα, όπου να τακτοποιηθεί το ζήτημά σου. Καταλαβαίνεις;

Ο Άλίκος κούνησε το κεφάλι του, για να δείξει πως είχε καταλάβει. — Θα κάνω ό,τι μπορώ και πιστεύω πως θα τα καταφέρω, μαμά, απάντησε. Έχω ένα φίλο που ανακατεύεται σ' αυτές τις δουλειές...

— Και τριμυοδιά! του σύστησε η κυρία Φόρτη. Ο πτέρας σου δεν πρέπει να μυριστεί το παραμικρό. Θα τ'ον έξηγήσω εγώ τα πράγματα, όταν είνε καιρός κι' είμαι βέβαιη πως, τελικά, θα συμφωνήσ

μαζί μου, αφού, άλλωστε, θα πεισθή κι' μόνος του πως δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Μητέρα και γιός σάπασαν για λίγο.

— Κι' η Άννα; ρώτησε δειλά ο Άλίκος.

Δεν ήταν η αγάπη που έφερε αυτή την ερώτηση στα χείλη του. Κάποιο άοριστο αίσθημα ευθύνης βρισκόταν ακόμη μέσα στην ψυχή του. Μιάς ευθύνης ρηχής, ζωπεστης, που δεν ξεπερνούσε τα όρια της συμπόνοιας.

— Η Άννα; απάντησε η μητέρα του. Μην ανησυχής, παιδί μου... Δεν θα την αφήσω έτσι. Θα φροντίσω εγώ γι' αυτήν. Κι' άλλωστε, είνε νέα κι' όμορφη όπως μου είπες. Δεν θα της λείψουν οι ευκαιρίες για να ξαναφτιάσει τη ζωή της... Έτσι κάνουν όλα τα κορίτσια σήμερα... Μπα! Δεν υπάρχει λόγος να σκοτίζεις το μυαλό σου γι' αυτήν.

— Καί... το παιδί; — Ποιό παιδί;... Αφ'ησε να γεννηθή πρώτα! Μιλās σαν να τ'ον έχη κιάλας στην άγκαλιά της!... Θα δούμε τι μπορεί να γίνει και γι' αυτό... Για τη στιγμή, το κυριότερο είνε να σωθής σ'υ. Όλα μπορεί να διορθωθούν κατόπιν.

Τον κ'ύττιζε με αυταρέσκεια και περηφάνεια. Ο Άλίκος ήταν το καμάρι της.

— Τη σωτηρία σου θα την χρωστάς σέ μένα, πρόσθεσε μ' ένα τρυφερό χαμόγελο.

Η κυρία Φόρτη πίστευε πως θάκανε ένα μεγάλο κτλό στο γιο της. Κατά τη γνώμη της, ο γάμος του με την Άννα θα ήταν ο ιδανικός του. Άλλ' ευτυχώς, αυτή άγρυπνούσε και θα προλάμβανε το κακό.

Ο Άλίκος δεν έδερε άλλη αντίρρηση. Κι' αυτός, άλλωστε, πίστευε πως έπρεπε να σωθ'η. Η αγάπη του για την Άννα

είχε σβύσει από τη στιγμή που είχε μάθει την κατάσταση της. Κι' έτρεμε τώρα για τις συνέπειες. Σίγουρα έπρεπε να γλυτώσει απ' αυτήν, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο. Δεν ήθελε, βέβαια, να κακοπάθ'η η καμένη η Άννούλα. Αφ'ου, όμως, η μητέρα του θα φροντίσει γι' αυτήν, μπορούσε να είνε ήσυχος.

— Κτλά, μαμά, είπε. Έγ'ω πάω να βρω το φίλο μου. Εσ'υ κ'ύτταζε για όλα τα άλλα.

Ένα άλλο ταξίδι

Ένώ ο Άλίκος έφευγε για να κανονίσει το ταξίδι του, η δυστυχισμένη Άννα έπαιρνε την τραγική απόφασί της. Κι' αυτή επίσης θάφευγε σέ ταξίδι. Άλλ' αυτό το ταξίδι θα ήταν χωρίς γυρισμό.

Δεν της είχε απομείνει, αλλοίμονο, άλλη λύσι. Η μοναδική σωτηρία της ήταν η αυτοκτονία. Θα γλύτωνε έτσι από τη ντροπή και την καταφρόνια.

Η σκέψι της πήγε για λίγο στο παιδί της, στο παιδί αυτό που τ'ον ένοιωθε μέσα στα σπλάγχχνα της. Δεν θάπρεπε τάχα να ζήση γι' αυτό; Δεν ήταν χρέος της ιερό να θυσιάσ'η για το χατήρι του;

Άλλα ποιό νόημα θα είχε τάχα η θυσία της;

Το παιδί αυτό, που θα γεννιόταν, χωρίς πατέρι, θα είχε πάνω στο αδόλο πρόσωπό του τη σφραγίδα της δυστυχίας, από την πρώτη στιγμή που θα αρχόταν στον κόσμο.

Γιατί η δική της ντροπή κι' ο δικός της ξεπεσμός θ' αντανάκλασαν και πάνω του. Θα ήταν ο θλιβερός κληρος του στη ζωή. Όλοι θα τ'ον δέλεπαν σαν το παιδί της αμαρτίας, σαν παράνομο καρπό ενός ανομολόγητου ειδυλλίου, σαν έναν παρείσακτο, που έκλεβε τον ήλιο και τους άερας που ανήκαν δικαιωματικά στους άλλους. Και θα τ'ον φόρτωναν το σφάλμα της μητέρας του. Λες κι' ήταν υπεύθυνο γι' αυτό.

Γιατί, λοιπόν, θα τ'ον φέρνε στον κόσμο; Για να μην μπορεί να το κ'ύτταξ'η στα μάτια και για να τ'ον ακούσ'η μία μέρα, όταν θα έφτανε σέ ηλικία για να καταλάβ'η, να την καταδικάζ'η χωρίς οίκτο και να την κατ'αρείται;

Κι' έπειτα, πως θα ήταν δυνατό να τ'ον φέρ'η στον κόσμο; Αυτό δεν μπορούσε να γίνει με κανένα τρόπο. Ποιός θα την παρ'άστεκε στο θλιβερό δρόμο της, ποιός θα την βοηθούσε, ποιός θα της έδινε θάρρος και δύναμι για να υπομείν'η το μαρτύριό της; Οι γονείς της; Άλλ' αυτοί πρώτοι θα την αποκέρυσσαν και θα την καταδικάζ'η, όταν μάθαιναν την αλήθεια. Και με τ'ον δική τους. Θα ήταν παράλογο ν' απαιτήσ'η απ' αυτούς να σκεπασουν με τη δική τους εντιμότητα τη δική της άτιμία. Κι' έκτος από τους γονείς της, άλλον κανένα δεν είχε.

Ξαναθυμήθηκε με αγανάκτηση την πρότασι που της είχε κάμει η Νίνα. Καί βέβαια αυτή την πρόττισι δεν την είχε σκεπθ'η μόνη της, μ' όλο που θέλησε να τ'ον κρύψ'η. Μαζί με τον Άλικο θα τ'ον είχαν συζητήσει και θα τ'ον είχαν σχεδιάσει.

Νά, λοιπόν, σέ ποιό σημείο είχε φτάσει. Ο άνθρωπος στον όποιον είχε προσφέρει ανεπιφύλακτα τα πάντα, αφού επρόδωσε την αγάπη της, την ταπεινώνε και την κουρέλιαζε τώρα, πετώντας της μερικά χρήματα για να σκεπάσ'η μ' αυτά τη ντροπή της.

Άλλα δεν θα έξεφετε ποτέ τόσο χαμηλά και δεν θα καταδεχόταν να πάω χα

ματα από τον άνθρωπο που τ'ον καταφρόνυσε μ' όλη της την ψυχή.

Η Άννα δεν έκλαιγε, ούτε ξεφώνιζε. Ο πόνος της δεν είχε ανάγκη από έκδηλώσεις. Γιατί πήγαζε από όλο το είναι της. Βρισκόταν μέσα σέ κάθε κύτταρό της κι' ήταν άπέραντος. Αυτή η άπέραντος του της έδινε μία παραξενή γαλήνη. Μέσα στο μυαλό της η σκέψι της κυλούσε πολύ ήρεμη. Άδίστα κι' ήρεμα έβγαζε επίσης τα συμπεράσματά της. Όλα αυτά τα συμπεράσματα συνοψίζονταν σ' ένα μόνο.

Άλλα λύσι δεν υπήρχε γι' αυτήν από τ'ον θάνατο.

Η Άννα δεν ένοιωθε κανένα δισταγμό κι' ήταν βέβαιη πως τ'ον θάρρος δεν θα της έλειπε. Άλλα με ποιό τρόπο θα τερμάτιζε τη ζωή της;

Με την ίδια ήρεμία, άρχισε να εξετάζ'η τα διάφορα μέσα.

Εκείνο που θα επιθυμούσε περισσότερο ήταν, πεθαίνοντας, να εξαφανισ'η τ'ον ίχνος του παραπτώματός της.

Για μία στιγμή, την δέλεασε η σκέψι να ριχτ'η μπροστά σ' ένα τραίνο του ηλεκτρικού ή σ' ένα αυτοκίνητο. Τ'ον κορμί της θα γινόταν τότε μία άμορφη μάζα από μ'ωμένες σάκες και κανείς δεν θα μπορούσε είνι να μάθ'η τ'ον μυστικό της.

Άλλ' ο ήρωϊσμός της δεν έφτανε ως εκεί. Όχι, καί τ'ον ήθελε να χρειάζ'οταν.

Εκείνο τ'ον απόγευμα, ήταν ολομόναχη στο σπίτι. Οι γονείς της είχαν βγ'η για να πάνε να συλλυπηθούν μία αδερφή της μητέρας της που είχε χάσει τ'ον άντρα της. Θ' ανέβαιναν στην Κηφισιά και θ' άργούσαν να γυρίσουν. Η υπηρέτρια, από τ' άλλο μέρος, είχε έξοδο.

Τ'ον μυαλό της Άννας πήγε, ξαφνικά, στο γκαζί της κουζίνας, που θα της έδινε έναν ήρεμο και γλυκό θάνατο. Τ'ον μέσον αυτό είχε κι' ένα άλλο πλεονέκτημα. Αν τυχόν λιποψυχούσε, θα της ήταν αδύνατο ν' αντιδράσ'η. Γιατί τ'ον τρομερό δηλητήριο, μπαίνοντας στα πνεύμονά της, θα νάρκωνε τα μέλη της και θα παρέλυε τις κινησεις της. Κι' έπειτα, θα γλύτωνε από τις εξετάσεις που γίνονται σέ παρόμοιες περιπτώσεις. Οι γιατροί, τ'ον πολύ - πολύ που θάκαναν, θα ήταν να πιστοποιήσουν τ'ον θάνατό της. Δεν θα είχαν λόγο να ψάξουν περισσότερο.

Κι' οι γονείς της; Τι θάλεγαν άραγε; Αυτή η σκέψι την απασχόλησε κάμποση ώρα. Άλλα δεν ήταν καλύτερο τάχα να την κλάψουν νεκρή παρά να ντρέπνται γι' αυτήν σ' όλη τους τη ζωή;

Δεν θα ήθελε, βέβαια, να τ'ον δώση αυτό τ'ον πόνο. Άλλα μήπως ήταν πιά σ'ον χέρι της να τ'ον λυπήσ'η ή να μην τ'ον λυπήσ'η; Τ'ον κακό είχε γίνει τάχα κι' η μοίρα της είχε βγάλ'η την αμείλικτη απόφασί της. Σ' αυτήν έπρεπε να υποταχθ'η.

Η Άννα άρχισε σέ λίγο τις προετοιμασίες της. Απομάκρυνε μερικά άχρηστα πράγματα, έκλεισε την πόρτα και τ'ον παράθυρο, δοκίμασε τ'ον σασκευ'η του γκαζιού για να ιδ'η αν λειτουργούσε κανονικά κι' έπειτα διάλεξε την κατάλληλη θέσι. Θα ήταν καλύτερο, σκέφτηκε, αν έβαζε τ'ον καρέκλα της ανάμεσα σ'ον μπουφέ κι' ένα παλιό μπαούλο, που ήταν σκεπασμένο με μιά χοντρή μάλλινη κουβέρτα. Θα καθόταν με τ'ον πρόσωπο πρ'ος τ'ον τοίχο. Έτσι, τ'ον πιθανότερο ήταν ότι δεν θα σωριάζ'ον κάτω.

Αφ'ου τ'ον κανόνισε όλα, έρριξε μιά ματιά γύρω για να βεβαιωθ'η πως δεν είχε παραλείψ'η τίποτε.

Από την εξέτασι αυτή έμεινε ικανοποιημένη. Δεν είχε τώρα παρά να γυρίσ'η τ'ον κλειδί τ'ον γκαζιού και να καθισ'η στην καρέκλα της για να περιμέν'η τ'ον θάνατο.

Έπειτα από μερικές στιγμές, όλα θ' άχουν τελειώσει, ψιθύρισε.

Κι' άπλωσε τ'ον χέρι της για να πιάσ'η τ'ον γκαζί.

Άλλα, ξαφνικά, άκούστηκε τ'ον κουδούνι τ'ον πόρτας.

Ποιός μπορεί να είνε; άναρωτήθηκε η Άννα.

Σκέφτηκε για μία στιγμή ν' άδιαφορήσ'η.

Άλλα τ'ον κουδούνισμα άκούστηκε και πάλι, πιά επίμονο αυτή τη φορά.

— Άς πάω να ιδ'ω, ψιθύρισε η Άννα. Προτού βγ'η, έρριξε μιά ματιά δόλογυρα. Όλα τα πράγματα βρισκόταν σ'η θέσι τους. Τίποτε δεν έδειχνε την άπ'φασί που είχε πάρ'η.

Έπειτα από μερικές στιγμές, άνοιξε τ'ον έξωθ'υρα.

Είδε τότε έναν ηλικιωμένο κύριο, με μ'ετριο άνάστημα και φαρδιούς ώμους. Τ'ον ντυσίμό του ήταν πολύ περιποιημένο.

— Εδώ μένει ο κύριος Μαρτέλι; ρώτησε.

— Μάλιστα, απάντησε η Άννα.

— Είχε μέσα;

— Όχι, κύριε...

— Η κυρία Μαρτέλι;

— Λείπει κι' αυτή...

Ο άγνωστος δίστασε για μία στιγμή.

— Σεις είσαστε η δεσποινίς Μαρτέλι; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θα ήθελα να σ'ας μιλήσω, δεσποινίς. Κι' όπως η Άννα τ'ον κ'ύτταζε με άπορία πρόσθεσε:

— Φόρτης... Μιχάλης Φόρτης.

Πρότασι γάμου

Η Άννα έκανε δυό - τρία βήματα πρ'ος τ'ον πίσω σαν νάβλεπε μπροστά της κάποιον τρομερό έχθρο. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά μέσα σ'ον στήθος της. Προσπάθησε, ωστόσο, να κρύψ'η την ταραχή της και με φωνή που έτρεμε έλθορα ρώτησε:

— Θέλετε... να μιλήσετε σέ μένα κύριε;

Ο Φόρτης έκανε μιά κίνησι με τ'ον κεφάλι του.

— Ναι, απάντησε. Μπορώ να μ'ω;

Η Άννα προπροεθύθηκε κι' άνοιξε τ'ον πόρτα τ'ον σαλονιού.

— Περάστε, είπε.

Ο Φόρτης βυθίστηκε σέ μιά πολυθρόνα. Τ'ον χοντρά κεφάλι του χώθηκε μέσα σ'ους ώμους του.

Η Άννα καθίσε σέ μιά άλλη, άπέναντί του. Τ'ον πρόσωπό της ήταν κατακίτρινο, λες κι' όλο της τ'ον αίμα είχε φύγει από τ'ον κεφάλι της.

Σάπαιναν.

Ο Μιχάλης Φόρτης εξέταζε προσεχτικά τ'ον νέα που βρισκόταν μπροστά του.

Ήταν, βέβαια, πολύ όμορφη. Άλλα τ'ον βλέμμα του δεν σταμάτησε στην όμορφιά της. Εκείν'ον που τ'ον έκανε εντύπωσι ήταν η τραγική έκφρασι που είχε τ'ον πρόσωπό της.

— Άς πάω να ιδ'ω, ψιθύρισε η Άννα. Προτού βγ'η, έρριξε μιά ματιά δόλογυρα. Όλα τα πράγματα βρισκόταν σ'η θέσι τους. Τίποτε δεν έδειχνε την άπ'φασί που είχε πάρ'η.

Έπειτα από μερικές στιγμές, άνοιξε τ'ον έξωθ'υρα.

Είδε τότε έναν ηλικιωμένο κύριο, με μ'ετριο άνάστημα και φαρδιούς ώμους. Τ'ον ντυσίμό του ήταν πολύ περιποιημένο.

— Εδώ μένει ο κύριος Μαρτέλι; ρώτησε.

— Μάλιστα, απάντησε η Άννα.

— Είχε μέσα;

— Όχι, κύριε...

— Η κυρία Μαρτέλι;

— Λείπει κι' αυτή...

Ο άγνωστος δίστασε για μία στιγμή.

— Σεις είσαστε η δεσποινίς Μαρτέλι; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θα ήθελα να σ'ας μιλήσω, δεσποινίς. Κι' όπως η Άννα τ'ον κ'ύτταζε με άπορία πρόσθεσε:

— Φόρτης... Μιχάλης Φόρτης.

Κι' η Άννα εξέταζε επίσης σιωπηλά τ'ον πατέρα τ'ον Άλίκου. Αυτός ήταν, λοιπόν, ο περίφημος Φόρτης; Τ'ον πρόσωπό τ'ον έδειχνε θάρρος κι' αυτοπεποίθησι. Ο άθωπος αυτός έπρεπε να είχε πολ'υ δυνατή θέλησι. Δεν έμοιαζε με τ'ον γιο του. Άλλα τ'ον είχε πιά να κάμ'η σ'ον σπ'ητι της; Και γιατί είχε ζητήσ'η τ'ον πατέρα της;

— Τι με θέλετε, κύριε; ρώτησε.

— Θέλω να σ'ας μιλήσω, δεσποινίς, απάντησε.

Σταύρωσε τ'ον άκρες τ'ον ποδιών του, πέρασε τ'ον δάχτυλό του ανάμεσα σ'ον κολάρο και σ'ον λαιμό του, ξερόδωσε, άναρώηκωσε τ'ον κορμί του σαν νάβλεπε κάτι να τ'ον, άλλ' έπειτα ξαναχώθηκε στην πολυθρόνα του, χωρίς να βγάλ'η λέξι από τ'ον στόμα του.

Η Άννα τ'ον κ'ύτταζε άνυπόμονα. Γιατί δίσταζε να τ'ον μιλήσ'η;

— Τα έρω όλα, είπε τέλος ο Φόρτης.

— Α!

Η Άννα έγινε πιά κίτρινη από πόν.

— Και γι' αυτό ήρθα εδώ, πρόσθεσε ο Φόρτης.

Σίγουρα θα είχε πιάσει για να τ'ον προσέβ'η χρήματα, σκέφτηκε η Άννα. Αφ'ου είχε άποτύχει η Νίνα, ο Άλίκος είχε καταφύγει σ'α μεγάλα μέσα. Κι' είχε επιστράτ'ησει τ'ον πατέρα του.

— Δεν μ' ενδιαφέρει τι ξέρετε, κύριε, απάντησε με άσιωπ'η.

Ο Φόρτης έκανε πως δεν πρόσεξε τ'ον διακοπή της.

— Ήρθα για τ'ον γιο μου, συνέχισε. Τ'ον Άλικο... Νομίζω πως σ'ας φέρθηκε άσχημα... Και σκέφτηκα πως ήταν χρέος μου να ξεκαθαρίσω τα πράγματα...

— Όχι, διαμαρτυρήθηκε η Άννα. Ποιός σ'ας είπε πως μου φέρθηκε άσχημα; Μιλούσε πολ'υ ήρεμα. Τ'ον πρόσωπό της δεν έδειχνε καμμία ταραχή.

Ο Φόρτης έσκιψε πρ'ος τ'ον μέρος της.

— Τα έρω όλα, της ξαναείπε.

— Άς μιλήσω μ' άνοιχτά χαρτιά, δεσποινίς.

— Άλλα δεν έχωμε να πούμε τίποτε, κύριε, απάντησε η Άννα.

Τ'ον βλέμμα της σπηλώθηκε παρακλητικό πάνω του.

— Δεν πρέπει να πούμε τίποτε, πρόσθεσε.

— Ο γιός μου σ'ας φέρθηκε άσχημα, ξαναείπε ο Φόρτης. Κι' ήρθα εδώ... για να ξεαναρθώσω τ'ον σφάλμα του...

Α, αυτό, λοιπόν, ήταν; Η Άννα έχα

Η Άννα άνοιγόντας τ'ον πόρτα, βρέθηκε μπροστά σ' ένα ηλικιωμένο κύριο...

σε, ξαφνικά, την υπομονή της. Σήκωσε περφόρα το κεφάλι της και, κυττάζοντας κατάματα τον άνθρωπο που βρισκόταν μπροστά της, του είπε:

— Κύριε, δεν ζητήσα τίποτε ούτε από σας, ούτε από το γιοιό σας. Το μόνο που θέλω είναι να μη μ' ενοχλήτε. Νομίζω πως έχω το δικαίωμα να σας το απαιτήσω.

— Ο Φόρτης ξερόδνε και πάλι.

— Ναί... φυσικά, απάντησε. 'Αλλά... στην κατάσταση που βρισκόσαστε... θέλω να πω, δηλαδή, ότι όπως ήρθαν τα πράγματα...

Δεν ήταν από τους ανθρώπους, που χάνουν εύκολα το θάρρος τους. Κι ωστόσο, μπροστά σ' αυτή τη νέα με το λυπημένο πρόσωπο και τα σφιγμένα χείλη, η γλώσσα του υπερθεύσαν. Δεν ήξερε πως να της μιλήσει.

— Αλλά, βέβαια, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν την κρουβέντα τους με μισόλογα. Έπρεπε να ξεγυμνωθούν καθαρά.

— Ακούστε με, παιδί μου, είπε έπειτα από μικρή σιωπή. (Είχε αφήσει το «δεσποινίς» που τον κρατούσε σε απόσταση). 'Ηρθα εδώ για να μιλήσω για τους γονείς σας. Νομίζω όμως πως είναι καλύτερο που λείπουν... Γιατί είναι μια ευκαιρία για να μιλήσω μαζί. Κι' αυτό είναι πρωτιμώτερο. Πρέπει να ξέρετε πως, προτού έρθω εδώ, ζητήσα πληροφορίες για σας, για την οικογένειά σας... Και δεν βοήθηκα κανείς να μου πη κακό. Μόνον έγκωμη άκουσα... Και λοιπόν, να τί ήρθα να σας πω: Θέλετε να γίνετε γυναίκα του γιου μου;

— Η Άννα τον κύτταξε έκπληκτη. Είχε ακούσει καλά ή μήπως είχε κάνει λάθος;

— Δεν ήρθατε, λοιπόν, ψιθύρισε, για να... Μιλούσε περισσότερο στον εαυτό της παρά στον άνθρωπο που βρισκόταν μπροστά της.

— Γιατί τί πράγμα; τη ρώτησε.

— Για να μου προσφέρετε χρήματα;

— Ο Φόρτης αναταράχθηκε πάνω στην πολυθρόνα σαν να τον είχαν μπατσίσει.

— Πώς; είπε. 'Ο Άλκος σας πρόσφερε χρήματα; Φάνηκε, λοιπόν, τόσο ποταπός;

— Η Άννα είχε κατεβάσει το κεφάλι της, μετανοιωμένη γι' αυτό που είπε.

— Μιλήστε μου, την παρακάλεσε, ο Φόρτης. 'Ο γιός μου σας πρόσφερε χρήματα;

— Όχι, απάντησε η Άννα.

— Πώς τότε σας πέρασε η ιδέα πως είχα έρθει μ' αυτό το σκοπό;

— Δεν μου πρόσφερε ο ίδιος χρήματα, εξήγησε η Άννα. 'Αλλά μια φίλη μου... που είναι και δική του γνωστή...

— Α!

Τα μάτια της βούρκωσαν ξαφνικά.

— Συγχωρώστε με, είπε. Αυτά τα πράγματα με στενοχωρούν... Θα σας παρακαλέσω να μην μου πείτε τίποτε άλλο.

— Μα νομίζω πως δεν έχουμε να πούμε πολλά πράγματα, απάντησε ο Φόρτης. 'Εκείνο που θέλω από σας είναι να μου πείτε αν είσαστε σύμφωνη να γίνετε γυναίκα του γιου μου.

— Σκούπισε τα μάτια της και σήκωσε το κεφάλι της.

— Σας έστειλε... αυτός; ρώτησε.

— Δεν έχει σημασία ποιος μ' έστειλε, απάντησε ο Φόρτης. Είσαστε σύμφωνη, δεν είν' έτσι;

— Η Άννα δεν χρειάστηκε να σκεφτεί.

— Όχι, απάντησε.

— Για ποιο λόγο;

— Αγαπούσα τον Άλκο...

— Και λοιπόν;

— Δεν τον αγαπάω πιά.

— Η εξήγησι αυτή δεν ικανοποίησε το πρακτικό μυαλό του Φόρτη.

— Αυτός δεν είναι λόγος για να μην γίνετε γυναίκα του, είπε. 'Εκτός αν έχετε άλλη αιτία.

— Όχι. Δεν έχω καμιά άλλη αιτία.

— Χμ! Έκαμε ο Φόρτης. Και... γιατί δεν τον αγαπάτε τώρα;

— Δεν τον αγαπάω.

— Σας πίκρανε;

— Δεν ξέρω... 'Ισως φταίω εγώ...

— Μη με βασανίζετε, κύριε...

— Ο Φόρτης δεν ήξερε τίποτε άλλο εκτός από τις δουλειές του. 'Ο κόσμος του αίσθηματός του ήταν άγνωστος. Του φάνηκε, ωστόσο, πώς μάντευε το δράμα αυτής της νέας που βρισκόταν μπροστά του.

— Του μιλήσατε για... την κατάσταση σας; ρώτησε.

— Η Άννα κατέβασε το κεφάλι.

— Ναί, απάντησε με φωνή που μόλις ακουγόταν.

— Και τί σας είπε;

— Τίποτε.

— Πώς τίποτε;

— Δεν τον ξαναείδα από τότε.

— Α!

— Ο Φόρτης άρχισε να καταλαβαίνει.

— Καλά, είπε. 'Όλα αυτά δεν έχουν σημασία, παιδί μου. Νέοι είσατε, υπο-

— Ρεζίτε να πείτε μια κουβέντα παραπάνω...

— Εκείνο που θέλω να ξέρετε είναι ότι ο γιός μου θα σας παντρευτεί. Ένας Φόρτης δεν γίνεται άτιμος. Κι' ο Άλκος, αν θέλει να γίνετε γιός μου, θα κάνει αυτό που θα του πω!

— 'Αλλ' αφού δεν θέλω εγώ; διαμαρτυρήθηκε η Άννα.

— Δεν θέλετε να γίνετε γυναίκα του;

— Όχι...

— 'Αλλά... μου φαίνεται πως δεν μπορείτε να θέλετε ή να μην θέλετε, είπε ο Φόρτης. 'Αν δεν κάνω λάθος, πρόκειται να γίνετε μητέρα... 'Α! Και το είχα ξεχάσει... 'Οι γονείς σας το ξέρουν;

— Οι γονείς μου δεν ξέρουν τίποτε, απάντησε η Άννα.

— Και πρόσθεσε άμεσως:

— Ούτε θα μάθουν ποτέ τίποτα...

— Πώς δεν θα μάθουν; άπορησε ο Φόρτης. Τι σκοπεύετε να κάμνετε;

— Έχω πάρει την απόφασί μου, απάντησε η Άννα.

— Δεν του την είπε. 'Αλλ' ο Φόρτης την έμάντευε.

— 'Ο γιός μου είναι ένα παλινόπαιδο, ένας άσυνειδήτος, σκεφτόταν. Φαίνεται πως την πίκρανε πολύ αυτή τη δυστυχισμένη...

— 'Αλλά δεν φταίει ο Άλκος. Φταίει η μητέρα του, που τον έχει μη βρέξει και μη στάξει... Και πιο πολύ φταίω εγώ, που τον άφηνα να γλεντοκοπάει, αντί να τον στρώσω στη δουλειά...

— 'Αλλά τώρα τελειώσαν τα ψέμματα. 'Από αύριο κιόλας θα τον πάρω στο εργοστάσιο. 'Α! 'Όλα κι' όλα! Δεν πρέπει να ζή σαν κηφήνας. 'Αρκετά γλέντησε. Πρέπει να καταλάβω τώρα πως έχει ευθύνες και υπανερώσεις...

— Αυτή εδώ η νέα μου άρσσει. 'Έχει χαρακτήρα και θέλησι, που λείπουν από το γιός μου. 'Ο Άλκος, παίρνοντας την, δεν θα χάσει, αλλά θα βγή κερδισμένος.

— Την κύτταζε με πιο πολύ ενδιαφέρον από πριν. Με στοργή σχεδόν.

— 'Ακουσέ με, Άννα, της είπε. Μου επιτρέπει να σου μιλήω έτσι, έ;

— Όχι, απάντησε. 'Ο νεοεισερχόμενος πάντα μια γυναίκα σαν και σένα για το γιός μου. 'Ο Άλκος, όπως ξέρεις, είναι λιγάκι επιπόλαιος. Και τάχει πάρει πολύ άπάνω του, γιατί ο πατέρας του έχει λεφτά. 'Αλλά τα λεφτά δεν έχουν καμιά αξία, παιδί μου. 'Εκείνο που αξίζει είναι ο άνθρωπος. Είμαι βέβαιος, λοιπόν, ότι ο Άλκος θα ζήσει κοντά σου ευτυχισμένος. 'Αλλά δεν είναι καιρός για να λέμε πολλά λόγια... Θέλω να μου υποσχεθείς πως θα ξεχάσεις ότι παραπάνω έχεις — κι' εγώ πιστεύω πως είναι δικαιο-λογημένα — κι' ότι θα προσπαθήσεις να τον αγαπήσεις όπως και πρώτα...

— Όσο για τα άλλα, δεν είναι δική σου δουλειά. Θα τα κανονίσω εγώ... 'Όπως σου είπα, ήρθα εδώ για να ιδω τους γονείς σου. 'Αλλ' είναι καλύτερο που μιλήσαμε μαζί. Γιατί έτσι θα διαλυθούν μερικές παρεξηγήσεις...

— Λοιπόν, αν είσαι σύμφωνη, θα έρθω μαζί με το γιός μου μεθαύριο για να ιδωμε τον πατέρα σου και τη μητέρα σου και να τα κουβεντιάσουμε...

— Η Άννα τον άκουσε με ολοφάνερη συγκίνηση. Και, ξαφνικά, ξέσπασε σε λυγμούς.

— Δεν μπορούσε να φαντασθεί ποτέ ότι ο πατέρας του Άλκου θα της μιλούσε μ' αυτό τον τρόπο. Πόσο διαφορετική ήταν, στ' αλήθεια, η στάσι του από εκείνη του γιου του! 'Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε να πιστέψει τ' αυτή τη...

— Τα λόγια του Μιχάλη Φόρτη ήταν γι' αυτήν μια φωτεινή αχτίδα μέσα στα σκοτάδια που την τυλίγαν από παντού. Που από λίγη ώρα, δεν έβλεπε άλλη διέξοδο στο δράμα της από το θάνατο. Ταίρια η τέσσερα λεπτά αν άργούσε ο πατέρας του Άλκου, όλα θα είχαν τελειώσει. 'Αλλά να που ζούσε ακόμη κι' άκουγε τώρα κάποιον που της μιλούσε με ενδιαφέρον και στοργή.

— Η πονεμένη ψυχή της, πλημμύρισε από χαρά. 'Ο πατέρας του Άλκου της είχε πη πως όλα θα διορθωνόνταν. Δεν θα ζούσε πια μέσα στη ντροπή και την καταφρόνια. Θα σήκωνε κι' αυτή ψηλά το κεφάλι της, όπως οι άλλες γυναίκες. Και θα ξαναγαπούσε τη ζωή.

— Μια σκέψη πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό της. 'Ο Μιχάλης Φόρτης δεν μπορούσε να κάνει μόνος του αυτό το διάβημα. Σίγουρα, θα τον είχε στείλει ο Άλκος. Μήπως, λοιπόν, τον είχε παρεξηγήσει άδικα; Μήπως η άργοπορία του δεν είχε άλλη αιτία από την προσπάθειά του να πείσει τους γονείς του να συγκατατεθούν στο γάμο του μαζί της; Μήπως η στενοχωρία που έδειξε στο υπόγειο της οδού Βουχώρα που έδειξε στο υπόγειο της οδού Βουχώρα που έδειξε στο υπόγειο της οδού Βουχώρα...

— Την κύτταζε μερικές στιγμές σαστισμένος.

— Για ποιο λόγο άρνείσαι να γίνης γυναίκα του Άλκου, παιδί μου; τη ρώτησε.

— Η φωνή του ήταν βρογχική και το πρόσωπό του έδειχνε μεγάλη ταραχή.

— Το λόγο σας τον είπα και πρωτύ-τερα, απάντησε η Άννα με τον ίδιο σταθερό τόνο. Δεν αγαπάω πια το γιός σας. Και ξέρω πως δεν θα μπορέσει να τον ξαναπατήσω. Μέσα στην ψυχή μου έσβυσαν όλα.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

και την αγωνία του μη δεν μπορέσει να κερδίσει με το μέρος του τον πατέρα του και τη μητέρα του;

— Ένα ελαφρό ροζ χρώμα έβαψε τα χείλη μάγουλά της.

— Τό ξέρει ο Άλκος πως ήρθατε εδώ; ρώτησε.

— Κρεμάστηκε με αγωνία από τα χείλη του περιμένοντας την απάντησί του.

— 'Ο Άλκος; είπε ο Φόρτης.

— Κούνησε θλιβερά το κεφάλι του.

— Δεν μίλησα καθόλου με το γιός μου, πρόσθεσε.

— Η Άννα ένοιωσε ένα σφίξιμο στο λαιμό.

— Πώς τότε σκεφτήκατε ναρδήτε να με βρήτε; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

— Έμαθα τα πράγματα από τη μητέρα του...

— 'Ο Άλκος της ζήτησε τη συγκατάθεσί της;

— 'Ο Φόρτης έκαμε μια άδριστη χειρονομία.

— Της μίλησε για σένα, παιδί μου, απάντησε.

— Και της είπε ότι ήθελε να με παντρευτεί;

— Οι επίμονες ερωτήσεις της Άννας είχαν άρχεισει να τον στενοχωρούν.

— Δεν ξέρω τι άκριβώς της είπε, απάντησε. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο γιός μου θα σε παντρευτεί.

— Η Άννα χλώμιασε και πάλι.

— Αν όμως, δεν θέλει; είπε.

— Αυτό το ζήτημα είναι δικό μου, απάντησε ο Φόρτης. Το μόνο που θέλω να ξέρω είναι αν και συ είσαι σύμφωνη.

— Έγώ;

— Η Άννα βυθίστηκε μέσα στην πολυθρόνα της. Τα σκοτάδια είχαν απλωθεί και πάλι μέσα στην ψυχή της... Πόσο θα ήταν καλύτερο αν δεν πήγαινε ν' ανοίξει μόλις άκουσε το κουδούνι της πόρτας!

— Λοιπόν; ρώτησε ο Φόρτης έπειτα από μερικές στιγμές. Είσαι σύμφωνη;

— Αυτή τη φορά δεν χρειάστηκε να σκε-υθί.

— Όχι, απάντησε με σταθερή φωνή.

— 'Η Άννα άρνεϊται.

Μέσα στο μεγάλο δωμάτιο, ο άερας είχε γίνει, ξαφνικά, πιο βαρύς. Το φως που έμπαινε από τα παράθυρα λιγόστευε λήρανα.

— Ο Φόρτης δεν είχε λογαριάσει παρά μόνον την αντίδρασι του γιου του και της γυναίκας του. 'Αλλά δεν άνησυχούσε. Γιατί ήταν βέβαιος πως θα έκανε και την κυρία Φόρτη και τον Άλκο να σεβασθούν τις επιθυμίες του. Τώρα, όμως, έβλεπε πως έπρεπε ν' αντιμετώπιση και την αντίδρασι της Άννας.

— Του έκαμε έντυπωσι ο σταθερός τόνος της φωνής της και το αποφασιστικό ύφος της. Είχε πάει για να της προσφέρει ένα όνομα και μια θέση στην κοινωνία. Κι' αυτή άρνιόταν.

— Κάθε άλλος στη θέση του, θα σηκωνόταν και θα έφευγε, βέβαιος ότι είχε κάνει το χρέος του και σαν πατέρας και σαν άνθρωπος.

— 'Αλλ' ο Μιχάλης Φόρτης πίστευε ότι, εκείνη την ώρα έκτελούσε μια ιερή αποστολή. Κι' είχε αφήσει τον έγωισμό και την ανθρώπινη ματαιοδοξία του στο κατώφλι της πόρτας. Γι' αυτόν, η Άννα δεν ήταν μια οποιαδήποτε νέα. Την έβλεπε κι' όλος ένας μέλος της δικής του οικογενείας. 'Απο το τη στιγμή που είχε μάθει πως ήταν μια καλή και ήθικη νέα, είχε πάρει την απόφασί του. 'Ο γιός του θα της έδινε ν' όνομά του κι' αυτός θα την αγαπούσε σαν παιδί του.

— Την κύτταζε μερικές στιγμές σαστισμένος.

— Για ποιο λόγο άρνείσαι να γίνης γυναίκα του Άλκου, παιδί μου; τη ρώτησε.

— Η φωνή του ήταν βρογχική και το πρόσωπό του έδειχνε μεγάλη ταραχή.

— Το λόγο σας τον είπα και πρωτύ-τερα, απάντησε η Άννα με τον ίδιο σταθερό τόνο. Δεν αγαπάω πια το γιός σας. Και ξέρω πως δεν θα μπορέσει να τον ξαναπατήσω. Μέσα στην ψυχή μου έσβυσαν όλα.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

Με τη δήλωσι που υπέγραψε, η Τζοάννα ήταν βέβαιη ότι ήταν νόμιμα παντρεμένη με τον αγαπημένο της...

Οι «προσωπικοί» γάμοι ΣΤΗ ΣΚΩΤΙΑ

Ένας παράξενος και τραγικός γάμος του περασμένου αιώνα

— 'Αρκετά από τα ζευγάρια των νεαρών Άγγλων, που άλληλοσπώνονται, με σκοπό να παντρευτούν κρυφά από τους δικούς τους, βρίσκουν καταφύγιο στη Σκωτία. Χάρη στη μεγάλη ελαστικότητα των νόμων της πάνω στο θέμα αυτό, η Σκωτία είναι από τις λίγες χώρες του κόσμου, όπου η τέλεσι του γάμου δεν χρειάζεται πολλές διατυπώσεις και είναι εξαιρετικά απλή, περισσότερο και από ό,τι είναι στην Αμερική.

— Αν όμως, σήμερα, η τέλεσι του γάμου είναι απλά εύκολη στη Σκωτία, μέχρι πριν από λίγα χρόνια, ήταν μια υπόθεσι έντελως προσωπική και μπορούσε να ρυθμισθεί από τα δύο ενδιαφερόμενα μέρη, χωρίς τη μεσολάβησι κανενός τρίτου, αποκλεισμένου και αυτού έκδοι του παππά ή του δημάρχου.

— Ένας άρχαίος νόμος των Σκωτών άριζε, ότι ο άνδρας και η γυναίκα είχαν τη δυνατότητα να δηλώσουν ο ένας στον άλλον, χωρίς μάρτυρες, ότι ήταν παντρεμένοι, για να θεωρούνται επίσημος ένωμένοι με τα δεσμά του γάμου. Το μόνο που χρειαζόταν, ήταν να υπογράψουν και οι δύο μια δήλωσι και έθεωροτο παντρεμένοι ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

— Για πολλούς αιώνες, ο νόμος αυτός είχε ξεχαστεί και δεν εφαρμόζονταν. Ξαναγύρισε όμως στην επιφάνεια, όταν ο νεαρός Σκωτσέζος αξιωματικός Τζών Νταρλάιμπλ τον άνακαλύψε και τον χρησιμοποίησε σαν παγίδα, για να πείσει τη συμπατριώτισσά του Τζοάννα Γκόρντον να γίνει δική του. 'Ο παράξενος γάμος του μαζί της, συνετάραξε την άγγλική άριστοκρατία, στις αρχές του περασμένου αιώ-νος και αποτέλεσε παράδειγμα προς μίμησι για πολλούς άλλους.

— Η Τζοάννα Γκόρντον είχε περάσει τα 35 χρόνια της, χωρίς να κατορθώσει να παντρευτεί, όταν γνωρίστηκε με τον νεαρό Τζών Νταρλάιμπλ, που δεν είχε συμπληρώσει ακόμη τα είκοσι.

— Αυτό δεν έμπόδισε το νεαρό αξιωματικό να απλώσει γύρω της τα έρωτικά δίχτυα του. 'Εκείνη πάλι, ένδοξασμένη που επί τέλους είχε κινήσει την προσοχή ενός άντρα, ένοιωσε να την κυριεύει ένας σφοδρός έρωτας, που με-γάλωνε από μέρα σε μέρα.

— Παρ' όλη την άσπρη της, όμως, δεν δεχόταν εκείνο που αποτελούσε τη μοναδική έπιβίωσι του Τζών: την ολοκληρωσι των έρωτικών τους σχέσεων. 'Ο άρος της ήταν ένας και επέμενε σταθερά σ' αυτόν, σ' όλες τις κρυφές συναντήσεις με τον άγαπημένο της, που συχνά γίνονταν τις νύχτες στο δωμάτιό της: να παντρευτούν, έστω και κρυφά.

— 'Ο νεαρός Τζών, πάλι, δεν είχε καμιά διάθεσι να δέσει τη ζωή του με μια γυναίκα που είχε τα δημόσια χρόνια από αυτόν. 'Ηταν βέβαιος, άλλωστε, ότι ο πατέρας του, ένας άστυχρος στρατηγός, θα τον αποκλήρω-

νε μόλις έκανε κάτι τέτοιο.

— 'Αλλά παράλληλα, ο πόθος του να κατακτήσει την Τζοάννα γινόταν ολοένα και μεγαλύτερος.

— Γι' αυτό, όταν έπεσε στα χείρα του ένα παλιό νομικό σύγγραμμα, βρήκε τον τρόπο να συνδυάσει την άπαιτησι της Τζοάννας με τις επιθυμίες του.

— Στο σύγγραμμα αυτό, αναφερόταν ο άρχαίος σκωτικός νόμος, που μιλούσε για τους έρωτικούς γάμους.

— Πρότεινε, λοιπόν, στην Τζοάννα ένα σχέδιο που εκείνη, μπροστά στον κίνδυνο να τον χάσει, το δέχθηκε. Πάνω σε ένα κοινό χαρτί, ο Τζών την έβαλε να γράψει: «Εγώ, η Τζοάννα Γκόρντον, αναγνωρίζω διά του παρόντος τον Τζών Νταρλάιμπλ ως νόμιμο σύζυγό μου». 'Έκανε και εκείνος μια παρόμοια βεβαίωσι και υπέγραψαν και οι δύο τους.

— 'Υστερα από αυτό, η Τζοάννα πίστευε, ότι ήταν παντρεμένη μαζί του και έγινε γυναίκα του χωρίς διατυπώσεις. 'Η συζυγική της ζωή, όμως, ήταν εξ ίσου παράξενη με το γάμο της. Συναγνώστη το σύζυγό της στους χορούς και τους περιπάτους και, όσα βράδια μπορούσε, τον δεχόταν κρυφά στην κάμαρά της. Πιστή, όμως, στην υπόσχεσι που του είχε δώσει, δεν φανέρωνε σε κανέναν τις πραγματικές σχέσεις της με το νεαρό αξιωματικό.

— 'Αλλά ήρθε κάποτε ο καιρός, που ο Τζών βαρέθηκε τη «γυναίκα» του και τις σχέσεις του μαζί της. Παίρνοντας για πρόσχημα μια μετάθεσι στη Μάλτα, που τη ζήτησε κρυφά ο ίδιος, έγκατέλειψε το 'Εδιμβούργο και την Τζοάννα, αφού προηγουμένως της άπέσπασε και μια άλλη υπόσχεσι — έννομη γραφή κι' αυτή — πως ό,τι και να γινόταν, δεν θα άπετύχαινε τις σχέσεις τους σε κανένα, παρά μόνο στην περίπτωση που το πράγμα θα ήταν άναπόφευκτο.

— Στα λίγα γράμματά του, ο Τζών της έγραφε για τη ζωή του στη Μάλτα και άφύγραφε στη Βιέννη, όπου σπουδάζει. 'Η Τζοάννα άκουγε διάφορες φήμες για την όρνησή της και στη Βιέννη, έλλα προστιμύσε να αυτοκοιδευτεί, πιστεύοντας τους άρκους που της έδινε στα γράμματά του.

— Κάποτε, όμως, τα γράμματα αυτά, έσπασαν να έρχονται. 'Ο Τζών έαναγύρισε στην Άγγλία, όχι όμως μερικώς, μακριά από τη φορτισμένη να βρεθείται κοντά σε μια νοσητική Λάρα Μάνερ, που της πρότεινε να γίνει γυναίκα του.

— Με τη Λάρα, δεν επανέλαβε τα τέχνασμα του άρχαιου νόμου, αλλά την παντρεύθηκε με όλους τους τύπους, στην έκκλησία, προσκαλώντας πολλά μέλη της λονδρέζικης άριστοκρατίας.

— 'Η Τζοάννα ήταν γι' αυτόν μια άεχασμένη νεανική άμαρτία. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και μ' εκείνην που, μόλις έμαθε το γάμο του, έβαλε στην άκρη όλους τους φόβους, τους διαταγμούς και τους ένδοξασμούς για τη γνώμη του κόσμου και διακήρυξε σ' όλους τους γνωστούς της, ότι ήταν η νόμιμη γυναίκα του Τζών Νταρλάιμπλ! Κι' ύστερα, κατέφυγε άπέσπασα στα δικαστήρια, ζητώντας να της αναγνωρισθούν επίσημος τα συζυγικά της δικαιώματα.

— 'Εκτός, λοιπόν, από το τρομερό σκάνδαλο, που προκάλεσε η αποκάλυψι αυτή, έφερε σε δύσκολη θέση και τους δικαστές, που έκληρώσαν να δικάσουν την άγωγή της Τζοάννας. 'Οταν όμως βγήκε η απόφασι, ήταν καταδικαστική για τον Νταρλάιμπλ και άμετακλήτη: το έγγραφο που παρουσίασε η Τζοάννα, άπετύχαινε μόνον την νομιμότητα του γάμου της και ο Τζών ήταν άποχρωμένος να την πάρει μαζί του και να της φέρεται με συζυγική τρυφερότητα.

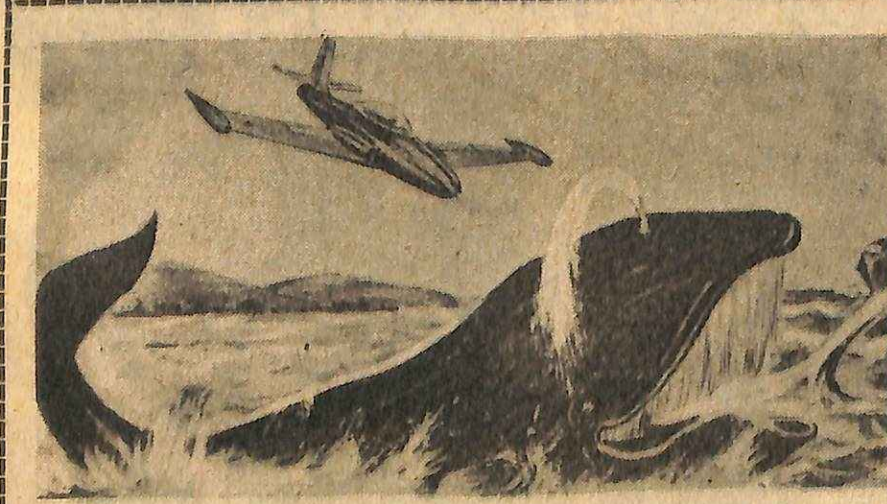
— 'Ο δεύτερος γάμος του, με την Λάρα, θεωρήθηκε φυσικά άκυρος, με την ίδια απόφασι του δικαστηρίου.

— 'Ο Τζών άποτάχθηκε στο πρώτο μέρος της άποφάσεως, την άναγνώριση της Τζοάννας ως συζύγου του. Ποτέ όμως δεν της φέρθηκε πραγματικός σύζυγος και ζούσε τη δική του ζωή. 'Εννια χρόνια μετά την απόφασι του δικαστηρίου, μάλαστα, κατήγγειλε την γυναίκα του ως άπιστη και κατώρθωσε να πάρει δικαίωμα.

— Το δικαίωμα ήταν το τελευταίο χτύπημα για τη δύστυχη Τζοάννα και την άφισε σε μια κατάσταση πρέλας για όλα τα όπολα χρόνια της. 'Αλλά, και σ' όν Τζών δεν έφερε καμμία εύτυχια. Το σκάνδαλο του είχε στοιχίσει την καριέρα του, καθώς και την κοινωνική του θέση.

— Όταν πέθανε στο Παρίσι, σε ηλικία 55 έτών, ήταν έτελώς μόνος και έγκαταλειμένος από τους φίλους του.

— 'Ο νόμος, όμως, που είχε μεταξοκρίσει για να ξελελάσει την έπιστη Τζοάννας, θεωρήθηκε από τότε έγκυρος και για 129 δόκληρα χρόνια άπέσπασε το καταρρένιο εκείνων που είχαν λόγους να μην παντρεύονται φανερά, ώσπου, το 1948 καταργήθηκε.

ΦΑΛΛΙΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΩΝ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗ

Μια φάλαινα βάρους πενήντα τόνων και μήκους 20 μετρών, διαστάσεων δηλαδή που σπάνια συναντούμε σήμερα, έπεσέθη προ ήμερών άνατίον μιας μικρής άκταιωρού του γιουγκοσλαβικού στόλου, κοντά στον λιμένα της Ζαράς. Τα όπλα που διέθετε το σκάφος άποδείχθηκαν άνεπαρκή για την καταπολέμησι του άπροσδόκητου εχθρού, γι' αυτό και άναγκάστηκε να ζητήσει την βοήθεια ενός καταδιωκτικού άεροπλάνου, το όποιον ύστερα από προσπάθειες δύο ώρων κατώρθωσε να έξονώσει το τεράστιο κήτος, που έ-ξαφανίστηκε τελικά κάτω από τα κύματα της Άδριατικής.

ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ Έγιναν...άδελφοί

Μία πρωτοφανής περίπτωση
άλλαγής φύλου

Ποτέ ως τώρα δεν είχε άκουστική μία σύγχρονη αλλαγή φύλου σε τρία αδέλφια! Αυτό όμως συνέβη εδώ και δύο βδομάδες στην Κατάνη της 'Ιταλίας, όπου τρεις αδελφές έγιναν μονομιάς α-δελφοί...

Στα περίχωρα αυτής της Ιταλικής πόλεως, ζή μια δωδεκαμελής αγροτική οικογένεια, αποτελούμενη από τον πατέρα Σαλντάτορε Σορμπάρα, τη μητέρα Καρμελά, που είναι κι οι δύο τους σαραντατριών χρονών, έννια κορίτσια κι ένα γιο. Τώρα όμως τα τρία από τα κορίτσια έχουν γίνει αγόρια. Πρόκειται για τη Μαρίνα, είκοσι έ-τών, τη Μαρία, δεκαεπτά, και την Πινούτσια... τριών μηνών. Η Μαρίνα έ-γινε Βιτόριο, η Μαρία 'Αντόνιο κι η Πινούτσια Πάολο.

Η οικογένεια Σορμπάρα εργάζεται στα χωράφια, όπου πλάι στ' άρσενι-κά μέλη της δουλεύουν σε έξ' ίσου βα-ρείες δουλειές και τα θηλυκά.

Έδώ και δυό-τρία χρόνια, τόσο η Μαρίνα, όσο κι η Μαρία είχαν κα-ταλάβει τί γινόταν στον οργανισμό τους, άλλ' απέφευγαν να μιλήσουν γι' αυτό. Έδώ και λίγο καιρό ωστόσο, η Μαρία άνοιξε την καρδιά της στη με-γαλύτερη αδελφή της, τη Μαρίνα, λέ-γοντας της ότι αισθανόταν κάτι παρά-ξενο να συμβαίνει στον οργανισμό της, ότι δηλαδή ένιωθε σαν άντρας κι όχι σαν γυναίκα. 'Ετσι, στάθηκε εύκολο και στη Μαρίνα να της εξομολογηθεί, ότι και σ' αυτήν συνέβαινε ακριβώς το ίδιο.

Το μυστικό έμεινε ανάμεσά τους ως τον περασμένο 'Απρίλιο, ως τη μέρα δηλαδή, που είδαν σε μία εφημερίδα ό-τι στην Κατάνη ο καθηγητής Μουζουμέ-τσι είχε αλλάξει με έγχείρησι το φύλο μιας κοπέλλας δεκαεννέα χρόνων, της 'Αρτουρίνας Σιμονέττι.

Αποφάσισαν τότε να τα πουν όλα στους γονείς τους, οι οποίοι, αφού δι-στασαν επί μήνες και μήνες, συμφώνη-σαν τέλος μαζί τους και τις πήγαν στην Κατάνη, για να τις δει ο καθηγητής Μουζουμέτσι.

Αυτό συνέβη εδώ και τρεις μήνες. Ο καθηγητής τις έβαλε στην κλινική του προς παρατήρησι, όπου η μητέρα τους, που ήταν έγκυος, πριν ακόμη ο Μουζουμέτσι προφτάσει να τις καλοε-ξετάσει, γέννησε και την άλλη αδελφή τους, την Πινούτσια.

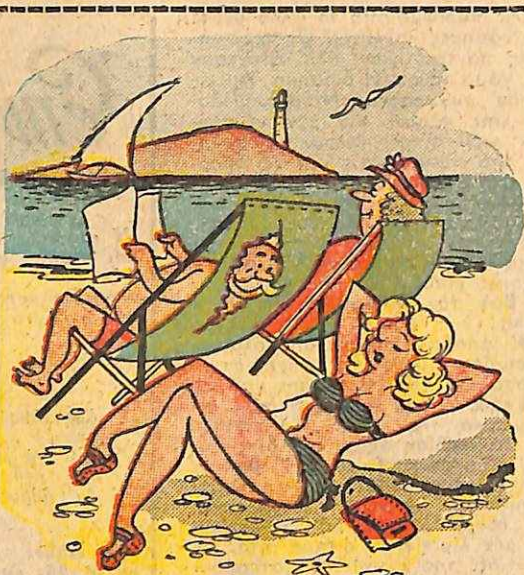
Ο 'Ιταλός καθηγητής, από ένστι-κτική περιέργεια, έθεσε υπό παρατή-ρησι και το νεογέννητο και δεν άργη-σε να καταλήξει στη διαπίστωση, ότι κι η μικρή Πινούτσια δεν ανήκει και τόσο πολύ στο άσθενές φύλο κι' ότι θα μπορούσε κι' αυτή, όπως κι' οι μεγά-λες της αδελφές, να γίνει αγόρι με την κατάλληλη χειρουργική επέμβαση.

Πρώτη εισηγήσε στο χειρουργείο η Μαρίνα, η πιο μεγάλη. Η έγχειρησι της βάσταξε μία ώρα και σαράνταπέντε λεπτά. Κατόπιν, ο πόρτα του χειρουρ-γείου άνοιξε και βγήκε πάνω στο φορ-είο αντί της Μαρίνας... ο Βιτόριο Σορμπάρα! «Αδελφός» κι' αδελφή συ-ναγθήθηκαν στον διάδρομο. Η Μαρία, πιο μικρή και πιο ντροπαλή, ήταν λι-γάκι χλωμή, αλλά όταν ο «Βιτόριο» της είπε: «Πήγαινε και σύ, μη φοβά-σαι», πήρε θάρρος. Η δεύτερη αυτή έγχειρησι κράτησε κάπως λιγότερο, μία ώρα κι' είκοσι λεπτά. Κατόπιν, βγήκε από το χειρουργείο αντί της Μαρίας, ο 'Αντόνιο!

Όσο για την Πινούτσια, θα γίνει και σ' αυτή επέμβασι, όχι αμέσως το-ρώς, αλλά αφού περάσει κάμποσο χρο-νικό διάστημα, γιατί είναι ακόμα μωρό.

Οι άνυπομονοί όμως γονείς της της έλαβαν από τώρα το όνομα που της έδωσαν την πρώτη μέρα της γεννήσε-ώς της - βαφτίστηκε αμέσως, γι-τι κινδύ-νευε να πεθάνει - και τη φωνάζουν Πάολο.

Τώρα, ο Βιτόριο κι' ο 'Α. 'Αν-τριες πιά, αποφάσισαν ν' α-λλάξουν κι' επάγγελμα. Δεν θέλουν να συνεχίσουν τη δουλειά τους στα χωράφια. Ο πρώ-τος θ' αγοράσει ένα μουλάρι και θα κά-νουν τον αγγεωγέα κι' ο δεύτερος θα γίνει μαθητευόμενος κτίστης.

— Τι υπέροχη θέα!... Δεν σ' αρέσει, Λεάνδρε;...

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

ΕΛΑ ΓΙ' ΑΠΟΨΕ...

Σου είχα πάρει με τη γκρίνια το μυαλό, χωρίς κι' ο ίδιος να το ξέρω τί γινεύν κι' είχα έναν τρόπο βελουδένιο κι' απαλό να σε γκρινιάζω και να κρύβω πως ζηλεύω...

*

Είσαι μικρή και είσαι όμορφη, Διλή! Και είχες κάνει μια φωτεινή καρδιά κομμάτι. Την όμορφη σου την έμεινα πολύ γιατί την έβλεπα με δίνα ξένα μάτια!

*

«Πολιτισμένοι» είχα γίνει έτσι 'Οθέλλος και σου φαρμάκωνα με λόγια την καρδιά, ώσπου ξέσπασες και ήθελε πιά το τέλος κείνη την άσχημη ξαστέρωτη δραχμή...

*

Ήταν μία νύχτα με μι' απείσινα γαλήνη! Μ' ένα φεγγάρι ειρωνικό, σαρκαστικό!... Κι' ήθελε τον πόνο μου με θράσος ν' απαλύνει ένα τραγούδι αγιαρά ερωτικό, που κάποιος τώλεγε σε κάποιο θηλυκό...

*

Σούπα να φύγεις κι' «απορούσα» γιατί μένεις! Έβγα να πάς μαζί σου απορώ!... Κι' ύστερα φώναζε: — Λοιπόν, τί περιμένεις; Και πως μπορούσα ν' «απορούσα», απορώ!

*

Μικρή μου έμενες κι' εσύ γιατί αγαπούσες κι' ήμουν εγώ ένας φρικτός εγωίστης, που όταν γελοώσεσ απ' τη ζήλεια, με λυπούσε, γιατί' είμαι γέρος και τρελλός και... ποιητής!...

*

Κι' ενώ την Τέχνη δεν την έχω ψηλαφήσει κι' ίσως Έκείνη να ζηλεύω πιο πολύ, ζήλευα εμένα, τη ζωή, ως και τη φύσι, κάθε ώρα, το λουλούδι, το βιολί, με μία κακία, πούχω μέσα μου, δειλή!...

*

Δεν θα τη νοιώσουν τα νεύρα σου, ποτέ, αυτή την άνοστη κακία μου. Το ξέρω!... Είλ' ή ναι: το μικρόν και το «ρατέ», αυτή που πίνει το φτωχό, μά και το γέρο!...

*

Μά τώρα πούφυνες και μόνος πιά εγώ, μεσ' τους φίλους, που μου λγαν όλοι «κόψε» είμαι καλός!... Σε λαχταρώ!... Σε νοσταλγώ και ταπεινά σ' εκλιπαρώ: «Έλα γι' απόψε!...»

ΕΨΙΛΩΝ

Αυτά κάνει Ο ΘΥΜΟΣ...

Φαίδρες και άγριες εκδικήσεις

Μία μητέρα που αγαπάει πολύ το παιδί της, μπορεί να γίνει θηρίο ό-ταν πρόκειται να το υπερασπισθ. Αυτό αποδείχθηκε για μία άκοιμη φορά, όταν ο διευθυντής ενός γαλ-λικού θεάτρου απέλυσε τον νενόρο του μελοδράματος Ζοζέ Κλοσά, γιατί εύρισκε πως ή φωνή του δεν είχε αρκετή ένταση και μουσικότη-τα. Η μητέρα του Εύα Κλοσά αγα-νάκτησε τόσο πολύ γι' αυτή την «αδίκη», ώστε κατάβρεξε τα σκη-νικά με υπόλοιπο αλκοόλ, τους έ-βαλε φωτιά κι' έκαψε το θέατρο!

—Τους έδωσα ένα καλό μάθημα, είπε κατόπιν στην αστυνομία. Δεν μετανόω καθόλου για την πράξι μου, γιατί αδικούν το παιδί μου κι' έ-πρεπε να τιμωρηθώ!

Η εκδίκαι είναι γλυκεία... πια γλυκεία κι' απ' τη ζάχαρη. Ένας γέρος απόακος, στη Νεάπολι, παι-δεύτηκε χρόνια ολόκληρα για να πάρη μία συνταξι απ' το Κράτος. Όταν το κατώρθωσε επιτέλους, ή-ταν 80 χρονών. Αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε να παντρευθ με μία κο-πελίτσα 18 χρονών!

—Τόκανα για να εκδικηθώ την Κυ-θέρνη, δήλωσε με σαρκασμό. Ό-ταν μείνη χήρα ή γυναίκα μου θ' αναγκασθού να τις δίνουν τη συν-ταξι μου, σ' όλη της τη ζωή! Κι' έτσι θ' ακριβοπληρώσουν το μαρ-τύριό μου!

Στη Χαϊδελβέργη της Γερμανίας ένας νέος έγινε τόσο έξω φρενών με τις απαιτήσεις ενός εισπρακτο-ρος των φρούτων, ώστε τον στραγγα-λισε με τη γραβάτα του. Ύστερα —συνδυάζοντας το τερπνόν μετά το ωφέλιμο— πήρε όλες τις εισ-πράξεις του και τόσους. Τον πιά-σαν όμως και τον καταδίκασαν σε ισόθι.

Διαφορετικός ήταν ο τρόπος που εξεδολώσε το θυμό της κάποια γυ-ναίκα, στο Μπωβάρ της Γαλλίας, ό-ταν ανακάλυψε, ότι ο άντρας της είχε εγγραφί σε μία («δουλή») γυ-μνασιών κι' ότι τάχα φτιάσει με κά-ποια κοπέλλα, μέρα της ίδιας λέ-σχης. Αγρόσαρε τότε το μεγαλύτε-ρο δοχείο με μαυρο βερνίκι των πα-πουτσιών, που βρήκε στην αγορά, έκαψε μία αλφειδοειδή επιδρομή στην κατακαμένη των γυμνασίων και τους μετέβαλε όλους... σε νε-κρούς, βομβαρδίζοντάς τους με το βερνίκι!

Στη Γαλλία επίσης σημειώθηκε τελευταίως μία άλλη περιπτώσι εκ-δικήσεως. Κάποιος Ρέυ Κολμάρ ά-ναγνώρισε τη γυναίκα του, άναμέ-σα στις μισογυνες χορεύτριες έ-νος παριζιανού μουζίκ-καλ. Μόλις λοιπόν συνήλθε απ' την κατάπληξη του, ανέβηκε στη σκηνή την άρχι-σε στα χαστούκια και τη δέσασε να ντυθί και να τον ακολουθήσει άμέ-ως στο σπίτι τους.

Για να εκδικηθί εκείνη βρήκε δουλειά σ' ένα καμπαρέ της Μον-μαρτράς, όπου χορεύε ακόμη λι-γότερο («ντυμένη»). Ο άντρας τη-τότε ζήτησε διαζύγιο. Σταμάτησε ό-μως τις ενέργειές του, όταν ή γυ-ναίκα του απαίτησε 100.000 φράγ-κα το μήνα για διατροφή.

Έκεινη τον εγκτέλειψε τότε και πήγε να ζήσιν μαζί με το διευθυ-νή του καμπαρέ. Την τελευταία λέ-ξι όμως την είπε ο συζυγος: Κα-τάφερε δηλαδή να πεισθ ένα φίλο του επικειρηματία ν' αγοράσθ το καμπαρέ και ν' απολύσθ το διευ-θυντή. Κι' έτσι, ή άπιστη και θεά-τρελλη συμβία του βρέθηκε στο δρόμο...

Μία απ' τις άγριότερες όμως εκ-δικήσεις σημειώθηκε στην πολιτι-κή και ειρηνική Σουηδία. Κάποιος Τόρε Χεντίν, 25 χρονών νέος, θυμωμένος γιατί τον κορόιδευε μία όμορφη καλαριέρα, όνόματι Όυλα Όσπεργκ, πήγε στο σπίτι της, έ-στειλε τους γονείς της μέχρι θανά-του κι' έκαψε το κτίριο. Ύστερα κυ-κλώσας την Όυλα και τη γρη κά-κώσας την είχε στην ύπνεσσι για, που έβαλε φωτιά και σ' αυ-τή το σπίτι!

ΑΠΟ την ημέρα που παντρεύτηκε ο Βασιλάκης, παρουσιάσε μία μεγάλη και ριζική αλλαγή, στην έξωτερική του εμφάνισι. Έ-να μέρα τότε ήταν ένας άνθρωπος λιγάκι άσταλος κι' άπρω-τος, λιγάκι άσιδέματος, συχνά άβυστος και τα παπούτσια του τις περισσότερες φορές ήτανε σκουισμένα, ξαφνικά τον εί-δαμε ν' ατράφει. Το ποικαμιά του πεντακάθαρο, το κοστούμι του πάν-τα καλοσιδερωμένο, τα παπούτσια του καθαρήτα, το μούτρο του γυαλί από την κόττα.

Όταν ήτανε να καθισθ, έβλεπα με προ-σοχή την καρέκλα, τη φύσαγε για να φύ-γη ή πιθανή σκηνή και καθότανε με προ-σοχή. Το χέρι του ποτέ δεν τ' άκουμπά-σε στο τραπέζι κι' όταν έπινε νερό ή κα-φέ, με τόση χέρι κρατούσε το ποτήρι ή το φλυτζάνι και τόφερνε στα χείλη του, ενώ φλυτζάνι και τσάκινα σπάνια του. Θυμάμαι ένα βράδυ που τον συνόδεσα ως την πέρ-τα του σπιτιού του. Έκει έβγαλε ένα πα-νάκι και φλυτζανέλι με παπούτσια του.

—Αν με δει με σκουισμένα παπούτσια ή γυναικα μου, θα με σκοτώσθ! μου είπε.

—Τι μου λές; —Μάλιστα. Η γυναίκα μου έχει τη μα-νία της καθαριότητος. Νά δεις το σπίτι μας, δά νομίζεις πως είναι φαρμακείο. Έτσι έζηγίθηκα και ή αλλαγή του Βα-σιλάκη. Τον έβαλε ή γυναίκα του, τον έ-κανε άνθρωπο. Είχα μεγάλη περιέργεια να ιδώ το σπίτι-φαρμακείο κι' έτσι με πολλή ευχαρίστησι δέχτηκα την πρόσκλη-ση του Βασιλάκη, να πάμε ένα μεσημέρι να μου κάνη το τραπέζι. Η πρόσκλησι δεν έγινε μόνο σε μένα, αλλά και στο θείο, κοινό μας φίλο, που είχε κι' αυτός την ίδια περιέργεια.

*

Το σπίτι του Βασιλάκη ήτανε στο από-νω πάτωμα μιας διαποκατωκής. Τα μπροστά της πόρτας πετούσαν άστραπές από το υαλόκαμο, το ίδιο και ή πόρτα από το ντουκό.

—Από δω φαίνεται ή πόρτα και ή νοικοκυρασύνη, παρατήρησε ο θείος, καθώς χτυπούσε το κουδούνι.

Μας άνοιξαν. Και μόλις μπήκαμε στην είσοδο, άκούμε μία ασύστηρη γυναίκα φωνή από το πάνω:

—Σκουπίστε τα παπούτσια σας! Έγώ είχα δρασκελίσει την ψάθα, χωρίς να τα σκουίσω. Κι' έκανα άπαισιν για να σιμμορφωθώ με τη διαταγή. Τα τρία μας κι' οι δυο κα-λά, αλλά πριν ανέβουμε ή ίδια φωνή μας σταμάτησε:

—Και στο άλλο, άριστερά. —Κι' έτσι άναβει με δυο άντικρυστες βούρ-τσες. Έκει άνάμεσα χώσαμε τα πόδια μας κι' οι βούρτσες μας έσκύν-σαν τα παπούτσια. Έπειτα άρχισα ν' ανεβαίνουμε με διαταγή. Έ-μένα μ' έπιασε ένα παρόξενο τράκ, κάτι σαν δέος, σαν ν' ανέβαινα την κλίμακα κάποιου παλιού ναού ή μημείου.

Στο κεφαλόσκαλο μας περίμενε το ζευγος. Ο Βασιλάκης μ' ένα τυ-ποποιημένο χαμόγελο, στα χείλη και ή κυρία Ζωζώ, δά μπορούσε να την πει όμορφη γυναίκα, αν χαμογελάσε λιγάκι κι' αν δεν είχε τόσο ασύστηρη έκφρασι στο πρόσωπο, σαν να δέχτανε άχθροσ από σπίτι. Μία άμορφη κάμερμάν. Ο Βασιλάκης έκανε τις συστάσεις. Τέντωσα το χέρι μου για χειραψία, αλλά εκείνη δεν μούδωσε το δικό της. Θανέρο πως δεν ήθελε άπαφές. Άπλώσε χάρηκε πολύ και μάς έδειξε τα δόντια της χαμόγελο τάχα—που μου θυμίσαν ρεαλίστα όδοντοπάστας.

—Άριστε, είπε με καλσύνη ο Βασιλά-κης και μάς έδειξε το χαλλ.

Αλλά, πριν μπουκε, ή κυρία Ζωζώ πρό-φτασε πρώτη, άρπασε μία βούρτσα και την έδωσε στο Βασιλάκη. Αυτός πάλι την πά-σαρε σε μάς.

—Ναι, είτε, έσκονιστήτε λιγάκι πρώτα. Μπήκαμε στο χαλλ. Έπειτα έπρεπε να περάσουμε στο σαλόνι. Τότε ή κυρία Ζωζώ μάς έδειξε κάτι κομμάτια χοντρή τσάχα, που ήτανε διπλά στην πόρτα, χαμα.

—Παρακαλώ, είτε, πατήστε άπάνω. Μ' αυτά δά περπατάτε.

—Πηδάει πός; ρώτησε ο θείος. —Ναι, έτσι, άπάντησε ο Βασιλάκης. Το συνήθίζουμε αυτό για να μη λερώνουμε το παρκέ.

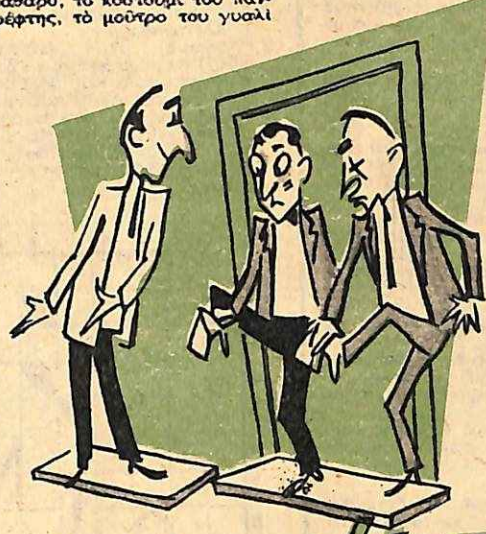
Και προηγήθηκε, για να μάς δείξη. Μία τσάχα, κάτω από κάθε παπούτσι και περ-πατάσε μ' αυτές. Δηλαδή περπατάσε, ή-τανε τρόπος του λέγειν. Μάλλον σερνίταν, όπως οι σκέρ—αν έχετε δει στον κινηματο-γράφο—όχι άμα γλιστράνε με ταχύτητα, αλλά άμα περπατάς άπάνω στο χιόνι, με κείνες τις βάρες που έχουν δεμένες στα πό-δια τους. Δυσκολιεύεται πολύ να προχωρή-σων, γιατί ή τσάχα σουρώνε κάτω από τα παπούτσια μου, αλλά τάρησκα πρωτότυπο και διασκεδαστικό. Το ίδιο και ο θείος και ήτανε ένα σπάνιο θέαμα να βλέπης τρεις άν-θρώπους να σερνίζονται άπάνω στο παρκέ, μέρη να φτάσουν σε μία πολυθρόνα ο καθέ-νας και να πέσουν με άνακούφισι.

Κάθισε και ή κυρία Ζωζώ και είπαμε με-ρικές τυπικές κουβέντες. Θέωρησα καθήκον μου να τη συγχαρώ, που κατάφερε ν' αλλά-ξη τον άντρα της:

—Αγνώριστος έγινε, μοντάμ. Άλλος Βασιλάκης, όχι αυτός που έέραμε.

Αυτό το κομπλιμένο φάνηκε πως την ε-χαρίστησε. Γιατί χαμογέλασε ικανοποιημένα άκούγη τη φράσι και κύτταξε στα μάτια το Βασιλάκη που κανονεύσαν.

—Τ' άρεσε; το είπε. Κι' οι φίλοι σου το λένε πός σ' έκανε άνθρωπο! Ο Βασιλάκης γέλασε ήλιθια. Τι άλλο

Η ΣΑΠΟΥΝΑΔΑ

Βασιλάκης. Έπειτα από έφτά μήνες, παντρευτήκαμε. Τώρα, Ζωζώ, δεν μας θγαίνει κανένα ούζακι; Η κυρία Ζωζώ σηκώθηκε για την τρομεράρι. Έ-μεις άνάψαμε τσιγάρο.

—Γιά το θεό το νού σας τη στήχη! είτε με πρώτο ο Βασιλάκης. Νά τη ρίχνετε στο σταγροχείο της πολυθρόνας.

Στο δεξί άκουμπιστήρι κάθε πολυθρόνας, ήταν κι' ένα από κείνα τα μεταλλικά σταγροχεία, που είναι δεμένα σ' ένα στενωμακόρο κομμάτι χοντρό ύφασμα με βαριδία στις άφρες, για να το συγκρατούν με το βάρος τους. Έκει ρίχνουμε τη στήχη με κάθε προ-σοχή και στο μεταξύ άπαισινούμε το σαλόνι. Ά-ληθινά τέτοια καθαριότητα δεν την είχα μάσασιναι-τήση στο βίο μου. Όλα άστράφταν. Έτσι από πε-ριέργεια τράβηξε ένα βελούδο από μία βελούδινη και το χτύπησε με τα χείρα μου. Και στα πιο καθαρά στίγια άκόμα, έβγα πός τα βελούδα, άμα δεν είναι σε γυαλίνα βελούδινη μέσα, μαζεύουν σκάνη στα φύλλα τους.

—Τι κάνεις έτσι; ρωτάει ο θείος.

—Νά ιδά αν υπάρχει σκάνη.

—Σκόνη! λέει ειρωνικά ο Βασιλάκης. Πού να βρε-θί εδώ μέσα; Κάθε μέρα τα τινάζει.

—Μπράβο, Βασιλάκη. Πέτυχες νοικοκυρά. Θανά-ζωμα, τί θα τραβήξ ή όμπερσσι.

Ύπηρεσία; Στερνάμε ύπηρεσία εδώ μέσα; Ο-ποια ήραμε τη δεύτερη μέρα έβγα.

Η κυρία Ζωζώ ήθε μ' ένα δίσκο με ούζα και με-ζεδάκια. Κάθε μεζεδάκι ήτανε κομμένο με μία ό-δοντογλυφίδα. Μας μούρασε και από μία λευκή πε-τεσέτσα. Άκούμπησε το δίσκο στο τραπέζι και μάς κύτταξε, καθώς παίρναμε μελέ και ποτηράκια. Μας παρατηρούσε διαδοχικά και τους τρεις, για να μη θυμίσθ πός έπρεπε να είμαστε προσεχτικοί. Το τραπέ-ζι έανάψαμε πάλι και το χέρι μου έπρεπε. Όπως ή-ταν έπαμένο, έπρεπε και το ποτηράκι και χύθηκε μερικές σταγόνες—ευτυχώς άπάνω στο παντελόνι μου.

—Είστε λιγάκι άδέλεις! παρατήρησε ή Ζωζώ. Σε λίγο ή κυρία Ζωζώ μάς κάλεσε στην τραπε-ζαρία. Σηκώθηκαμε. Έκείνη, όμως, με μία χειρονο-μία που είχε το χαρακτήρι προσοχής, μάς έδειξε την πόρτα προς τα βοηθητικά διαμερίσματα.

—Περπάτε να πλυθήτε!

Ακολουθήσαμε το Βασιλάκη στο μπάνιο. Τρίψαμε τα χέρια μας με μια καλή σαπουνάδα και ακουμπήσαμε. Ο Βασιλάκης έβριζε την πετσέτα στο σάκκο των αψιδιών. Έπειτα μάς έδειξε ένα μπουκαλάκι:

— Τριφτήτε και με λίγο οινόπνευμα.

Στην πόρτα της σάλλας ξαναπιάσαμε τις τσόχες και τσουλήσαμε στην τραπεζαρία. Κάτω από το τραπέζι, κάτω από τις πετσέτες, κάτω από τα πιάτα, σερβίτσια καλογουλισμένα. Η κυρία Ζωζώ μάς σερβίρισε όρεκτικά, κατόπιν σούπα κι έπειτα κοτόπουλο κοκκινιστό. Έτρωγα με μεγάλη στενοχώρια. Φοβόμουν μην κάνω καμιά άπρεπεια. Εκείνη έτρωγε και τα μάτια της — άστριτες — τάχε σε μάς. Έτσι κάθε διάθεση για κουβέντα μάς κόπηκε και το γεύμα συνεχιζόταν σε βαθεία, παγερή σιωπή. Έπειτα από κάθε πηρουριά, κατέβαζε το πηρούνι εύχαριστημένος κι έλεγα από μέσα μου: «Καλά τα κατάφερα». Αλλά τη λαχτάρα δεν τη γλύτωσα. Έγινε σπασμωδικό το κοτόπουλο. Κι όμως το είχα καμαρώσει με το πηρούνι και προσπαθούσα να το βγάλω το κρέας, το μαχαίρι πήρε ξαφνικά το κόκαλο. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έγινε η καταστροφή. Το μπουτάκι έβριζε από το πιάτο, έκανε ένα βόλ πλανέ άπανά από το τραπέζι και προσγειώθηκε με τη σάλλα του άπανά στο λευκό τραπέζομάνηλο. Ταράχτηκα. Ο Βασιλάκης πάνασε κι έμεινε με το πηρούνι στο χέρι. Έγινε γαργαλάκια. Η κυρία Ζωζώ με άγρια κτύπησε και με πρόσβαλε:

— Το κοτόπουλο θέλει λίγη προσοχή!

Σπρώχθηκε άμέσως, έπιασε το κομμάτι και πήγε κι έφερε ένα καυτό τάλι. Πασπάλισε μπόλικά τη λαβιά και τα ίχνη του έγκλημάτος μου εξαφανίστηκαν. Αλλά η όρεξη μου κόπηκε μονομιάς — η πολλή που είχα — και παράτησα το υπόλοιπο.

— Γιατί δεν τρώς; λέει ο Βασιλάκης. Έγινε μια μικρή ζημιά, δεν πειράζει.

— Εύχαριστώ, έφαγα αρκετά, είπα.

— Έλα καίμενε, φάε τώρα, λέει ο Θέμης.

— Δεν θέλω άλλο.

— Τουλάριστον πές ένα ποτήρι κρασί, γάρη η καρδιά σου στον τόπο της.

Και πιάνει τη μπουκάλια με το μαύρο κρασί. Κι όπως τη γέρονε άπαιτομα, πλημμυρίζει το ποτήρι μου και χύνεται μια μεγάλη ποσότητα στο τραπέζομάνηλο.

— Θεέ μου! φωνάζει η κυρία Ζωζώ και το αίμα της ανεβαίνει στο πρόσωπο.

— Με συγχωρήστε, ψιθυρίζει άναστατωμένος ο Θέμης.

Κάνει ν' άπαισώπη τη μπουκάλια και με το μανίκι άναποδονυρίζει και το μισογεμάτο ποτήρι του.

— Το τάλι! Το τάλι! λέει κι' άπλώνει να το πιάσει.

— Δεν χρειάζεται! άπαισώφη φαρμακαμένη η κυρία Ζωζώ. Το τάλι δεν κάνει τίποτα στο μαύρο κρασί. Πάει το τραπέζομάνηλο!

— Να το στείλουμε στο καθαριστήριο! λέει ο Βασιλάκης, που είναι ψυχικό ράκος.

— Πού καθαριστήριο; Δεν βγαίνει με τίποτα! Πόσες φορές σου τόχω πη; φάτε, κύριοι! Τώρα φάτε όπως θέλετε, ρίχτε κάκαλα, κρασί, σάλτσες, φάτε όπως μάθατε. Έτσι κι' έτσι το τραπέζομάνηλο πάει...

Έφερε και τα φρούτα. Ροδάκινα κι' αχλάδια. Είχαν μια άλλοιάτικη μυρωδιά και τα μύρια για να την έπιβεβαιώσω.

— Σου μυρίζουν σαπούνι; ρώτησε γελαστός ο Βασιλάκης.

— Μάλλον.

— Μά έμεις τα φρούτα τα σαπουνίζουμε πρώτα. Και τις ντομάτες και όλα τα λαχανικά.

Το γεύμα έληξε σε μια θλιβερή άτιμωμένη. Μόλις σηκώθηκαν, η κυρία Ζωζώ διάταξε, σαν συνταγματάρχης τους νεοσύλλεκτους:

— Περπάστε να πλυθείτε! Αί!... τις τσόχες. Θα μου λερώσετε και το παρτέ.

Σεναυρηθήκαμε στο μπάνιο.

— Μήπως πρέπει να κάνουμε και τούς; ρώτησε πειραχτικά ο Θέμης. — Κέρδι πού τόχεις, έπε ο οικονομολόγος. Έσεις θα φύγεις σε λίγο. Έγώ τι έχω ν' άκούσω.

Ρίχτηκα στην πολυθρόνα. Και, άνυποπτος για το στοχευόμενο με το χοντρούρασμα, του δίνω μια με τον άγκωνα και πάρο κάτω το περιχέμενο.

— Επείγες το κάνετε; με παρατηρεί η κυρία Ζωζώ που στρέφεται στον άντρα της: «Βάσο, μαζέψε τα!»

Τού φέρνει σκουπίτσα και φαρσάκι, βοηθάει κι' εγώ. Πίνω κι' έναν καφέ, χωρίς άλλο δυσάρεστο συμβάν και λέω:

— Εμείς να πηγαίνουμε.

— Δεν σάς κρατάμε! λέει η μαγιά.

Αποχαιρετήθηκαν ψυχρά. Θάνατος στο τελευταίο σκαλοπάτι άκουσαμε και τη στρήνγλη φωνή:

— Πού πήγες; Μή μου ξαναφέρεις αιώτους τους βραχιόλες... Όταν βρεθήκαμε στο δρόμο, άναστήναμε με άνακούφισι. Κι' ο Θέμης έπε:

— Πάλι καλά που δεν μάς υποχρέωσε να φάμε κανένα κομμάτι σαπούνι!

Πέρασε λίγος καιρός, ξεχάστηκε αυτή η ιστορία. Χρειάστηκε να συναντησω το Βασιλάκη για μια δουλειά. Είπα να με πάρης άπό το σπίτι μου έπε στο τηλεφώνιο. Επείγες με μισή καρδιά.

— Οταν άνέβηκα, στάθηκα στο γάλλ — που να μπώ πού μέσα. Κι' έτυχε άπάνω σ' ένα σιζυγικό καλύα. Έξω έβγαζε η κυρία Ζωζώ, έκανε σκηνή του άντρα της. Μουδίζει και μένα το κολλάρο του πουκάμισου.

— Κιτάξτε! Κοκινάει από γυναικεία χέλια.

Ο Βασιλάκης στέκοταν σαν βρεμένη γάτα. Κι' έβλεπε έξακολουθώς να ξεφωνίζει:

— Για να κάθωμαι έγω να τρώω τα χέρια μου να σου πλένω τις βρωμιές. Έτσι εύκολα νομίζεις πως βγαίνει το ρούζ άπό το άσπρο πουκάμισο! Άλλη φοά καί μένε, άν' έσωνισθώ τέτοιο πράν σέ ποικάμισο ή σέ μαντήλι, θά σέ έβάλω να τα πλύνεις ο ίδιος! Βρωμίστη!

— Όταν βγήκαμε έξω, του είπα:

— Φτηνά τη γλύτωσες. Το πήρε ζήτημα καθαριότητας!

— Θα προτιμούσα να τόπαινε άλλοις. Δεν άπαινω άλλο πιά. Μου φάνηκε ότι ζω δικούς μέσα σ' ένα καθαριστήριο!

Και λίγον κατόφονότερα, ο Βασιλάκης μου άνακούφισε:

— Τελείωσε. Χάοισα!

— Δέξασε ο Θέμης.

— Άλλά θέλω να την έγκινηθώ. Σε ποσάκαλό νάρης το βράδυ μαζί μου.

— Τι θά κάνης;

— Θα ήλη.

Κατά τις δέκα πηγαίναμε μαζί για το σπίτι του. Κρατούσε ένα μεγάλο δέμα. Είχε το κλειδί κι' άνοίξε την πόρτα. Μπήκαμε στην έσοδο, που άστραψε. Ο Βασιλάκης άνοίξε το δέμα και άκόρησε το περιεχόμενό του χάμου. Ήταν ένας σωρός άπό σκουπίδια: Κάκαλα άπό κρέας, λαδομένα χαρτιά, πεποναφλουδες κεφάλια άπό ψάρια, άποτισίγαρα. Είχε κι' ένα μπουκάλι λάδι. Τόγυσε χάμου. Έβγαλε και δύο σάγα άπό την τσέπη και τάσπασε στους τοίχους. Έπειτα τρίτο, το πέταξε στη σκάλα. Έπειτα χτύπησε το κουδούνι.

— Πού; άκούστηκε άπό πάνω.

— Έγώ! Έλα κάτω να καμαρώσης την έσοδο. Και τώρα πάμε — έπε σε μένα — γιατί θά μάς σκουπίσει!

— Κακούργε!... άκούσαμε τη φωνή της καθώς φεύγαμε τροχάδην.

Στοίψαμε τη γωνία:

— Έπ' τέλους έδικιθήκα! ξεσπάσε ο Βασιλάκης.

— Κι' έγω το ίδιο!

— Τώρα θά πάμε σε μια ταβέρνα. Θέλω να φάμε χωρίς τραπεζομάνηλο, χωρίς πετσέτα και να ριζώ σάλτσες στο σασκί μου. Γιατί έγω δεν παντρεύτηκα γυναίκα, παντρεύτηκα σαπουνάδα!

— Κακούργε!... άκούσαμε τη φωνή της καθώς φεύγαμε τροχάδην.

Στοίψαμε τη γωνία:

— Έπ' τέλους έδικιθήκα! ξεσπάσε ο Βασιλάκης.

— Κι' έγω το ίδιο!

— Τώρα θά πάμε σε μια ταβέρνα. Θέλω να φάμε χωρίς τραπεζομάνηλο, χωρίς πετσέτα και να ριζώ σάλτσες στο σασκί μου. Γιατί έγω δεν παντρεύτηκα γυναίκα, παντρεύτηκα σαπουνάδα!

— Κακούργε!... άκούσαμε τη φωνή της καθώς φεύγαμε τροχάδην.

Στοίψαμε τη γωνία:

— Έπ' τέλους έδικιθήκα! ξεσπάσε ο Βασιλάκης.

— Κι' έγω το ίδιο!

— Τώρα θά πάμε σε μια ταβέρνα. Θέλω να φάμε χωρίς τραπεζομάνηλο, χωρίς πετσέτα και να ριζώ σάλτσες στο σασκί μου. Γιατί έγω δεν παντρεύτηκα γυναίκα, παντρεύτηκα σαπουνάδα!

— Κακούργε!... άκούσαμε τη φωνή της καθώς φεύγαμε τροχάδην.

Στοίψαμε τη γωνία:

— Έπ' τέλους έδικιθήκα! ξεσπάσε ο Βασιλάκης.

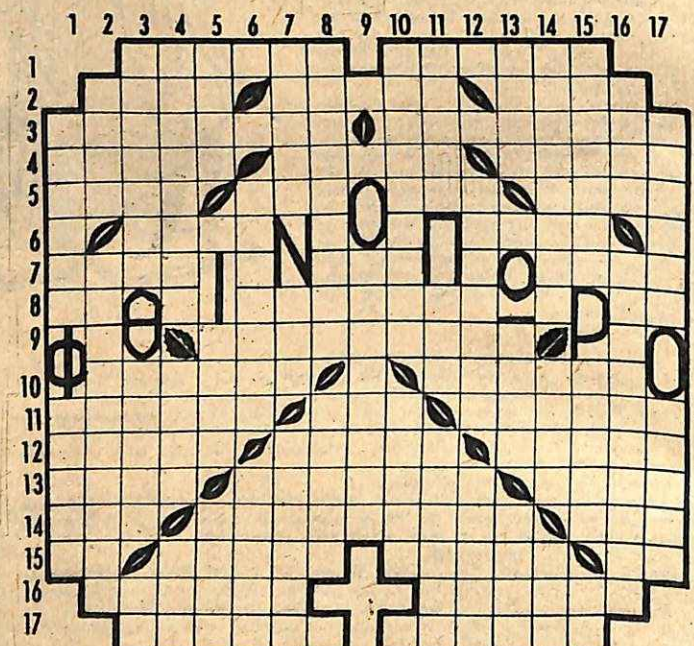
— Κι' έγω το ίδιο!

— Τώρα θά πάμε σε μια ταβέρνα. Θέλω να φάμε χωρίς τραπεζομάνηλο, χωρίς πετσέτα και να ριζώ σάλτσες στο σασκί μου. Γιατί έγω δεν παντρεύτηκα γυναίκα, παντρεύτηκα σαπουνάδα!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 556

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1 Το έχουν μόνο τα πτηνά. — Άλπιόπαιδο.
- 2 Άφθονοί στην επιφάνεια της Γης. — Διάσημος Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος του περασμένου αιώνα. — Έρην τρέλλα των άγρίων.
- 3 Ή σαρακοστή των Μωαμεθανών. — Το πρώτο υποδύχιο που κινήθηκε με άτομική ενέργεια.
- 4 Ίδρυτής της Ρώμης. — Πόλις μεταξύ Αθηνών και Θεσσαλονίκης. — Δικό σου.
- 5 Γυναίκες με άρρενωπό χαρακτήρα. — Υπομονετικό ζω. — Θεός της μυθολογίας μας.
- 6 Πλήθος λαού. — Άνοσιούργημα. — Τουρκικό οπαθί.
- 7 Συγκρατεί και περιορίζει (μεταφ.). — Όπερα.
- 8 Άρρακτικά πτηνα (δημ.). — Έλαττωματικός σύνδεσμος.

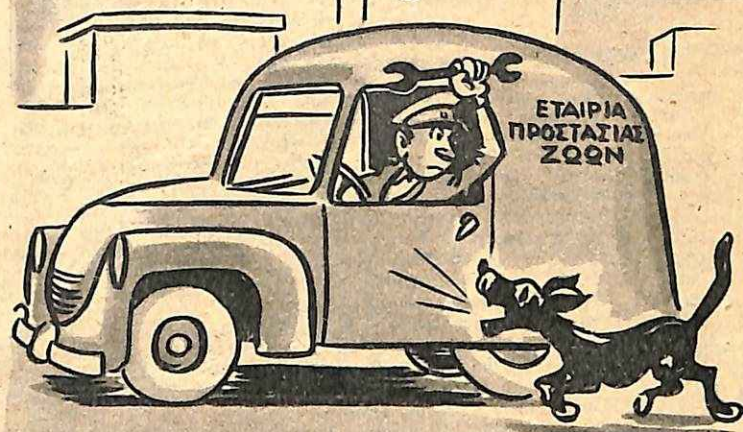
- 4 Οι Κινέζοι της κάνουν μεγάλη κατανάλωση. — Προβί-δει παρουσία άράχνης. — Ά-γάπη (ζεν.).
- 5 Άπ' όλους εύπρόσδεκτο. — Υίος του Νάε. — Κόρες του Άτλαντος (ένικός). — Ό-μηρικη ήμερα.
- 6 Ζούν και κινούνται. — Ή πρωτεύουσα του Ίσημερι-νού.
- 7 Επιδώνημα που συνοδεύει συνήθως ύβριστη χειρονο-μία. — Καλύπτουν την μισή Κελέβη. — Υπάρχουν στο σώ-μα μας.
- 8 170. — Άρχαιοτάτη πόλις της Θρουγίας. — Άρχικά κόμ-ματος.
- 9 Μεγάλη εορτή.
- 10 Εύγενικό ζω. — Υπέρυθο ζώο που χρησιμοποιείται στην έπιλοποιία (καθ.).
- 11 Προστατεύει ένα στρατιώ-τη. — Κτητική άντυνυμία. — Κινητήριος δύναμις.
- 12 Όροσειρά των Βαλκανίων — Χαϊδευτικό άνδρικού δύνα-ματος. — Μετατρέπω.
- 13 Γόσσα της άρχαιότητας. — Γαβριήλ... Ήνούμενος της μονής του Άνακλίου, ο ό-ποιος την άνατίναξε το 1866. — Μέρος του υποδύμα-τος (άνεστραμένο).
- 14 Πρόθεσις. — Άνθρωπος που ζή εις βάρος άλλου. — Πρό-θεσις μπροστά σε φωνήεν.
- 15 Άριθμός (δπικώς). — Το σύ-νολον των ζωικών ειδών μι-ας περιοχής. — Τουρκικό ά-νέκτορο. — Άνθη.
- 16 Βρίσκεται στην ίδια γραμμή με τη θάλασσα. — Επικίνδυ-να φίδι.
- 17 Έξωτικό φρούτο. — Έλληνι-κό άεροδρόμιο.

ΚΑΘΕΤΟΣ

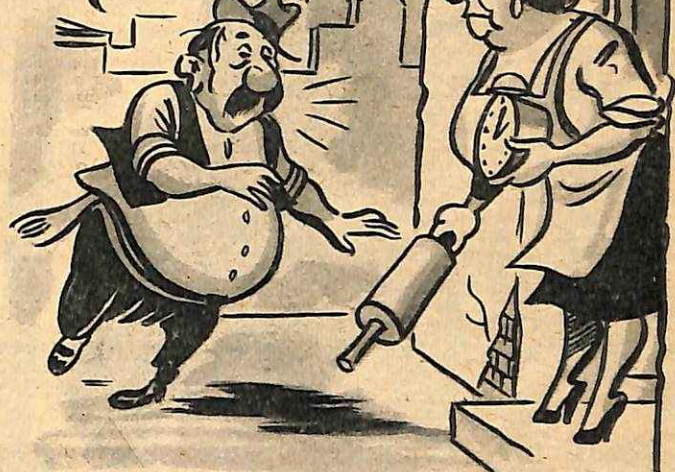
- 1 Είδος γαλλικού τυριού. — Λι-μάνι της Β. Γαλλίας.
- 2 Συνοδεύει την ευτυχία. — Μέλη διεθνούς όμιλου, ή έ-δρα του όποιου βρίσκεται στο Σικάγο.

Ελληνικές παροιμίες

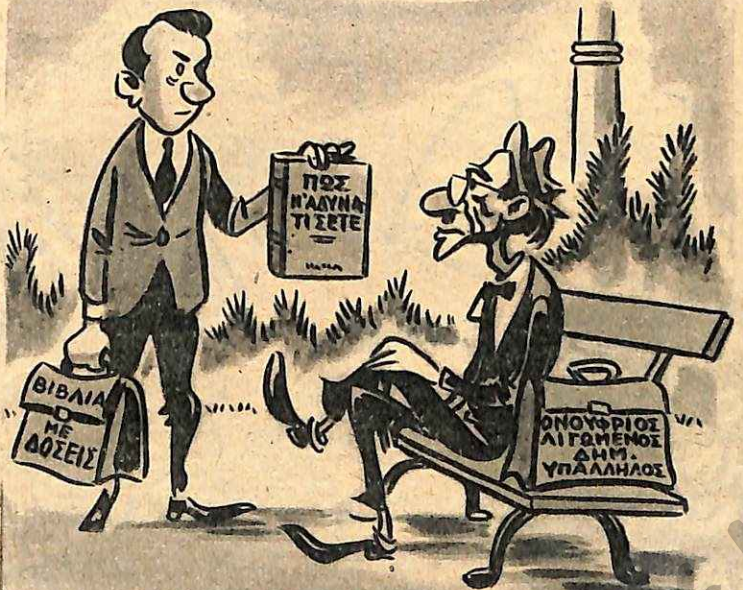
ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

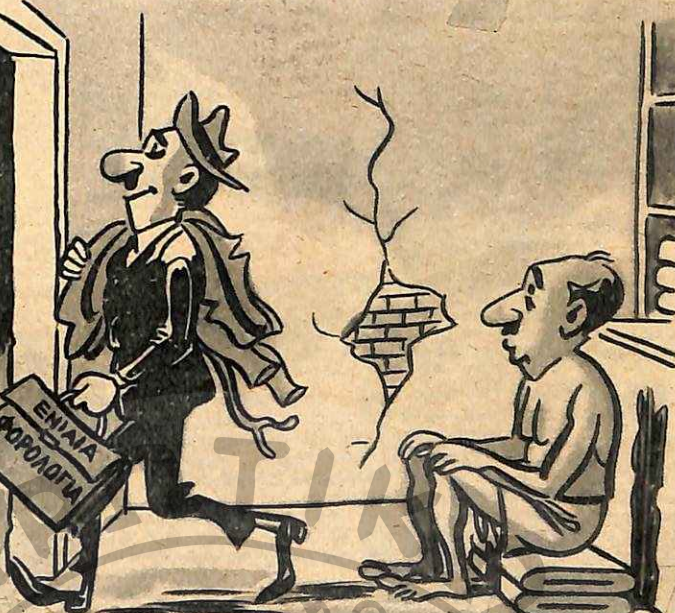
«Δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκπάτεις...»

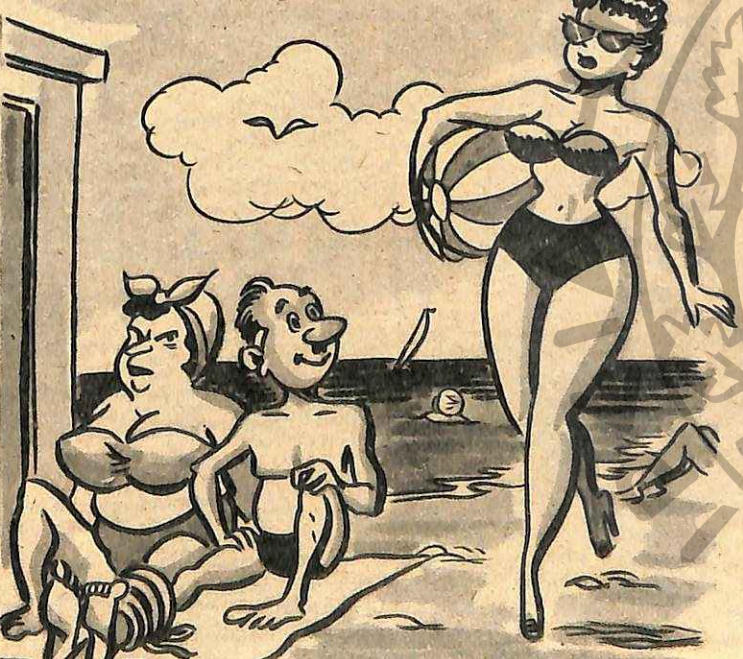
«Κάλλιο άργά, παρά, ποτέ...»

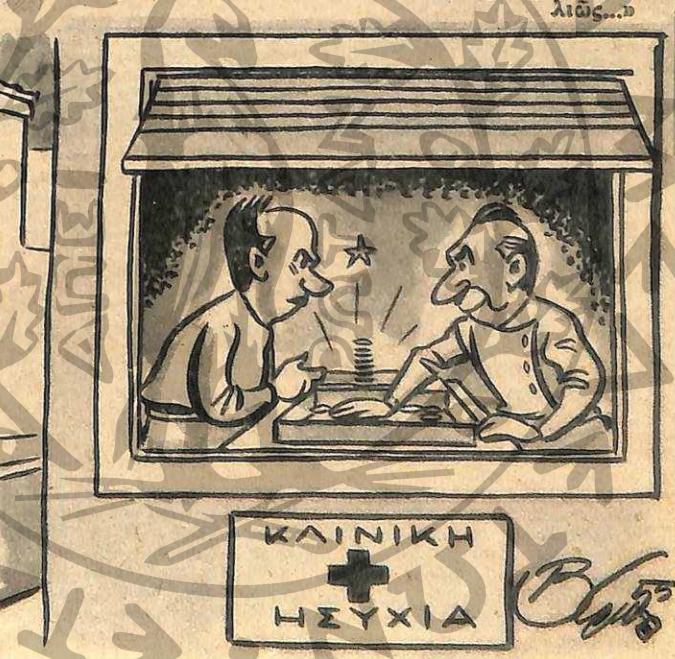
«Έδω καράβια χάνονται, βαρκούλες μου που πάτε;»

«Άλλαξε ο Μανολίδης κι' έβαλε τα ρούχα του άλ-λιως...»

«Κάλλιο γαϊδουρόδενο παρά γαϊδουρογύρευε...»

«Άλλου τά κακαρίσματα κι' άλλου γεννούν οι κότ-τες...»

Κατακτήστε την όμορφή σας

Ο καλύτερος τρόπος γι' αυτό είναι η γυμναστική. Συνήθιστε να γυμνάζεστε, αδιάκοπα το λαιμό σας. Δεν χρειάζεται, άλλωστε, να κουρασθήτε. Άρκει μόνον, είτε διαβάσετε, είτε εκτελείτε οποιαδήποτε εργασία, είτε περπατάτε στο δρόμο, να μην ξεχνάτε να σκλώνετε το κεφάλι σας και να το κρατάτε ίσιο. Μ' αυτό τον τρόπο, κάνετε, χωρίς να το καταλαβαίνετε, μία πρώτης τάξεως γυμναστική του λαιμού.

Όταν, αντίθετα, περπατάτε με το κεφάλι σκυφτό και το σαγόνι προς το έδαφος, θα ιδείτε πολύ γρήγορα το λαιμό σας να γεμίζει ρυτίδες και το δέρμα του να γίνεται άανο και πλαδαρό. Αφήστε, λοιπόν, αυτό το θλιβερό ύφος των νικημένων της ζωής, που είναι ο ασφαλέστερος τρόπος γι' να γεράσετε πρόωρα.

Όταν περπατάτε, φροντίστε να παίρνετε μία στάση κατακτητικής και να σκλώνετε το λαιμό σας προς τον ούρανο όσο ψηλότερα μπορείτε. Η γυμναστική αυτή είναι εξαιρετική για το λαιμό. Περπατώντας μ' αυτό τον τρόπο, έξ' άλλου, θα μειώσετε την ηλικία σας κατά δέκα τουλάχιστον χρόνια.

Προσέξτε τώρα κάτι άλλο. Όταν θέλετε να κυττάξετε στα πλάγια ή προς τα πίσω, μην γυρίζετε ολόκληρο το κορμί σας, αλλά μόνον το κεφάλι σας. Με τον τρόπο αυτό, θα κάνετε μία θαυμασία άσκηση, που θα δώσει εύλυγισία στους μύς του λαιμού σας και ταυτόχρονα θα τούς τονώσει.

Μην ξεχνάτε, τέλος, να κάνετε μερικές γυμναστικές ασκήσεις του λαιμού πρωί και βράδυ. Και τώρα ας δούμε πώς θα διορθώσετε μερικές ατέλειες του λαιμού, που σας κάνουν να φαίνεσαστε μεγαλύτερη από ό,τι είσαστε.

Αν ο λαιμός σας είναι ισχνός

Στη νεανική ηλικία το πρόβλημα δεν είναι σοβαρό. Αργότερα, όμως, η ισχνότητα του λαιμού προκαλεί την εμφάνιση ρυτίδων.

Ο λαιμός

ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΣΑΣ

Ο λαιμός πρέπει να μαρτυρή τα νεύτα σας ή τουλάχιστον να κρύβη όσο το δυνατόν περισσότερο το χρόνιά σας...

Την πραγματική ηλικία σας την προδίδει περισσότερο ο λαιμός σας παρά οι ρυτίδες που έχετε τυχόν στο πρόσωπο. Οι περισσότερες γυναίκες παραγνωρίζουν, δυστυχώς, αυτή τη μεγάλη αλήθεια κι' ενώ καταφεύγουν σε χίλια-δύο μέσα γι' να διατηρήσουν νεανικό το πρόσωπό τους, δεν κάνουν τίποτε γι' το φυσικό βάθος πάνω στο οποίο στηρίζεται: το λαιμό τους. Κι' όμως, αυτό το βάθος είναι ο πιο ύπουλος έχθρος τους.

Αλλά, πρώτα-πρώτα, ας δούμε ποιά είναι τα ακριβή μέτρα που πρέπει να έχη ο λαιμός σας. Τα μέτρα αυτά εξαρτώνται από την ηλικία, το ανάστημα και το βάρος σας. Ο κατωτέρω πίναξ θα σας κατατοπίση:

Ανάστημα σε εκατοστά	Βάρος σε κιλά	Περίμετρος του λαιμού	Ανάστημα σε εκατοστά	Βάρος σε κιλά	Περίμετρος του λαιμού
Αν είσαστε 20 χρόνων			Αν είσαστε 35 χρόνων		
150	48	31,3	150	51,5	32
155	50,5	31,8	155	54	33,4
160	53	32,4	160	58	34,5
165	57,5	33,5	165	59,5	34,7
170	60	34	170	63	35,3
Αν είσαστε 25 χρόνων			Αν είσαστε 40 χρόνων		
150	49,5	31,5	150	52	32,2
155	51	31,9	155	55,5	33
160	53,5	32,6	160	59	34
165	58	33,6	165	60	34,9
170	60,5	34,5	170	65	35,4
Αν είσαστε 30 χρόνων			Αν είσαστε 45 χρόνων		
150	51	31,5	150	52,5	32,5
155	53	33	155	56,5	33,7
160	57	34	160	60	34,3
165	59	34,4	165	63	35
170	63	35	170	66,5	35,6

Οι σύγχρονοι αισθητικοί υποστηρίζουν, ότι ο λαιμός, γι' να είναι κανονικός, πρέπει να έχη την περίμετρο του γόνατος. Αλλά δεν αρκεί μόνον να είναι ο λαιμός σας κανονικός. Πρέπει να είναι επίσης και νεανικός, να μαρτυρή, δηλαδή, τα νεύτα σας ή, τουλάχιστον, να κρύβη όσον το δυνατόν περισσότερο τα χρόνια σας.

Γι' αυτό συχνά μασάζ με την ακόλουθη κρέμα, θα τονώσουν τους μύς του λαιμού σας και θα εξαφανίσουν την ισχνότητά του. Κιβερή λεκιθίνη 10 γραμ. Λαυλίνη 30 » Μουρνέλιο 100 »

Το μασάζ θα γίνη εκ των άνω προς τα κάτω και με τα δυο χέρια ταυτόχρονα. Αν ο λαιμός σας είναι κοντόχονδρος. Πολλές γυναίκες παραπονοούνται, ότι ο λαιμός τους είναι κοντόχονδρος. Τον κοντό λαιμό δεν είναι εύκολο, δυστυχώς, να τον μακρύνετε. Τό πάχος, όμως, να τον μακρύνετε. Για μασάζ (δύο φορές την ημέρα). Για τα μασάζ αυτά, θα χρησιμοποιήσετε την ακόλουθη απίστευτη κρέμα:

Ιωδιούχον κάλιον 20 γραμ. Χοιρινό λίπος 200 »

Το μασάζ θα γίνη και πάλι εκ των άνω προς τα κάτω. Αν ο λαιμός σας είναι πλαδαρός.

Ο πλαδαρός λαιμός δείχνει, ότι τα νεύτα πέταξαν. Γι' να προλάβετε αυτήν την πλαδαρότητα, θα κάμετε το εξής: Κάθε βράδυ, προτού πλαγιάσετε και κάθε πρωί, όταν σηκώνεσαστε από το κρεβάτι σας, θα βρέχετε ένα μεγάλο κομμάτι βαμβάκι μέσα σε κρύο νερό και θα χτυπάτε μ' αυτό δυνατά, αλλά όχι βίαια το λαιμό σας σ' όλη την έκτασή του. Θα βάλετε κατόπιν την ακόλουθη συτυπτική διάλυσι:

Αιθέριο 200 γραμ. Στυπτηρία 100 »

Μπορείτε επίσης, αντί γι' το κρύο νερό, να χρησιμοποιήσετε το αλατόνερο ή πράγμα που είναι ακόμη καλύτερο, το θαλάσσιο νερό, εφ' όσον έχετε την ευχέρεια να το παίρνετε από τη θάλασσα την ώρα που πρόκειται να το χρησιμοποιήσετε. Θα το αφήσετε να στεγνώση μόνο του. Τό αλάτι κολλάει τότε στο δέρμα και οι μύς του λαιμού ξαναγίνονται σφιχτοί.

Αν έχετε μακρύ λαιμό. Θα προτιμήσετε τους ανασκημένους γιακάδες. Επίσης τα κοινά κολλίε. Είναι καλό, έξ' άλλου, ν' αφήσετε μερικές μπούκιες να πέσουν στο λαιμό σας.

Αν έχετε κοντό λαιμό. Θα προτιμήσετε τους γιακάδες που σταματούν στη βάση του λαιμού. Είναι καλό, έξ' άλλου, ν' αποφεύγετε τα κολλίε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι ιδιοτροπίες του δέρματος.

Διασκεψείδ!

Ζούμε σε δύσκολους καιρούς γι' αυτό ή μι' διάσκεψις διαδέχεται την άλλη. Κι' έτσι, εκτός της Τριμερούς, καθώς κι' εκείνης που καναν οι Τέσσαρες Μεγάλοι, κι' άλλες διασκεψεις γίνονται πολλές και σοβαρές, που παραμένουν άγνωστες τις πιο πολλές φορές.

Δικαίως συνεπώς θαρρώ, ότι απ' έξω απ' το χορό, να παύμε... «αδιάσκεπτος» σχεδόν κανείς δεν μένει. Έν πρώτοις, διασκεπτόνται οι αρραβωνιασμένοι: Πώς βόλτα θα τα φέρουνε και πώς θα τα βολέψουνε, ακόμα κι' αν αμφοτέρωι σκυλίσια θα δουλέψουνε, πώς θα τα καταφέρουνε να συγκεντρώσουν χρήματα, πώς θα λυθούν τα πάμπολλα και σοβαρά προβλήματα, που κάθε μέρα τ' άτιμα πληθαίνουν σαν άμμος και, τελικώς πώς διάολο θα γίνη αυτός ο γάμος, με τούτο το ελάχιστον εισόδημα τό πάγιοι! Κι' οδηγείται ή διάσκεψις μοιραίως στο ναυάγιο!

Επίσης είνε, φίλοι μου, έξ' ίσου ενδιαφέρον το γραφικόν το θέαμα των δύο συνεταίρων, που εμβριθώς διασκεπτόνται σε πρώτη ευκαιρία τό πώς θα ξεγλυστρήσουνε από την Έφορία και πώς θα τ' αποφύγουνε τουλάχιστον γι'ά φέτο στο μικρομαγαζάκι τους να βέλουνε λουκέτο!

Κι' ιδού κι' άλλη διάσκεψις, άλλ' από τις χαρούμενες, και όχι μαύρη κι' άραχη καθώς οι προηγούμενες. Κάτια, Ζιζή, Διλή, Φιφή, Άλκη, Λούση, Τζένη, κάνουν διάσκεψι κρυφή περί... μωδός έν γένει!

Και οι διασκεπτόμενες ρωτούν ανυπομόνως: «Τι επιβάλλει άρα γε ή μόδα του χειμάνος;» Ο Ντιώρ δουλεύει πάντοτε ή κωλουεργεί; Τά νέα τά μοντέλλα του γιατί δεν εμφανίζε; Και τις καμπύλες καταργεί ή μήπως τις τονίζει;

Ω! μάλλον με φανατισμό των καμπυλών τον τονισμό ζητάει οπωσδήποτε! Κι' οι άντρες οι καυμένοι, τούτες καμπύλες βλέποντας, θα βγαίνουν.. τεθλασμένοι!

Πληθώρα διασκεψουν πολλών ειδών και τύπων! Και να και μι' διάσκεψις φανατικών φιλιππων: — Έννεα επί δώδεκα, ή δύο επί πέντε; — Βρέ, πόνταρε και... βίβερε περικολοζαμέντε! — Δεν μου γνοίξει έμένα ο νους; — Θα ξαναπαίξω τον «Ραγούς» κι' αν θα πιαστούν τα πόδια του, την κόρσιν ας μην τε- (λειώση!) Έδώ υπάρχει θάνατος και τό κορμί θα λυώση!...

Κι' εφ' όσον όλοι γενικώς διασκεπτόνται κανονικώς, καλοί μου αναγνώστες μου, κι' εσείς διασκεψθήτε τό πώς απ' τις κρυάδες μου αυτές θ' απαλλαγείτε!... Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Γ.

Επιστημονική & Εμπειρική Γ. Μ. Ταβάρια

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο «γόνος» δέκατος κατά σειρά Ταρζάν του Χόλλυγουντ!

ΟΤΑΝ, πριν από μερικά χρόνια, ο γιγαντοσώμος Τζόνι Βαϊσμίλλερ, ο ένατος κατά σειρά κάτοχος του τίτλου του «Ταρζάν», δήλωσε ξαφνικά στο στούντιο του Χόλλυγουντ ότι είχε κουρασθεί πάρα να γυρίζει ταινίες ζούγκλας, οι παραγωγοί του «έμπορευαν» αυτόν είδους των φιλμ ανήσυχων. Πού θα βρισκόταν τώρα ο άνθρωπος με τα σωματικά προσόντα του Τζόνι, που θα μπορούσε να τον αντικαταστήσει στην οθόνη; Αμέσως τα είδικα «ελαφυντικά» άρχισαν τις έρευνες.

Πιο τυχερός απ' όλους τους παραγωγούς στάθηκε κάποιος Σάλ Λέσσερ, στο γραφείο του οποίου έφτανε μία μέρα του 1948 έναν πανύψηλο και αθλητικό νέο. Τον συνώδεε, τον ώθησε εμπρός στον Λέσσερ και τον παρουσίασε λέγοντας:

«Η Λάνα Τάρνερ και ο Λέξ Μπάρκερ σε μία κωμική «προμερίδα» του Χόλλυγουντ»

«Απ' εδώ ο πρώην ταγματάρχης του Αμερικανικού στρατού 'Αλέξαντερ Κρίσλοου Μπάρκερ, εβεί χέρια του στρατηγού Μάρκ Κλάρκ ο' δλη την έκστρεση της 'Ιταλίας κατά τον τελευταίο πόλεμο. 'Ανίστημα 1.92, περιφέρεια στήθους 58 πόντοι, άνοιγμα και των δύο χεριών γύρω στα τρία μέτρα. 'Ιδιαίτερα μορφοποιή για τα σωματικά δυνάμει και την κόλμη του τα έξης δύο περσικά ταινία ανάμεσα σε πολλά άλλα: "Όταν ύπνροτοσ στο επίτελειο του στρατηγού, μόνον με τις προμερές γροθιές του κατάφερε μία μέρα να θέση έκτος μάχης πέντε Γερμανούς φαντάρους, που του είχαν στήσει ενέδρα!»

«Μία άλλη φορά πάλι που βρισκόταν στο Σικάγο — πρό του πολέμου αυτό — με μοναδικό θάρρος και κόλμη κατάφερε να διασώση με τα γέρα μπράτσα του έναν εξαγριωμένο ταύρο, που είχε διαφύγει από τα σφαγεία της πόλεως και τρέχοντας στους δρόμους είχε πανικοβάλει τους κατοίκους!»

«Όλες αυτές οι συστάσεις περιτεύουν. Και μυική δύναμη έχω και κινηματογραφική πείρα, αφού έχω ξαναπαίξει στον κινηματογράφο πριν απ' τον πόλεμο, διέκομην ανυπόμονα ο Λέξ. Τό ζήτημα είναι αν μπορεί να με πληρώσετε όσα ζητώ για να έρμαιύω στην οθόνη το ρόλο του Ταρζάν. Ζητώ ως άμοιδή 5000 δολάρια το μήνα, για δύο φιλμ το χρόνο. 'Αν συμφωνήτε, ο πογράφο τώρα το σχετικό συμβόλαιο, αν όχι ξαναγυρίζω στο Τέξας να... διαμάζω ταύρους!»

Φυσικά, ο Λέσσερ δέν άφισε να του ξεφύγη το «έρημα». Δένθηκε τους δρους του Λέξ με συμβόλαιο και λίγο αργότερα ο «Ταρζάν» άρχισε για δεύτερη φορά τη κινηματογραφική καριέρα του, άποφασισμένος τώρα να τη συνεχίση για πάντα. Πρώτη ταινία του τύπου ζούγκλας ήταν «Η μαγική πηγή του Ταρζάν», στην οποία είχε επιτυχία ανάλογη με αυτήν του Βαϊσμίλλερ. 'Ακολούθησαν 4 άκαμη του είδους αυτού που γρήγορα τον ανέδειξαν

και τον έκαναν γνωστό και αγαπητό ανάμεσα στον παιδόκοσμο ιδίως αλλά και στους μεγάλους 'Αμερικανούς. 'Από το 1948 μέχρι τώρα έχει πρωταγωνιστήσει ή έχει πάρει μέρος σε 20 και πλέον φιλμ, εκ των οποίων τα μιά περίπου είναι τύπου «ζούγκλας», που τον καθιέρωσαν όριστικά πιά ως δέκατο κατά σειρά «Ταρζάν» του Χόλλυγουντ.

— Πάντα με γοήτευαν τα φανταστικά κατορθώματα του βασιλιά των δασών, λέει ο ίδιος, αλλά ύστερα από 10 περίπου ταινίες γύρω απ' το ίδιο σχεδόν θέμα, κουράσθηκα και ζητώ τώρα μία άλλαγή. Νομίζω τον αυτόν μου ικανό για κάθε είδους ρόλο, αφού κατά την περίοδο 1938-1941, που έπαιξα πάλι στον κινηματογράφο, είχα άρχισει ως κομπάρσος σε ταινίες «σαλονιού». Γι' αυτό, εδώ κι' ένα χρόνο, έχω πάρει την άποψη να γυρίσω μία ταινία το χρόνο ως Ταρζάν και όσο μαρπά περισσότερες σε διάφορους ρόλους. 'Ετσι νομίζω ότι κι' εγώ ικανοποιούμαι και το κοινό δέν το κουράζω έρμηνεύοντας διαρκώς τα ίδια πράγματα.

Ο Λέξ Μπάρκερ γεννήθηκε στο προάστιο Ράυ της Ν. 'Υόρκης στις 8 Μαΐου του 1919. Είναι μοναχογιός πλούσιων γονέων, αλλά από μικρός είχε δείξει τόσο σκληρό και ανεξάρτητο χαρακτήρα, ώστε οι γονείς του, χωρίς να κάνουν να τον έχουν κοντά τους, τον είχαν αφήσει τελείως ελεύθερο να άποφασίση μόνος για το μέλλον του. 'Ετσι μεγαλώνοντας είχε δείξει μεγάλα επιδόματα στον άθλητισμό. Σε ηλικία 19 ετών ήταν ένας πανύψηλος νέος με άθλητικό σώμα και γέρα μπράτσα. 'Επαιξε καλά ποδόσφαιρο, τένις και γκολφ και ήταν άπό τις καλύτερες κορυφές άποστάσεων. Με τα προσόντα αυτά έκανε, το 1938 την εμφάνισή του στον κινηματογράφο πιά να διακόμη ύστερα από τρία χρόνια που στρατεύθηκε στον πόλεμο 'Αμερικής — 'Ισπανίας.

Ο Λέξ Μπάρκερ είναι σήμερα πολύ γνωστός ήθοποιός και στην Εύρωπη. 'Οχι όμως τόσο άπό τις ταινίες του, όσο άπό την περιπετειώδη ασθμηματική ζωή του και ιδίως άπό το ρομάντοσ και το γάμο του με τη γνωστή στάρ Λάνα Τάρνερ.

Ας ρίξουμε μία ματιά και στη πλευρά αυτή της ζωής του: Παντρεύθηκε για πρώτη φορά τον 'Ιανουάριο του 1942 με την όμορφη νοσοκόμα Κόνιαντα Θάρλου, που ύπνροτοσε μαζί του στην ίδια στρατιωτική μονάδα. Μέχρι το 1947 απέκτησαν δύο παιδιά, δύο αγόρια, 12 και 8 ετών σήμερα, και συνέχισαν την εύτυχισμένη συζυγική ζωή τους μέχρι το 1950, που ξαφνικά χώρισαν. Ο δεύτερος γάμος του έγινε τον 'Απρίλιο του 1951 με την επίσης γνωστή στάρ 'Αρλιν Ντάλ, με την οποία έζησε μόλις 17 μήνες.

ΛΕΞ ΜΠΑΡΚΕΡ

Χώρισε και απ' αυτήν κάτω άπό τις έξης περιέργες συνθήκες: Λίγο πριν καταλήξη στο διαζύγιο και ο δεύτερος αυτός γάμος του, είχαν έρωτευθεί παράφορα τη Λάνα Τάρνερ, ή οποία ήταν έτοιμη τότε να κάνει τέταρτο γάμο με τον 'Αργεντινό ήθοποιό Φερνάντο Λάμας. Παράλληλα, όμως, και ή γυναίκα του Λέξ, ή 'Αρλιν Ντάλ, είχε έρωτευθεί τον Λάμας. 'Οπουδήποτε ήλθοι έκτος της 'Αμερικής, ή υπερβεμένη αυτή κατάσταση θα είχε άσφαλώς δραματική εξέλιξη.

Αλλά ανάμεσα στα δύο ζευγάρια δέν έγινε τίποτα. 'Απεναντίας, με μία καλή έξηγησι μεταξύ τους τα πράγματα κανονίσθηκαν όμορφα και ήρηνικα. Τα δύο ζευγάρια ζήτησαν διαζύγιο και μόλις το πέτυχαν ή 'Αρλιν Ντάλ έσπευσε να παντρευτεί το Λάμας, ή δέ Λάνα Τάρνερ τον Μπάρκερ στις 25 Δεκεμβρίου του 1953 στο Λος 'Αντζελες της Καλιφόρνιας...

«Ας σημειωθή χάριν περιεργίας ότι στο Λος 'Αντζελες παντρεύθηκαν για... δεύτερη φορά. Μερικούς μήνες ένωρίτερα είχαν ξαναπαντρευτεί στην Εύρωπη και συγκεκριμένα ή Τάρνερ πρωταγωνιστού της νωπού 'Ιταλίας, όπου την έποχή εκείνη ή Τάρνερ πρωταγωνιστούσε στο έγχρωμο Αμερικανικό φιλμ «Αόλγα» με συμπρωταγωνιστές τον Κάρλος Τόμπσον και την Περνάντζελι. Μία μέρα ή Τάρνερ είχε πάρει άπό την 'Αμερική δύο κατεπείγοντα τηλεγραφήματα. Το μερ είχε πάρει άπό την 'Αρλιν Ντάλ, και το άλλο άπό τον δικηγόρο της, που την του με την 'Αρλιν Ντάλ, και το άλλο άπό τον δικηγόρο της, που την πληροφορούσε για τον εύτυχη διακανονισμό του ασθμηματικού δεσμού της με τον Λάμας. Γεμάτη χαρά τότε έκανε μία κατεπείγουσα τηλεφώνη με τον Λάμας. Γεμάτη χαρά και τον κάλεσε στην 'Ιταλία να παντρευτεί συνιδιάζει με τον Μπάρκερ.

Ο «γόνος» Λέξ Μπάρκερ.

Η Ντιάνα Ντορς

Τα νεώτερα των άστερων

Σύντομες ειδησούλες

* Στην έκρηξη Κελλυ, που κέρυσε έφεσο το 'Οσκαρ της καλύτερης ήθοποιας, απενέμηθη την περυσινή εδομάδα και το 'Οσκαρ της μουσας. 'Η άποφασιστική έληφή κατά το συνέδριο των ραφών της 'Αμερικής στο Ντάλας του Τέξας, όπου σχεδόν όμοσώνας ή Γκρέι θεωρήθηκε ή πιο κομψή γυναίκα του 1955.

* Στη Μασάτσετς, ή 'Α θ α Γκάρντνερ βγήκε ως έκ θαύματος σόα και αελαής άπό τη συγκροση του αυτοκινήτου, που την μετέφερε στο αεροδρόμιο.

* Για πρώτη φορά ύστερα άπό πολλά χρόνια, ο 'Αγγλος παραγωγός Γ. 'Αρθουρ Ράιν ανήγειλε κέρδη. 'Κατά την περίοδο 1954-55, είχε με υπερέφανε, πραγματοποιήσαμε κέρδη 8.727.035 λιρών 'Αγγλικών. Αυτό άποδεικνύει ότι ο κινηματογράφος δέν έχει ποτε να φοβήθη άπο την τηλεόραση. 'Απαράτητη προπόδειξι γι' αυτό είναι βέβαια άπο φιλμ που παράγονται να είναι ενδιαφέροντα και καλογορημένα.

* Η κόρη της 'Ινγκριντ Μπέργκμαν Πια, παρά την αντίδραση του πατέρα της, του καθηγητού Λινστρόμ, άποφασισε να ακολουθήση τα βήματα της μητέρας της και να γίνη ήθοποιός. Μπροστά στην έπιμονή της, ο πατέρας της άναγκάστηκε να της επιτρέψη να παρακολουθήση τα μαθήματα μίας δραματικής σχολής της Νέας 'Υόρκης.

* Η Τζίνα Λολομπριγκίτα θα άγιοθ άσφαλώς ότι μία χορεύτρια του Λος 'Αντζελες, που διαλέξε το ψευδώνυμο Τζίνα Μπρίγκιτα εμφανίζεται κάθε βράδυ ως Σαλόμη και καταχειροκροτείται στο νούμερο 'Ο χορός των 7 πέλων, που της επιτρέπει να άποδείξη πως έχει τις ίδιες σωματικές αναλογίες με την μοναδική Λολά.

* Κατά την παραμονή της στο ξενοδοχείο «Κάρλτον» των Κανών ή πιο καλοσεβούμενη πελάτισσα ή πιά πάντα ή Γκρέτα Γκάρβιν, ή οποία, για να το επιτύχη αυτό, έπαισε φίλια με τους μαγειρούς. Το έκανε όμως αυτό και με έναν άλλο σκοπό: Μπαίνοντας άπο την κουζίνα και άποφύγει έτσι τους ένοχλητικούς φωτογράφους και το κοινό των περιέργων.

* Ο 'Εντυ Κωνσταντίν με άποφασισε να έγκαταλείψη το μεγάλο ναυτικό πλίκιο, που φορούσε σε όλα του σχεδόν του έργο να φορέση στο προσεχές του έργο ένα μεγάλο καπέλο καουμπού. Οι άνα μεγάλοι καπέλοι άνακριναν στην διευθυντή του δέν ένέκριναν στην άνα άποφασισή του, στο τέλος άρχη την άποφασισή του άποκούφουν. όμως άναγκάστηκαν να άποκούφουν.

* Η Ρίτα Χαίγνι στη έδωσε επί τέλους μία έξηγησι στη φύση της: «Τό έκανα για το συμπόγιο των παιδιών μου, είπε. Πάντοτε ο Ντικ κι' εγώ δέν χωρίζαμε όριστικά».

* Ο Μπάρτ Λάνκαστερ άποφασισε να γυρίση μία νέα έι-

δοσι του περιήμου φιλμ του Μαρσέλ Πανιόλ, «Μου κλέψαν την γυναίκα μου». Τον ρόλο του έπαιξε ο Ραμύθ θά τον ύποδυθ ή 'Ερνεστ Μπόργκλιν και την Ζιζέτ Λεκλέρ 'Αντικατάστη ή Σοφία Λόρεν.

* Η 'Αρλιν Ντάλ και ο Φερνάντο Λάμας έχουν μεταμορφώσει το σπίτι τους σε κλινική. 'Εκείνη ύποφέρει άπο άναμία και νευραλγίες κι' έκείνος άπο δεικ πόνοσ στο στομάχι. 'Ο τρσος με τον οποίο περιποιείται ο Ένας τον άλλο, άποδεικνύει πως δέν γάθηκε άνάμεσά τους κάθε ίχνος άγάπης.

* Ο 'Ιταλός σκηνοθέτης Μπλεζνι θα γυρίση μία νέα έκδοσι του έργου του Μπέρναρ Σά «Πυγμαλίων». Πρωταγωνιστής θα είναι ο Σάβλ Μπουαγιέ ο οποίος θα γυρίση έτσι το πρώτο του φιλμ στην 'Ιταλία. Θα έχη δέ για παρτενάρ του τη Σοφία Λόρεν.

* Οι θεαταί της Αμερικανικής τηλεόρασης άνακριναν τον Μάρλον Μπράντο «μεγαλύτερο ήθοποιό του κόσμου».

* Για ν' άποφύγη τους ένοχλητικούς θαυμαστές της, ή Κίμ Νόβακ, που γυρίζει τώρα το φιλμ «Η ιστορία του 'Εντυ Ντάκιν», μετέφερε το καμρίνι της σε δωμάτιο ύπνου και μένει έτσι στο στούντιο πιά το είκοσιτεράωρο.

* Η Μαρίλυν Μονρόε, που άρχισε νέες διακανονισσεις με την «Φόξ», θέτει ως βασικών όρων να της επιτρέψουν να γυρίση όσα έρνα θέλει για λογαριασμό άλλων έταιριών.

* Ο Φερνάντέλ που θα γυρίση τον 'Οκτώριο στην 'Ισπανία το φιλμ «Δόν Ζουάν» άπεκάλει ότι το 1956 θα γυρίση στην 'Ιταλία ένα έργο, που θα του επιτρέψη να εμφανιστή για πρώτη φορά μπροστά στο φακό μαζί με τον Βιττόριο ντε Σίκα, πολύ πιθανόν δέ να το σκηνοθετήση ο ίδιος ο 'Ιταλός καλλιτέχνης. Το θέμα του φιλμ είναι άκόμα άγνωστο, δεδομένου ότι πρόκειται να βρεθ ή ένα παγκόσμιο διαγωνισμό, που θα προκηρύξη ένα γαλλικό περιοδικό. Το έργο που τελικά θα προτιμηθ ή θα πληρωθ είναι έκατομμύριο γαλλικά φράγκα.

* Η Ντιάνα Ντορς, ή Μονρόε του βρετανικού κινηματογράφου, έπέστρεψε στο Λονδίνο άπογοητευμένη άπο την Βενετία. Βρήκε πως παρά τις προσπάθειές της να κάνει έντύπωσι και παρ' όλον ότι κυκλοφορούσε συνεχώς σχεδόν μ' ένα εξαίρετικά άποκαλυπτικό μαγιώ μπικίνι, κανείς δέν την πρόσζε, όσο θά της άείζε κατά την διάρκεια του φεστιβάλ.

* Ο 'Υ δ Μοντάν θα είναι ο πρωταγωνιστής του φιλμ «Εκτός ύμου», που θα γυρίση στην 'Ιταλία ή γνωστή Μεξικανική δασά σκηνοθέτου-φωτογράφου Φερναντέζ — Φυγκέρο. 'Εκείνο που άνησχει τον 'Υ δ είναι ότι τα έξωτερικά θα γυριστούν εκ του φυσικού στο 'Ασπρομόντε, όπου κροδονται διάκοσι περίπου «έκτος νόμου»...

* Ο νεαρός Ντίν Στόκγουελ, που είχε έγκαταλείψει τον κινηματογράφο για να συνεχίση τις σπουδές του, έδήλωσε ότι είναι έτοιμος τώρα να έπιστρέψη στο στούντιο.

* Η Πάιπερ Λόρν και ο Τζήν Νέλσον είναι τόσο έρωτευμένοι, ώστε πρό ήμερών μπήκαν σ' ένα ρεστωράν και μιλούσαν επί ώρα κυττάζοντας ο ένας τον άλλο στα μάτια και εχγνώτες να φανε και να πουν. Αυτό θά πη άναψη!

* Ο Ροδόλφος Βαλεντίνο πέρασε για δεύτερη φορά. Κατά την έφετην 29η επέτειο του θανάτου του ή περιήρη «κυρία με τα μαύρα», δέν πήγε να κλάψη πάνω άπο τον τάφο του. Περαι ή μυστηριώδης αυτή γυναίκα παρουσιάσθηκε ντυμένη κατάλευκα και χωρίς βέλο, άποκαλυπτικά για πρώτη φορά την ταυτότητά της. 'Ηταν ή Ντίτρα Φλάιμ, ή οποία μάστιγα έδήλωσε φεύγοντας: «'Αποφάσισα πιά να άποφύγω στους ζωντανούς!» Κράτησε το λόγο της και έφέτος ο άθνησμόςος Ροδόλφος έχασε και την τελευταία του θαυμαστρία. Μόνο μερικοί πιστοί φίλοι παρεύρεθηκαν στη σσημ ήθησκητική τελετή που έγινε πάνω άπο το μνήμα του.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τα ελαφυντικά της απιστίας

(Θθινοπωρινό σούρουπο. 'Εκείνος θηματίζει νευρικά μέσα στο μισοκότεινο σαλονάκι. 'Εκείνη, θουλαγμένη σε μία βαθεία πολυθρόνα, φυλλομετρεί ένα περιοδικό χωρίς να δειχνει ότι τον προσέχει. Ξαφνικά, 'Εκείνος σταματάει μπροστά της, σταυρώνει τα χέρια του στο στήθος του, και άρχίζει ένα άτέλειωτο φιλιππικό).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλύτερα να μάς έσπαζε το πόδι και να μη φεύγαμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως δέ μάς έσπασε κανένα ποδι, και φύγαμε άρτιμελεις... Στις δέκα πέντε πρώτες μέρες, ή έξοχή μάς φάνηκε παράδεισος, ή θάλασσα άρτυότιση λίμνη και το φθινόπωρο άνοιξι. Είναι γιατί βρισκόμαστε μαζί... Τα δέκατη έκπη μέρα όμως, οι δουλειές σου σε καλέσανε στην 'Αθήνα έπεινόντες. Θέλω να σε συνοδεύσω, μα έσυ βρήκες το χρόνο μου λινάκι, καλασμένο και τη συνέχεια της διαμονής μου στο Ξυλόκαстро έπιδεβλη. μένη. Κι' έτσι, έφυγες έσύ, κι' έμεινα έγώ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό ήτανε το μεγάλο μου λάθος.

ΕΚΕΙΝΗ: Το κατάλαβες όμως κάπως άργά...

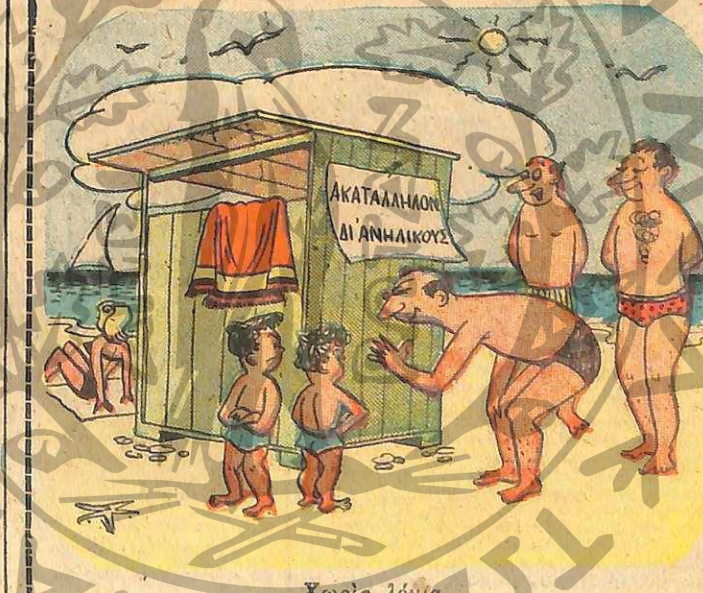
ΕΚΕΙΝΟΣ (με άσυγκράτητη πίκρα): Θάπρεπε, όπλσδι, για ναμ άίνουρες να σε σέρνω μαζί μου δερμένη μ' αλυσίδες.

ΕΚΕΙΝΗ (αίγι): Θάπρε να θυμηθς ότι είναι φθινόπωρο... ΕΚΕΙΝΟΣ: Φθινόπωρο ήτ'νε, μου φαίνεται, κι' όταν πιαγμε...

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά έποφθεγματική): Τις έποχές τις ύπογραμμίζουμε πάντα οι ψυχικές καταστάσεις των ανθρώπων: 'Η άνοιξι δέν είναι χμολελαστή, παρά όταν καυονελα κι' ή ψυχή μας... Το φθινόπωρο είναι μελαγχολικό κυρίως όταν είμαστε μόνοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Επειδή, λοιπόν, έμεινες μόνη σου, ζήτησες έπεινόντες συντροφιά άπο ένα άλλον.

ΕΚΕΙΝΗ: Για τί άλλο; (Πο

Χωρίς λόγια...

σιγα) "Ακου μία μικρή εξομολόγηση... που έχω να σου κάνω, κι' ύστερα έχεις όλο τον καιρό να θυμώσεις. ΕΚΕΙΝΟΣ (καθεται πλάι της σε μία καρέκλα, βράζοντας σιωνήλα): Σ' ακούω...

ΕΚΕΙΝΗ (ύστερα από μία μικρή σιωπή): "Ασε με ν' αρχίσω με μία παροιμιώδη: "Η γυναίκα μοιάζει με το σπουρνίτι. Έποχή της είναι η ανοίξι, θερμοκρασία της οι εικονομαχίες, ο ήλιος της ο Κελεσιον, φως της ο ήλιος και χρώματα της το πράσινο, το κόκκινο, το χρυσάφι... Χαιρετάει τα λουλούδια σαν πεταλούδα και παρακαλεί να μην πάνε για σκέπη πάνω από το κεφάλι της το γαλάζιο ατλάκι του ουρανού... Δε μπορεί ν' απαιτήσει από μια γυναίκα να μην σ' ένα παγοθραυστικό και να τραβήξει για ταξίδι αναψυχής στη Γροιλανδία ή στον Πόλο, ή να βρεθεί στο κατάστημα ενός ιστοφωρού που διασχίζει με φουρτούνα τον Κόλπο του Μεξικού ή της Γασκωνίας... "Η γυναίκα για να ήσυχ θάβει σπατάλη αισιοδοξίας και καράς γύρω της. Κι' επειδή η αισιοδοξία κι' η χαρά δεν υπάρχουν όλο το χρόνο, το διάστημα της πληξείας και της μελαγχολίας πρέπει να το περνάει κάπου ασφαλισμένη. "Ετσι βρέθηκε κι' εγώ μόνη φέτος άτυχοσφαιρας, στα ριγύ του καιρού, στα αβρισιμένα κύματα της θάλασσας, στα γονατισμένα των πευκών κάτω από τα μανισμένα μαστιγώματα του νοτιά... Τι πιο φυσικό από το να γυρέψω κάπου προστασία; Η θύελλα με κυνηγούσε έπρεπε κάπου να κρυφτώ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Και κρύφτηκες μέσα στην αγκαλιά ενός άντρα...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν βρισκόσουν εσύ κοντά μου, θα κρυθόμουν, φυσικά, στη δική σου... Για να μην είσαι όμως, κούφτικα στην πρώτη αγκαλιά που βρήκα ανοιχτή... Νομίζεις πως το σπουρνίτι, την ώρα που το κυνηγάει η βροχή ή ο άνεμος, στραβίζει να βρή τη φωλιά του; Στραβισμένο, ξεπαγιασμένο, μισοπεσμένο, μπορεί και τα τάρμαμα να δέχεται να χτυπήσει για να βρή στο εσωτερικό του σπιτιού μας, τη ζεστασία που του αρνιέται η εποχή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυλων κλονισμένος): Αυτή η θεωρία σου περί σπουρνιτιού είναι αρκετά συγκινητική αλλά δεν κατάφερα να με πείσει...

ΕΚΕΙΝΗ (περήφανα): Κι' ούτε θέλω να σε πείσω... Αυτό πουκάνα δεν έκανε κακό μόνο σε σένα προκάλεσε και τη δική μου την ταπεινότητα... Μήπως νομίζεις ότι το να παραδοθώ σε κάποιον σε μία στιγμή τρέλλας, χωρίς τίποτε να προηγήθη και τίποτε ν' ακολουθήσει, δε με κάνει να κόκκινίζω; "Ο άντρας αυτός που μπήκε ανάμεσά μας, δεν άφησε κανένα ίχνος ούτε στην ψυχή μου ούτε στο σώμα μου. "Η θυμήσι του δε με κάνει να νοιώθω νοσταλγία, αλλά μόνο ντροπή! "Ηταν ήταν έρωτας αυτός, ούτε πόθος! "Ηταν μια στιγμή φόδου, και πέρασε μαζί με το φόδο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγα): Δεν πέρασε όμως σαν αποτέλεσμα... Έγώ δε θα ξεχάσω ποτέ...

ΕΚΕΙΝΗ (με μικρή μοιρολατρεία): Κι' ούτε και θέλω να ξεχάσω... Αυτό που έγινε, το ξέρω, μάς χώρισε για πάντα! να ξέρεις όμως ότι γι' αυτό σ'αίς μόνο εσύ!

(Τα τελευταία της λόγια τονίζονται από ένα λυγρό, "Εκείνος σκύβει το κεφάλι του σαν ένοχος).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

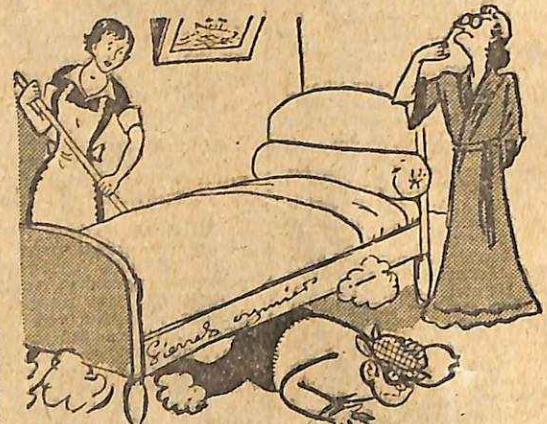
Μιλάει από 3 μηνών

"Όταν, πριν από λίγο καιρό, η μικρή Μαρία Μανταλένα Μαρινό, στο Ρεταίρη της Βραζιλίας, άρχισε να προφέρει καθαρά τις φράσεις: "Πεινάω πολύ, διδάω... μου δίνετε λίγο γάλα;" ή "Μπέρα της κόντεψε να λιποθυμήσει απ' τον τρομό της. Γιατί το κοριτσάκι αυτό, που μιλούσε σαν 7 χρόνων παιδί, ήταν ένα μωρό μόλις 3 μηνών!

"Από τότε, εφημερίδες και ραδιόφωνο ασχολούνται διαρκώς με την εκπληκτική αυτή περίπτωση. Οι επισημότητες προσπαθούν να βρουν μία εξήγηση. Μερικοί πιστεύουν πως πρόκειται περί φυσικής ανάπτυξης του άριστερου μέρους του εγκεφάλου.

Βάζω στοιχήμα πως δεν ξέρεις σημαίνει!

Βλέπεις τί γίνεται, Μαρία, όταν δεν σκουπίζεις κάθε μέρα!

ΣΤΟ ΠΑΘΙΟ

Τι κάνεις εκεί, γυναίκα; Το πατελόνι αυτό είναι του κυρίου από πάνω!

Δυο παράξενες ιστορίες ΜΕ ΤΙΣ ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Μία εξυπνη άπατη και μία πρωτότυπη διαφήμιση

«Στείλτε μου ένα δολλλάριο» έγραφε η μικρή αγγελία, που δημοσιεύτηκε έδω και λίγαν. Απ'ότι στην τοπική εφημερίδα μιας αμερικανικής πόλεως με το όνομα και τη διεύθυνση του ανθρώπου, στον οποίον έπρεπε να σταλούν τα χρήματα.

Κανένας δεν πρόσεξε την αγγελία. Δεν συνέθεσε το ίδιο όνομα, όταν δημοσιεύτηκε η δεύτερη αγγελία:

«Έχετε άκομη ένα μήνα για να μου στείлите ένα δολλλάριο».

Τίποτα άλλο! Αυτή τη φορά, όμως, το ενδιαφέρον του κοινού είχε κεντηθεί και πολλοί έσπευσαν να συμμορφωθούν.

Αλλά το ενδιαφέρον και η ανταπόκριση του κόσμου κορυφώθηκαν με την τρίτη αγγελία:

«Αύριο θα είναι άπατη! Τώρα είναι η τελευταία ευκαιρία να μου στείлите ένα δολλλάριο».

Ανθρώποι, λοιπόν, κάθε τάξεως και κατηγορίας, από όλα τα σημεία της Αμερικής, έσπευσαν να συμμορφωθούν και να στείλουν το ένα δολλλάριο.

Όπως είχε άργότερα ο ίδιος ο παραλήπτης, έλαβε συνολικά 150.000 γράμματα με ισάριθμα δολλλάρια.

Η πάρα πάνω περίπτωση δείχνει την αξία των μικρών αγγελιών, που εκτός από τους συνθησικόμενους τους σκοπούς, προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και μια φορά και για τους πιο απίθανους.

Ακόμη και τώρα, μιλούν στο Λονδίνο για μία σειρά από μικρές αγγελίες, σαν είδος αλληλογραφίας, που, παρά τον προσωρινό χαρακτήρα που είχαν, κίνησαν το ενδιαφέρον του κόσμου.

Στις άρχες του χρόνου δημοσιεύθηκε στον «Ημερήσιο Τηλέγραφο» του Λονδίνου η εξής αγγελία:

«Θαλασσόλυκε! Σαναγύρια στην πατρίδα. "Ελα σε έπαφή μαζί μου. Μπισκότο».

«Είμαι βέβαιος ότι ζής. Τι φοβάσαι; Έμένα ή το ψευδώνυμο «Μπισκότο» σε μία άλλη αγγελία. Και κατόπιν απειλούσε: «Έχω σκοπό να σε βρω, δημοσιεύοντας την ιστορία των δεκαεσσάρων έβδομάδων και του αριθμού τέσσερας».

Ένα μήνα μετά την δημοσίευση της πρώτης αγγελίας, έκανε την εμφάνισή της, πάντοτε στην ίδια εφημερίδα, η εξής:

«Ζητείται εκδότης, που να ενδιαφέρεται για μία πολεμική ιστορία, σχετική με τη ζωή τριών ανδρών και μιας γυναίκας, πάνω σε μία σχεδία, στον Ινδικό Ωκεανό. Οι τέσσερις αυτοί άνθρωποι έζησαν μαζί 14 βδομάδες και χωρίσαν με τα ψευδώνυμα που πήραν. Έκαναν άραγε καλά».

Υπογραφή δεν υπήρχε, αλλά οι περιγραφές που είχαν άρχισα να παρακαλοθούν με ενδιαφέρον τις απευθυνόμενες εκκλήσεις του Μπισκότου να έρθει σε έπαφή με τον θαλασσόλυκο, κατάλασαν ότι η αγγελία προήρχετο από τον Μπισκότο, που μεταχειριζόταν τα μεγάλα μέσα, για να αναγκάσει τον συντάκτη του να δώσει σημαία ζωής. Και πραγματικά οι απειλές απέδωσαν.

«Θαλασσόλυκος απάντησε: «Μπισκότο: Μην δημοσιεύεις τίποτα. Δώσε μου μία βδομάδα καιρό να σκεφθώ, θαλασσόλυκος».

Κι' έπειτα:

«Έρθα και σε είδα, έγραφε ο θαλασσόλυκος. Θέλω όμως να με θυμάσαι όπως ήμουν, όταν είδαμε τον κανό στον ορίζοντα. "Αντιο!».

Κι' η παράξενη αλληλογραφία από τις στήλες της εφημερίδας σταμάτησε σ' αυτό το σημείο.

Στο μεταξύ, οι αγγελίες αυτές είχαν γίνει θέμα καθημερινής συζητήσεως. Τι μυστήριο έκρυβαν;

Η άπορία αυτή λήθηκε έδω και λίγον καιρό, όταν ένα αγγλικό περιοδικό άρχισε να δημοσιεύει ένα πολεμικό ανάγλυφο, που οι ηρώες του είναι τρεις γυναίκες και μία γυναίκα. "Υστερα από ένα ναυάγιο στον Ινδικό Ωκεανό, οι τέσσερις βρίσκονται μαζί πάνω σε μία σχεδία και σ' ένα έρημο νησί.

Έτσι, δεν έμεινε καμία αμφιβολία ότι οι αγγελίες αυτές ήταν ένας έξυπνος τρόπος για να διαφημιστεί αυτό το ανάγλυφο...

Ιστορικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΠΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φαύστα προσπαθεί να πείσει τον Τορέρο ότι ο βασιλιάς Φίλιππος είναι πατέρας του και τον παρακινεί να κινήσει εναντίον του για να τον ανατρέψει, δίνοντας του την υπόσχεση ότι θα τον υποστηρίξει μ' όλες τις δυνάμεις της. Τού μιλάει και πάλι για την αυτοκρατορία του Καρλομάγνου, αλλά γι' αντάλλαγμα της υποστήριξης της ζητάει να γίνει σύζυγός του. "Ο ταυρομάχος θαμνώνεται στην άρχη, αλλά κατόπιν άρχίζει να συνενκνεται. Μετά την αναχώρησή του, η Φαύστα πηγαίνει στο μέγαρο του Έσπινόζα και του παραδίδει το έγγραφο του Έρρικου 3ου, με το οποίο ο δολοφονηθείς βασιλιάς της Γαλλίας όριζε κληρονόμο του θρόνου τον Φίλιππο 2ο της Ισπανίας.

Συνέχισε έπειτα από λίγο: — Και γιατί αυτή η σατανική γυναίκα θέλει να με κάμη βασιλιά;... Έγώ βασιλιάς! Πώς μπόρεσα να παρασυνθώ από τα άπατηλά λόγια της;... Θά έγκταλείψω, λοιπόν, την ελευθερία μου, τους φίλους μου, την αγαπημένη μου Ζιράλντα, όλους κι' όλα, για να γίνω όργανο στα χέρια αυτής της γυναίκας, που το όνειρό της είναι να πατήση πάνω σε σωρούς πτωμάτων για να ικανοποιήσει τη φιλοδοξία της; "Οχι, χίλιες φορές όχι! Στο διάβολο η Φαύστα! Στο διάβολο το στέμμα και η αίγλη της βασιλείας! Το μόνο που επιθυμώ είναι να ζήσω ευτυχισμένος κοντά στην αγαπημένη μου Ζιράλντα. Στην ανάγκη, θα παραμερίσω τα έκδικητικά σχέδια μου και θα φυγω από την Ισπανία. "Ο ιππότης ντε Παρνταγιάν θα δεχτεί με μεγάλη χαρά να με πάρη μαζί του στη Γαλλία, όπου θα ζήσω ελεύθερος.

Έπειτα από λίγη ώρα, έφτασε στο Πανδοχείο του Πύργου. Η Ζιράλντα τον περιέμενε μέσα στο μικρό δωμάτιο της Ζουάνας.

Κι' ο Παρνταγιάν επίσης είχε ξυπνήσει κι' είχε κατέβη στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου. Όταν, όμως, έφτασε εκεί, του κάκου αναζήτησε το νάνο.

Πού είχε ο Έλ Τσικο, ο φίλος μου; ρώτησε τη Ζουάνα.

Η νέα χαμογέλασε πονηρά.

Λέτε αλήθεια ότι ο Έλ Τσικο είναι φίλος σας, κύριε ιππότε; ρώτησε.

Δεν άστειεύομαι ποτέ στα ζητήματα της φιλίας, απάντησε ο ιππότης με σοβαρότητα. Έπειδή ο Έλ Τσικο είναι μικροκαμωμένος, νομίζετε, λοιπόν, ότι δεν μπορεί να είναι φίλος μου; Αλλά κάνετε ένα μεγάλο λάθος...

Όταν αποχτήσετε κάποια πείρα από τη ζωή, θα καταλάβετε πως η εμφάνιση του ανθρώπου δεν έχει τόση σημασία όσο τα αίσθηματά που κλείνει μέσα στην ψυχή του. Μάθετε, λοιπόν, ότι ο Έλ Τσικο έχει ευγενικά και γενναία για μένα αρκετά.

Αλλά τί έκαμε, λοιπόν, ο Έλ Τσικο για να τον εκτιμάτε τόσο πολύ; ρώτησε η νέα.

Έκείνο που έκαμε είναι ότι διεκινδύνευσε με αξιοθαύμαστη αυτοθυσία τη ζωή για να με σώσει. Θά σας άφηγηθώ άλλοτε αυτή την ιστορία. Αλλά πού είναι;...

Γιατί δεν τον βλέπω;

Η Ζουάνα έκαμε ένα μορφασμό.

Με είχε έκνευρσει και τον έδιωξα, απάντησε.

Α! Τί κακό, λοιπόν, έκαμε;

Δεν έκανε κανένα κακό, κύριε ιππότε. Μόνον ότι είναι... άνοητος...

Ανοητός ο Έλ Τσικο! Νά κάτι που δεν θα μπορούσε να με κάμετε να πιστέψω, Έγώ τούναντίον, νομίζω πως είναι πολύ έξυπνος...

Επίτω, όμως, ότι δεν τον βλέπω...

Κι' αυτό θα εξανανυσή... διώξατε όριστικά κι' όσον άναγνύριση, απάντησε γελάοντας η Ζουάνα. Όταν του κλείνω την πόρτα, κύριε ιππότε, αυτός γυρνά την πόρτα, κύριε ιππότε, αυτός γυρνά...

Ζει από το παράθυρο. Και το ίδιο θα κάμη και τώρα. "Ο άνθρωπος αυτός δεν έχει έγώισμο.

Μαζί σας δεν έχει, βέβαια, κανένα έγώισμο, συμφώνησε ο Παρνταγιάν. Μου φαίνεται, όμως, ότι ο Έλ Τσικο δεν θά άφηνε κανένα άλλον να τον θίξη, γιατί είναι πολύ περήφανος...

Αλλά πού είναι, λοιπόν; Δεν βλέπετε πως δεν μπορώ να κάμη χωρίς αυτόν;

Αφού είναι έτσι, θά στείλω να τον φωνάξω, είπε η Ζουάνα μ' έναν χαριτωμένο μορφασμό.

Έστειλε πραγματικά έναν από τους υπαυτάς.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Μπερικέτια

Μέσ' σπης ζωής την άνοστια, την κατωφία και την ανία, έκαν έμφανισ η μουστία κι' άλλαξε όψη η κοινωνία! "Απ' της μουστίας την ευωδία μοσχοβολά η πλάσι όλη και η μπερικέτια καρδιά έγινε άμέσως... περιόλη!

Μουστο το άστυ το κλεινόν και το έπινειον μυρίζει και μετά κλάσων και φανών κάμε μπερικέτια πανηγυρία! Μάλλον εντός των καπνείων κοδρες συνέχισε προτάζει και των παλμών των βαρελιών την αναγέννησην γιορτάζει!

Ναί, είναι πολύ γενναίωδρη. "Ακουσα επίσης πως έχει μεγάλη δύναμη. Νομίζω πως επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό το βασίλειό σας και τον Έσπινόζα.

Δεν με καταλάβατε, είπε ο ταυρομάχος. Θά ήθελα να ξέρω αν μπορεί κανείς να της έχη έμπιστοσύνη.

Α, αυτό θέλετε να μάθετε;... Έξαρτάται από το τι σας υποσχεταί. "Αν π. χ. σας υποσχεθώ ότι θά βάλω τους άνθρώπους της να σας μαχαίρουν ή ότι θά σας παρασύρην σε μία καλοστημένη παγίδα... προετοιμασθεί καμιά φορά τα θύματα της... μπορείτε να είσαστε βέβαιος πως θά το κάμη. "Αν σας υποσχεθώ τη συνδρομή της, είναι καλό να εξακριβώσετε προτού την δεχθήτε, τι περιμένει από σας.

Αν σας πη πως σας άγαπάει, είναι καλό να κάμετε το σταυρό σας, γιατί η τελευταία σας ώρα δεν είναι μακριά. "Αν την εξυπηρετήσετε σε κάτι, υπν υπολογίζετε ποτέ στην ευγνωμοσύνη της. Νά τί ξέρω γι' αυτήν.

Μου άφηγήθηκε ένα σαρό καταπληκτικά πράγματα, είπε ο ταυρομάχος. Και θάθελα να ξέρω ως ποιά σημείο θάπρεπε να της έχω έμπιστοσύνη.

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Μουστο το άστυ το κλεινόν και το έπινειον μυρίζει και μετά κλάσων και φανών κάμε μπερικέτια πανηγυρία! Μάλλον εντός των καπνείων κοδρες συνέχισε προτάζει και των παλμών των βαρελιών την αναγέννησην γιορτάζει!

Ναί, είναι πολύ γενναίωδρη. "Ακουσα επίσης πως έχει μεγάλη δύναμη. Νομίζω πως επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό το βασίλειό σας και τον Έσπινόζα.

Δεν με καταλάβατε, είπε ο ταυρομάχος. Θά ήθελα να ξέρω αν μπορεί κανείς να της έχη έμπιστοσύνη.

Α, αυτό θέλετε να μάθετε;... Έξαρτάται από το τι σας υποσχεταί. "Αν π. χ. σας υποσχεθώ ότι θά βάλω τους άνθρώπους της να σας μαχαίρουν ή ότι θά σας παρασύρην σε μία καλοστημένη παγίδα... προετοιμασθεί καμιά φορά τα θύματα της... μπορείτε να είσαστε βέβαιος πως θά το κάμη. "Αν σας υποσχεθώ τη συνδρομή της, είναι καλό να εξακριβώσετε προτού την δεχθήτε, τι περιμένει από σας.

Αν σας πη πως σας άγαπάει, είναι καλό να κάμετε το σταυρό σας, γιατί η τελευταία σας ώρα δεν είναι μακριά. "Αν την εξυπηρετήσετε σε κάτι, υπν υπολογίζετε ποτέ στην ευγνωμοσύνη της. Νά τί ξέρω γι' αυτήν.

Μου άφηγήθηκε ένα σαρό καταπληκτικά πράγματα, είπε ο ταυρομάχος. Και θάθελα να ξέρω ως ποιά σημείο θάπρεπε να της έχω έμπιστοσύνη.

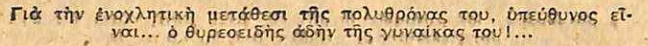
ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Μουστο το άστυ το κλεινόν και το έπινειον μυρίζει και μετά κλάσων και φανών κάμε μπερικέτια πανηγυρία! Μάλλον εντός των καπνείων κοδρες συνέχισε προτάζει και των παλμών των βαρελιών την αναγέννησην γιορτάζει!

Ναί, είναι πολύ γενναίωδρη. "Ακουσα επίσης πως έχει μεγάλη δύναμη. Νομίζω πως επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό το βασίλειό σας και τον Έσπινόζα.

Δεν με καταλάβατε, είπε ο ταυρομάχος. Θά ήθελα να ξέρω αν μπορεί κανείς να της έχη έμπιστοσύνη.

27

Πῶς ἐξηγουν οἱ ἐπιστήμονες μερικές περιεργές
γυναικεῖες ἐκδηλώσεις

Ἀντίθετα, οἱ ἄντρες, ἔχουν
μὲν ἐμπόνη κλίση πρὸς τὴν
πέλαγος, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλαχίστης
ὕψους λειτουργίας τοῦ θυρεο-
ειδὸς ὀφθαλμοῦ. οἱ μελέτες
διαφόρων ψυχολόγων ἔχουν ἀ-

του πρωταθλητού του υποβου-
λίου παρεμπόδιος στη Βραζι-
λία. Ο τίτλος αυτός όμως
δεν του φαίνεται αρκετός κα-
ρίστευι πώς χωρίς στο κα-
τόρθωμά του θα ανακηρυχθεί
παγκόσμιος πρωταθλητής!

μουσείο. Στὸν πύργο εἰσῆλθε τὸ σῶμα τῆς ἀντιβασίλισσας.

31

Τὰ διενεργητικά τῶν νεύρων

Πῶς ἐνεργεῖν τὰ κοινότερα ἀπ' αὐτὰ

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ν' ἀναζητῇ ἀντίδοτα γιὰ τὴν κακοκαρδίαν του, γιὰ τὴν νευρική κατάρρευση.

Τὰ ἀμέτρητα φάρμακα, ποὺ ἔχουν δοκιμασθῇ ὡς σήμερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, παρουσιάζουν δυὸ κοινὰς ιδιότητες.

Πρῶτον, εἶναι ὅλα δηλητηριώδη. Ἐχουν δὲ «ἀθροιστική» ἐνέργεια. Ἀν δηλαδή τὰ παύρην κανεῖς τακτικά καὶ σὲ μικρὰς ποσότητες, συγκεντρώνονται σιγά-σιγά μέσα στὸν ὀργανισμό καὶ ἐπηρεάζουν τὴν λειτουργίαν του, σωματικές καὶ πνευματικές.

Ἐξ ἄλλου, τὸ σῶμα συνηθίζει τόσο σ' αὐτὰ — μολοντὶ τοῖς προκαλοῦν βλάβη — ὥστε ἀρρωσταίνει, ἀν τὸν λείψουν ξαφνικά. Χαρακτηριστικὸ καὶ ἀξιοβρήντο παράδειγμα, ἀποτελοῦν οἱ μορφινομανεῖς.

Μὴ νομίζετε ὡστόσο, ὅτι ἀπέχουν πολὺ ἀπ' τοὺς τοξικομανεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει τὸ πάθος τοῦ δυνατοῦ καφέ, τοῦ καπνίσματος, τοῦ ἀλκοὸλ ἢ τῶν ὑπνωτικῶν φαρμάκων... Κι' αὐτοὶ ἐπίσης δὲν μποροῦν νὰ στερηθοῦν τὸ συνηθισμένον τους δηλητήριον, χωρὶς ν' ἀρρωστατήσουν.

Ἡ δευτέρη κοινὴ ιδιότης αὐτῶν τῶν φαρμάκων εἶναι ὁ τρόπος ἐνέργειάς τους. Προκαλοῦν δηλαδή ὅλα μὴ ψευδοσθῆσι εὐτυχίας καὶ καλῆς υγείας.

Διαιροῦνται σὲ δυὸ κατηγορίες. Στὴ μιὰ ἀνήκουν τὸ ἀλκοὸλ, ὁ αἰθέρας, τὰ βαρβιτορικά, ἡ μορφίνη, ἡ ἡρωίνη καὶ ἡ ἀσπρίνη. Στὴν ἄλλη, ἡ καφεΐνη, ἡ κοκαΐνη, ἡ ἐφεδρίνη καὶ ἡ βενζεδρίνη, δηλαδή τὰ κυρίως «διεγερτικά».

Τὸ κοινότερον διεγερτικὸ εἶναι ἡ καφεΐνη, ποὺ περιέχεται στὸ τσάι, στὸν καφέ καὶ στὸ κακάο. Ἐνὰ φλυτζάνι δυνατὸς καφέ περιέχει περισσοτέρη καφεΐνη ἀπ' ὅση ἓνα φλυτζάνι τσάι. Ὡστόσο, σὲ ξηρὰ κατάστασι, τὸ τσάι περιέχει περίπου 2% καφεΐνη, ἐνῶ ὁ καφές μόνον 1%.

Ἡ καφεΐνη εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Ἐχει δὲ τὰ προτερήματα νάναι πολὺ λιγώτερον δηλητηριώδης ἀπὸ τ' ἄλλα διεγερτικά καὶ νὰ μὴ συγκεντρώνεται μέσα στὸ σῶμα. Γιὰ νὰ αὐτοκτονήσῃ κανεῖς μὲ καφεΐνη, θάπρεπε νὰ πάρῃ περὶ τὰ 10 γραμμάρια ἀπ' αὐτὴν — δηλαδή νὰ καταβροχθίσῃ μεμιάς 1 κιλό καφέ ἢ τσάι!

Ἐνῶ τὸ ἀλκοὸλ ἐλαττώνει τὴν πνευματικὴν λειτουργίαν καὶ προκαλεῖ ὑπνόν, ἡ καφεΐνη καὶ τὰ ἄλλα διεγερτικά, τὴν ἐντείνουν περισσότερο καὶ διώχνουν τὴν νύστα. Ἡ κούρασι περνᾷ γρήγορα μὲ τὴν καφεΐνη. Εἶναι ἐπίσης πολὺ ωφέλιμη γιὰ τοὺς νευρικοὺς πονοκεφάλους καὶ τὴν ἡμικρανίαν. Ἐπειδὴ ἐνεργεῖ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπ' τὸ ἀλκοὸλ, δίδουν συνηθὺς δυνατό καφέ στοὺς μεθυσμένους.

Σὲ μεγάλες δόσεις, ἡ καφεΐνη προκαλεῖ ταραχὴ, ἔξαψι, τρεμούλες τῶν χειρῶν, ψευδοσθῆσι, αὐξήσει τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος καὶ ταχυπαλμία. Γι' αὐτὸ, πρέπει ν' ἀποφεύγονται τὸν καφέ καὶ τὸ τσάι ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις ἢ ἀπὸ υπέρτασι.

Ἄλλο πολὺ διαδεδομένο διεγερτικόν, εἶναι ἡ νικοτίνη. Ἐπιδρᾷ στὸ πεπτικὸ σύστημα, ἐπιταχύνει τὴν ἀναπνοὴν καὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας, αὐξάνει τὴν ἀρτηριακὴν πίεσιν καὶ τὴν ἰκανότητα πνευματικῆς συγκεντρώσεως, ξεκαθαρίζει τὴ σκέψιν.

Ἀν ὡστόσο δὲν ἐνεργοῦσιν καὶ ψυχολογικά (μὲ τὴν εὐχάριστην δηλαδή πού νοιώθουμε ὅταν ἀνάδουμε τὸ τσιγάρο, τὸ πιπιλίζουμε καὶ παρακολουθοῦμε τὰ συννεφάκια τοῦ καπνοῦ), ἡ νικοτίνη δὲν θὰ χρησιμοποιοῦται καθόλου ὡς διεγερτικόν, γιὰτὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Ὅσοι ἔκαμαν δοκιμαστικά μικρὰς ἐνέσεις νικοτίνης, δὲν συνήθισαν στὴ χρῆσιν τῆς, οὔτε καὶ μπόρεσαν ν' ἀντικαταστήσουν μ' αὐτὴς τὸ πάθος τοῦ καπνίσματος.

Τὰ δηλητηριώδη ἀποτελέσματα τοῦ καπνίσματος, δὲν ἀφείλονται στὴ νικοτίνη, ἀλλὰ στὴν πυρρίδινη καὶ τὰ ἄλλα πηλοειδῆ προϊόντα, ποὺ περιέχει ὁ καπνός.

Ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ «κοκὰ» βγαίνει ἡ κοκαΐνη, τὸ ἰσχυρὸν αὐτὸ διεγερτικόν. Στὴ Βολιβία καὶ στὸ Περού, οἱ ἰθαγενεῖς καταναλίσκουν κάθε χρόνον ἑκατομμύρια κιλά ἀπ' αὐτὰ τὰ φύλλα. Τὰ μασσάνε δηλαδή, γιὰ νὰ κόψουν τὴν πείναν καὶ τὴ δίψα τους καὶ νὰ νοιώθουν λιγώτερον τὸ κρύο ἢ τὴν κούρασι. Δὲν φαίνεται δὲ νὰ τοὺς βλάπτουν καθόλου στὴν υγείαν.

Οἱ τοξικομανεῖς τῆς Δύσεως ρουφᾶνε τὴν κοκαΐνη ἀπὸ τὴ μύτη, σὺν τὸν ταμπάκ. Συνήθως δὲ γρήγορα σ' αὐτὴν καὶ τοὺς προκαλεῖ πνευματικὴ κατάρρευσι, ἀδυναμία, ἀπνία, ἐφιάλτες, πεπτικές διαταραχὰς καὶ μὴ ἐντύπωσι, ὅτι περπατᾶνε ἐντονα κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τους. Ἐπίσης χάνεται ἡ αἰσθητὴ τῆς ὀσφύσεως καὶ καταστρέφεται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μύτης.

Τέλος, σπουδαιότατο διεγερτικὸν εἶναι ἡ βενζεδρίνη. Αὐξάνει τοὺς καρδιακοὺς παλμούς καὶ τὴν πίεσιν, στέλνει τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πεπτικὸν σύστημα καὶ τὸ δέρμα, στὸν ἐγκέφαλον, τὴν καρδιά καὶ τοὺς μύς.

Ἡ κανονικὴ δόσις εἶναι 10 χιλιοστόγραμμα, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό. Τὰ ἀποτελέσματα ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνονται μετὰ μισὴ ὥρα περίπου. Ἐλαττώνεται ἡ κούρασι. Αὐξάνονται ἡ δραστηριότης, ἡ εὐδιαθεσίαν καὶ ἡ διανοητικὴ ἀπόδοσις.

Ἡ βενζεδρίνη γίνεται πολὺ χρήσιμη σὲ περιπτώσεις ἐπειγούσης ἀνάγκης, ὅταν δηλαδή χρειάζεται ν' ἀναπτύξῃ κανεῖς μεγαλύτερη ζωτικότητα καὶ ἐνεργητικότητα σὲ μιὰ κρίσιν.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

ΟΟ

Ἡ μύρκα περιέχει δηλητικὰ ὁρμόνες

Δύο Γερμανοὶ ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν ὅτι ὁ λυκίσκος, ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν παρασκευὴ τῆς μύρκας, ἔχει τὴν μεγαλύτερη ἀναλογία ὁρμονῶν (θηλικῶν) ὁρμονῶν ἀπὸ ὅλα τὰ γνωστὰ φυτά. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὁ λυκίσκος ἐπιδρᾷ μὲ τρόπο ρυθμιστικὸν στὴν ἐμμηνορροίαν καὶ γενικώτερα στὴν γεννητικὴ λειτουργίαν τῆς γυναίκας.

Ἡ μύρκα, ὡμως, ποὺ προσφέρεται στὸ ἐμπόριον, λόγω τῆς μεγάλης ἐπεξεργασίας ποὺ ὑφίσταται, περιέχει ἐλάχιστον μέρος ἀπὸ τὴν ὁρμόνη ποὺ βρῆσκονταν μέσα στὸν λυκίσκον. Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ συνιστοῦν τὴν χρῆσιν τοῦ λυκίσκου ἐναντὶ τῶν διαταραχῶν τῆς διακοπῆς τῶν ἐμμηνῶν, καθὼς καὶ σὲ περιπτώσεις ὑπερσεξουαλικότητος.

Τὸ ἀλκοὸλ ἐλαττώνει τὴν πνευματικὴν λειτουργίαν καὶ προκαλεῖ ὑπνόν, ἡ καφεΐνη καὶ τὰ ἄλλα διεγερτικά, τὴν ἐντείνουν περισσότερο καὶ διώχνουν τὴν νύστα. Ἡ κούρασι περνᾷ γρήγορα μὲ τὴν καφεΐνη. Εἶναι ἐπίσης πολὺ ωφέλιμη γιὰ τοὺς νευρικοὺς πονοκεφάλους καὶ τὴν ἡμικρανίαν. Ἐπειδὴ ἐνεργεῖ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπ' τὸ ἀλκοὸλ, δίδουν συνηθὺς δυνατό καφέ στοὺς μεθυσμένους.

Σὲ μεγάλες δόσεις, ἡ καφεΐνη προκαλεῖ ταραχὴ, ἔξαψι, τρεμούλες τῶν χειρῶν, ψευδοσθῆσι, αὐξήσει τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος καὶ ταχυπαλμία. Γι' αὐτὸ, πρέπει ν' ἀποφεύγονται τὸν καφέ καὶ τὸ τσάι ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις ἢ ἀπὸ υπέρτασι.

Ἄλλο πολὺ διαδεδομένο διεγερτικόν, εἶναι ἡ νικοτίνη. Ἐπιδρᾷ στὸ πεπτικὸ σύστημα, ἐπιταχύνει τὴν ἀναπνοὴν καὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας, αὐξάνει τὴν ἀρτηριακὴν πίεσιν καὶ τὴν ἰκανότητα πνευματικῆς συγκεντρώσεως, ξεκαθαρίζει τὴ σκέψιν.

Ἀν ὡστόσο δὲν ἐνεργοῦσιν καὶ ψυχολογικά (μὲ τὴν εὐχάριστην δηλαδή πού νοιώθουμε ὅταν ἀνάδουμε τὸ τσιγάρο, τὸ πιπιλίζουμε καὶ παρακολουθοῦμε τὰ συννεφάκια τοῦ καπνοῦ), ἡ νικοτίνη δὲν θὰ χρησιμοποιοῦται καθόλου ὡς διεγερτικόν, γιὰτὶ δὲν εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Ὅσοι ἔκαμαν δοκιμαστικά μικρὰς ἐνέσεις νικοτίνης, δὲν συνήθισαν στὴ χρῆσιν τῆς, οὔτε καὶ μπόρεσαν ν' ἀντικαταστήσουν μ' αὐτὴς τὸ πάθος τοῦ καπνίσματος.

Τὰ δηλητηριώδη ἀποτελέσματα τοῦ καπνίσματος, δὲν ἀφείλονται στὴ νικοτίνη, ἀλλὰ στὴν πυρρίδινη καὶ τὰ ἄλλα πηλοειδῆ προϊόντα, ποὺ περιέχει ὁ καπνός.

Ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ «κοκὰ» βγαίνει ἡ κοκαΐνη, τὸ ἰσχυρὸν αὐτὸ διεγερτικόν. Στὴ Βολιβία καὶ στὸ Περού, οἱ ἰθαγενεῖς καταναλίσκουν κάθε χρόνον ἑκατομμύρια κιλά ἀπ' αὐτὰ τὰ φύλλα. Τὰ μασσάνε δηλαδή, γιὰ νὰ κόψουν τὴν πείναν καὶ τὴ δίψα τους καὶ νὰ νοιώθουν λιγώτερον τὸ κρύο ἢ τὴν κούρασι. Δὲν φαίνεται δὲ νὰ τοὺς βλάπτουν καθόλου στὴν υγείαν.

Οἱ τοξικομανεῖς τῆς Δύσεως ρουφᾶνε τὴν κοκαΐνη ἀπὸ τὴ μύτη, σὺν τὸν ταμπάκ. Συνήθως δὲ γρήγορα σ' αὐτὴν καὶ τοὺς προκαλεῖ πνευματικὴ κατάρρευσι, ἀδυναμία, ἀπνία, ἐφιάλτες, πεπτικές διαταραχὰς καὶ μὴ ἐντύπωσι, ὅτι περπατᾶνε ἐντονα κάτω ἀπ' τὸ δέρμα τους. Ἐπίσης χάνεται ἡ αἰσθητὴ τῆς ὀσφύσεως καὶ καταστρέφεται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μύτης.

Τέλος, σπουδαιότατο διεγερτικὸν εἶναι ἡ βενζεδρίνη. Αὐξάνει τοὺς καρδιακοὺς παλμούς καὶ τὴν πίεσιν, στέλνει τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ πεπτικὸν σύστημα καὶ τὸ δέρμα, στὸν ἐγκέφαλον, τὴν καρδιά καὶ τοὺς μύς.

Ἡ κανονικὴ δόσις εἶναι 10 χιλιοστόγραμμα, πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητό. Τὰ ἀποτελέσματα ἀρχίζουν νὰ ἐκδηλώνονται μετὰ μισὴ ὥρα περίπου. Ἐλαττώνεται ἡ κούρασι. Αὐξάνονται ἡ δραστηριότης, ἡ εὐδιαθεσίαν καὶ ἡ διανοητικὴ ἀπόδοσις.

Ἡ βενζεδρίνη γίνεται πολὺ χρήσιμη σὲ περιπτώσεις ἐπειγούσης ἀνάγκης, ὅταν δηλαδή χρειάζεται ν' ἀναπτύξῃ κανεῖς μεγαλύτερη ζωτικότητα καὶ ἐνεργητικότητα σὲ μιὰ κρίσιν.

περίστασι (π. χ. σ' ἓνα ναυάγιο). Ἐπίσης χρησιμοποιοῦται ἀπὸ τοὺς παχυσαρκούς, γιὰτὶ τοὺς κόβει τὴν ὄρεξιν κι' ἐτσι μποροῦν νὰ τρώνε λιγώτερον. Ὅταν περάσῃ ἡ ἐνέργεια τῆς βενζεδρίνης, ξαναγυρίζει κανεῖς στὴν κατάστασιν ποὺ βρισκότανε πρὶν — ὅχι ὡμως σὲ χειρότερη, ὅπως νομίζουν μερικοί. Τέλος, δὲν συνηθίζει εὐκολὰ σ' αὐτὴν ὁ ὀργανισμός, ὅπως στὸ ἀλκοὸλ ἢ στὴ μορφίνη. Ὅταν ὡστόσο, μὲ τὴν συνεχή χρῆσιν, ἐξοικειωθῇ, ὁσοδήποτε μεγάλες δόσεις δὲν φέρνουν πιά ἀποτέλεσμα. Καὶ τότε δὲν μένει ἄλλη λύσις παρὰ νὰ διακοπῇ τὸ φάρμακον ἐπὶ μερικὸς μῆνας. Ἐνῶ σὲ υγιεῖς ὀργανισμούς ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Σὲ μερικές μορφὰς ψυχοπαθείας ὠφελεῖ ἡ βενζεδρίνη, ἐνῶ σὲ ἄλλες μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ βίαιες κρίσεις.

Ἡ βενζεδρίνη εἶναι ἀκίνδυνον, γιὰτὶ ἀντίθετως ἐπικίνδυνον γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καρδιακὰς παθήσεις, ἀρρυθμίαν, ἀρτηριακὴν υπέρτασιν ἢ στηθάγχην, καθὼς καὶ στοὺς ἀναιμικοὺς.

Τὸ ἀξιοθαύμαστο ΜΑΤΙ ΜΑΣ

Τὸ ὑποσυνείδητο ἐπηρεάζει τὴν ὄρασι

Τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταίως στὸ αὐστριακὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἰνσμπρουκ, ἀπέδειξαν κατὰ περίεργον, ὅτι οἱ ψυχολογικοὶ παράγοντες, καὶ συγκεκριμένα ἡ δύναμις τῆς θελήσεως, ἐπηρεάζουν ἐκπληκτικὰ τὴν ὄρασι. Πολλοὶ ἄνθρωποι σχηματίζουν τὴν συνείδησιν ἢ ὑποσυνείδητον ἐπιθυμία νὰ πᾶν νὰ βλέπουν. Κι' αὐτὸ γίνεται πραγματικότητα.

Μιὰ δακτυλογράφος π. χ., ποὺ εἶχε ἓνα γκρινιάρη καὶ κακότροπο προϊστάμενον, ἀρχισε ξαφνικά νὰ χάνῃ τὴν ὄρασιν τῆς. Τὴν ξαναβρῆκε ὡμως μέσα σὲ 24 ὥρες, ὅταν παραιτήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσιν τῆς.

Ἐπίσης ἓνας ἀδάσιμος φόβος μπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὄρασιν. Διάφοροι ὀφθαλμιατροὶ ἔχουν παρατηρήσει, ὅτι ὠρισμένοι πελάτες τοὺς παρουσιάζουν ἐξασθένισιν τῆς ὄρασεως κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν ματιῶν τους, ἐπειδὴ φοβοῦνται μήπως ὁ γινατρὸς τοὺς υποδείξῃ νὰ φορέσουν γυαλιά!

Ἀλλὰ καὶ τὰ συμπλέγματα κατωτερότητος ἐπηρεάζουν παρὰ τὴν ὄρασιν. Κάνουν δηλαδή κάποτε τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μεγαλύτερα ἀπ' ὅτι εἶναι πραγματικά.

Τέλος, φαίνεται, ὅτι τὰ 30% περίπου τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ὄρασεως, ἔχουν τὴν ῥίζαν τους στὸ ὑποσυνείδητον καὶ στὸ συναίσθημα καὶ στὸν ὄρατον κόσμον.

Οἱ ἐρευνηταὶ τοῦ Ἰνσμπρουκ πειραματίστηκαν μὲ φοιτητὰς, ποὺ τοὺς ἐμφωδίσαν μὲ εἰδικὰ γυαλιά, μὲ τὰ ὁποῖα βλέπανε ὅλα τὰ πράγματα ἀνὰ πλάτος. Ἐπὶ 3 ἡμέρας, λοιπόν, οἱ φοιτηταὶ ἐξακολούθησαν νὰ βλέπουν τὸ κάθε τι ἐστὶ ἀντεστραμμένον.

Ἐπειτα ὡμως τὸ ὀπτικὸ κέντρον τοῦ ἐγκεφαλοῦ τοὺς προσαρμόσθηκε στὴ νέα αὐτὴν κατάστασιν κι' ἀρχισαν νὰ βλέπουν τὰ πράγματα ὡς ἴσα, κανονικά.

Ὅταν ἐβγαλάν κατόπιν τὰ γυαλιά τους, ἐβλέπαν καὶ πάλι τὸν κόσμον ἀνὰ πλάτος.

Τὸ πείραμα αὐτὸ, ἀπέδειξε τὴν στενὴν ἐξάρτησιν τῶν ματιῶν ἀπ' τὸν ἐγκέφαλον, ποὺ μεταφράζει σὲ εἰκόνες τὰ ἐρεθίσματα τῶν ὀπτικῶν νεύρων.

Ἐξέρε τώρα πόσο ζυγίζει τὸ ἀνθρώπινο μάτι, ὁ ἀξιοθαύμαστα πολυπλοκὸς αὐτὸς «μηχανισμός»; Ἐπὶ 3 γραμμάρια, κατὰ μέσον ὄρον.

Ὁ κερατοειδὴς χιτῶν, ποὺ σκεπάζει τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ματιοῦ, ἔχει τὴν ἐκπληκτικὴν ἰδιότητα νὰ συντηροῦνται οἱ ἰδιοί του χωρὶς αἷμα. Πραγματικὰ, ἂν εἶχε αἱμοφόρα ἀγγεῖα, θὰ ἐλάττωναν τὴν ἀπόλυτη διαφανείαν του. Ὑποχρεώνεται, λοιπόν, νὰ τὰ βγάλῃ πέρα δίχως αἷμα.

Οἱ βιολόγοι πιστεύουν, ὅτι τρέφονται οἱ ἰδιοί του ἀπὸ τὰ δάκρυα — ποὺ περιέχουν ἄλατι, ζάχαρην καὶ ἄλλες διαλυμένες οὐσίες.

Τὰ δάκρυα περιέχουν ἐπίσης ἓνα ἀντισηπτικὸν συστατικόν, τὴν «λευκοσφίνη», ποὺ σκοτίζει τὰ μικρόβια. Τὸ ἀνακάλυψε ὁ Φλέμινγκ, ὁ ἴδιος ποὺ βρῆκε καὶ τὴν πενικιλίνη. Προσπάθησε δὲ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ὡς φάρμακον,

ἀλλὰ διαπίστωσε, ὅτι δὲν ἔφερε καμμίαν ἀξίολογην ἐπίδρασιν σὲ παθήσεις ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, ἐκτός ἀπὸ τὰ μάτια. Τὸ ὑγρὸ στρώμα τῶν δακρύων, ποὺ σκεπάζει συνεχῶς τὸ ἀνθρώπινο μάτι καὶ τὸ διατηρεῖ ὑγρὸν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ συγκρατηθῇ σ' αὐτὴ τὴν θέσιν, ἂν δὲν σκεπαζόταν ἀπὸ ἓνα ἄλλο στρώμα λιπαρῆς οὐσίας, ποὺ ἐκκρίνεται ἀπὸ εἰδικούς ἀδένες τῶν βλεφάρων.

Ὅταν ὡμως βάζουμε τὰ κλάματα, συγκεντρώνονται τόσο πολλὰ δάκρυα, ὥστε δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὰ συγκρατήσῃ τὸ λιπαρὸ στρώμα, κι' ἀρχίζουν τότε νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια μας.

Κανονικά, ἡ ἡμερησία παραγωγή τῶν δακρυγόνων ἀδένων μας, μπορεῖ νὰ γεμίσῃ περίπου μισὴ δακτυλήθρα. Τὰ κλάματα ὡμως διπλασιάζουν ἢ τριπλασιάζουν τὴν ποσότητα αὐτῆς.

Νὰ τὴν ἔνας τρόπον γιὰ νὰ συγκρατήσῃτε τὰ δάκρυα σας, ἂν νοιώσετε πῶς εἰσθε ἔτοιμοι νὰ κλάψετε, π. χ. ἀπὸ ἓνα συγκινητικὸν φιλμ, ποὺ βλέπετε στὸν κινηματογράφον: Ἀνοίγετε τὰ βλέφαρά σας γρήγορα καὶ πολλές φορές. Μὲ τὴν κινήσειν τούτων αὐτῶν, τὰ δάκρυα διοχετεύονται πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μύτης. Ἐπειδὴ μάλιστα ἡ μύτη ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ στόμα, μπορεῖ συχνὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀλμυρὴν γεύσιν τους.

Ἐξέρε, ὅτι τὰ γαλανά μάτια εἶναι στὴν πραγματικότητά... κόκκινα; Πραγματικά, ἡ ἴρις τοῦ ματιοῦ σκεπάζεται ἀπὸ ἓνα δίκτυον λεπτῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Αὐτὴν ἀκριβῶς βλέπουμε στοὺς γαλανοματιῆδες. Ἀλλὰ μὴς φαίνονται γαλανά, ἐπειδὴ τὰ βλέπουμε μέσα ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸν κάλυμμα τοῦ ματιοῦ — κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ὅπως τὸ βαθυκόκκινον αἷμα τῶν φλεβῶν τοῦ μπράτσου μᾶς φαίνεται μπλε, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Ἀντίθετα, τὰ καστανά μάτια εἶναι πραγματικὰ καστανά. Ὁ φεῖλον δηλαδή αὐτὸ τὸ χρώμα τους σ' ἓνα στρώμα χρωστικῆς οὐσίας, ποὺ σκεπάζει καὶ κρύβει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Τὸ στρώμα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει στοὺς γαλανοματιῆδες.

Ἐνὰ ἀνθρώπου μὲ γαλανά μάτια, σπάνια ἀποκτὰ παιδιά μὲ μάτια καστανά. Εἶναι ὡμως δυνατό τὸ ἀντίθετον: νὰ γεννηθοῦν δηλαδή παιδιά μὲ γαλανά μάτια ἀπὸ γονεῖς μὲ καστανά, ὅταν ὑπῆρχε κάποιος πρόγονος τοὺς γαλανοματιῆς.

Χαίμωρ

Εκπληξι

Ο 'Ισαάκ λίγες ώρες πριν από το γάμο του πηγαίνει στα λουτρά.
— Πάρτε, κύριε, το εισιτήριό σας, του λέει ο ταμίας. Είσαθε 32ος. Πρέπει να περιμένετε λίγο, γιατί όλοι οι βάλανοι είναι πιασμένοι...
Κι' ο 'Ισαάκ εκπληκτός άπορεί:
— Πώς; Τόσοι πολλοί παντρεύονται σήμερα;

*
Η κυρία στη μαγειρίσα:
— Τι δουλειά έχει αυτός ο πυροσβεστής στην κουζίνα, Μαρία;
— Προσέχει, κυρία, να μην καή το ψτό!

*
Στο σχολείο θηλέων:
— Ένας έμπορος έχει 10 μέτρα ύφασμα. Πουλάει λοιπόν τα 9½. Τι του μένει;
— Ένα ρετάλι...

*
— Ο αδελφός μου, γιατρέ, έχασε τα λογικά του! Πιστεύει πως είναι ο Λουδοβίκος 14ος. Θ' αναλάβετε τη θεραπεία του;
— Πάμε να τον δούμε, καί θα κάμω ό,τι μπορώ.
Ο ψυχίατρος εξετάζει τον τρελλό και τον ρωτάει:
— Όστε λοιπόν, ποιός είσαστε;
— Ο Λουδοβίκος 13ος, απαντάει εκείνος.
Τότε ο γιατρός γυρίζει στον αδελφό του και του λέει καθυσχυαστικά:
— Αν εξακολουθήση να κατεβαίνει έτσι από μια μονάδα κάθε μέρα, σε δυό βδομάδες θαχη πιά γιατροετή!

*
Ο πρόεδρος: Λοιπόν, τί αξία είχαν τα παπούτσια, που σας έκλεψαν;
Ο μνηστής: Λογαριάστε, κύριε πρόεδρε. Τ' αγόρασα 250 δραχμές. Έβαλα ψίδια κι' έδωσα 100 δραχμές και τρεις φορές σόλες από 50 δραχμές, το όλον 560 δραχμές, χωρίς τα κορδόνια καί τα γυαλίσματα!...

*
Ένας προκοθήρας διπλωρώνει μια γνωστή του άσχημη γεροντοκόρη καί της κάνει πρόταση γάμου.
Εκείνη όμως διαμαρτύρεται:
— Τολμάτε να ζητήσετε το χέρι μου; του λέει. Κι' όμως δεν σας ενθάρουνα ποτέ!...
— Πώς! 'Αφού μου είπατε τόσες φορές ότι έχετε μεγάλη προίκα!...

*
Ένας αλήτης παρουσιάζεται στις φυλάκες καί ζητάει να δη ένα λωποδύτη, γνωστό του.
— Σήμερα απόλυθηκε, τον πληροφορεί ο δεσμοφύλακας.
— Καλά, λέει εκείνος, δεν πειράζει. Θα τον περιμένο να γυρίση...

*
Η κυρία: Πώς συμβαίνει, Μαρία, κάθε φορά που μπαίνω στην κουζίνα να σε βρώσκω να κάθεις, χωρίς να κάνης τίποτα;
Η υπηρέτρια: Έσείς φταίτε, κυρία, που φοβάτε παπούτσια με κρέπ.

*
Οι ναυτικοί είναι οι καλύτεροι σύζυγοι, φάνει να φέρνονται στις γυναίκες τους ακριβώς αντίθετα παρά με τη θάλασσα.

— Δηλαδή;
— Να φεύουν, όταν σκάνεται τριφυλιά καί να έπιπρέφουν όταν είναι επουράσια...

— Εδυνώζ, Γιωργάκη μου, δέν είμαι κι' εγώ γροπαλή σαν εσένα!...

— Δέν μου λέτε ποιός έβαλε μελάνι μέσα στο βαποριζατέρ της κολώνιας;

— Έχουμε εδχάριστα νέα, μπαμπά. Έδω καί λίγη ώρα, ή μαμά μās έδωσε τη συγκατάθεσί σου!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νά καί μερικά άλλα ειδικά λουτρά, σάν αυτά που υποδείξαμε σέ προηγούμενα τεύχη μας:

1) Το λουτρό των άμυγδαλών γίνεται με τόν έξης τρόπο: Κοπανίζετε στο γουδί 80 δράμια μυγδαλόφυα, προσθέτοντας σιγά-σιγά 50 γραμμάρια βάμμα βενζόης. Βάζετε τη μάζα αυτή σ' ένα σακκουλάκι. Σε δεύτερο σακκουλάκι βάζετε 250 γραμμάρια λινάρσπορο καί σέ τρίτο 80 δράμια μπομποτάλερο. Κρεμάτε καί τά τρία σακκουλάκια μέσ' στο νερό της μπανιέρας καί, την ώρα που παίρνετε το μπάνιο σας, τά στύβετε σάν σφουγγάρια.

2) Για τά διάφορα άρωματικά λουτρά με μενεζέδες, λεβάντα, γαρύφαλλα, κλπ., αφήνετε να μουστέψουνε μιά ώρα 150 δράμια πέταλα των αντίστοιχων λουλουδιών σέ 7 όκάδες βραστό νερό, που το σουρώνετε ύστερα καί τό προσθέτετε στη μπανιέρα.

3) Το παρθενικό λουτρό άσπρίζει καί τονώνει το δέρμα. Γίνεται με τις έξης ουσίες: Τριανταφυλλόνη, 1000 γραμμάρια. Βάμμα βενζόης, 500 γραμ. Γλυκερίνη, 150 γραμ. Σαλικυλικόν οξύ, 5 γραμμάρια.

4) Πολλοί ειδικοί συνιστούν για το δέρμα ένα λουτρό με τά έξης συστατικά: Σόδα, 300 γραμμάρια. Άνθρακικόν ασθέστιον, 1 γραμ. Βρωμιούχον κάλιον, 1 γραμ. Φωσφορικόν νάτριον, 7 γραμ. Θεικόν νάτριον, 5 γραμ. Θεικόν άργίλιον, 1 γραμ. Θεικός σίδηρος, 3 γραμ. Έλαιον λεβάντας, 1 γραμ. Έλαιον θυμού, 1 γραμ. Έλαιον δεντρολίβανου, 1 γραμ.

5) Καί μιά συνταγή της περίφημης καλλονής Νινόν ντε Λανκλό: Σε 300 δράμια βρόχινο νερό διαλύετε 80 δράμια μαγειρικό άλάτι καί 100 γραμμάρια σόδα. Έξ άλλου, λιώνετε 300 δράμια μέλι σέ 2 όκάδες γάλα. Καί προσθέτετε τις δυό αυτές διαλύσεις στο νερό του μπανιού.

Οι επισκέψεις

Οι επισκέψεις είν' ένας κοινωνικός δεσμός. Προσεγγίζουν τους ανθρώπους, δημιουργούν καί διατηρούν ανάμεσά τους σχέσεις περισσότερο ή λιγώτερο στενές. Μή λέτε λοιπόν καί σείς, μαζί με τους μισάνθρωπους, πως τις θεωρείτε ενοχλητικές καί πως πρέπει να καταργηθούνε. Υπάρχουν διάφορων ειδών επισκέψεις: οι τυπικές, οι φιλικές, οι επισκέψεις για υποθέσεις, κλπ.

Η συνήθεια των επισκέψεων της Πρωτοχρονιάς διευκολύνει συχνά μιά προσέγγιση παραμελημένη ως τότε. Η υποχρέωση να δεχθούμε το γείτονα μας, την ημέρα εκείνη, βοηθεί στο να ζήσουμε καλά καί φιλικά μαζί του τόν υπόλοιπο χρόνο.

Μήν κάνετε ποτέ επισκέψεις περιττές. Γινεσθε έτσι αντιπαθητική στον άλλον, κάνοντάς τον να χάνη άδικα τόν καιρό του.

Οι επισκέψεις πρέπει να γίνονται σέ κατάλληλες ώρες, όχι πολύ νωρίς, ούτε πολύ άργα, ούτε την ώρα του φαγητού.

Όταν νεοεγκαταστάθηκε σέ μιά πόλη, είναι σωστό να επισκεφθήτε τους ανθρώπους της τάξεώς σας, με τους όποιους μπορεί ναρθήτε σέ συνάφεια κατά τη διαμονή σας εκεί.

Αν λάβετε μέρος σ' ένα τραπέζι, σ' ένα τσάι, κλπ., πρέπει να εύχαριστήσετε ύστερα με μιά επίσκεψη, που την κάνετε μετά 2-3 μέρες ή καί άργότερα — πάντως όμως μέσα σέ 8 μέρες.

Για τά ψώνια μας

Έχει παρατηρηθή πως, όταν ψωνίζουμε λιανικώς τά διάφορα τρόφιμα, τά πληρώνουμε κάπως ακριβώτερα, κι' όμως κάνουμε μιά σημαντική οικονομία, γιατί, μη έχοντάς τά άφθονα στη διάθεσί μας, περιορίζουμε την κατανάλωσί τους.

Υπάρχουν ωστόσο άρισμένα είδη, που πρέπει ν' αγοράζονται ημιχονδρικά, να φυλάσσονται στο σπίτι, κλειδωμένα, καί να καταναλώνονται μόνον αναλόγως της ανάγκης. Είναι κυρίως τά έξης:

Καυσοξύλα καί κάρβουνα, που γίνεται καπ' την ύγρασία. Σαπούνι, που γίνεται λιότερο κι' οικονομικώτερο όταν ξεραίνεται, γιατί δεν λιώνει άμέσως στο νερό. Λάδι, φυλαγμένο σέ δοχεία καλά κλειστά. Καφές, που καλύτερεύει με τόν καιρό. Σοκολάτα, που καλύτερεύει σέ 2-3 μήνες. Ζάχαρη σέ μέρος στεγνό καί προφυλαγμένο απ' τα μυρμήγκια. Ζυμαρικά, σέ λαγμένο απ' τα μυρμήγκια. Ζυμαρικά, σέ μικρές ποσότητες.

Νέμπυ Ρένιανης

ΣΚΥΤΟΣ, με το κεφάλι κρυμμένο ανάμεσα στις δυο του φούστες, συλλογίζεται μ' απελπισία τη φοβερή θεοί που βρίσκεται. Από παγκάκι σε παγκάκι, τότε της μίσε πλατείας και τότε της άλλης, ζητά καταφύγιο να ξεκουράσει το κουρασμένο και πεινασμένο του κορμί.

Ο Μήτσος είναι ένα γερό παλληκάρι, είκοσιόχτώ χρόνων, μελαφρός με δυο μεγάλα μαύρα μάτια, που τα στολίζουν πυκνά, μεγάλα φρύδια. Από δώδεκα χρόνων παιδί τον μεγάλωσε και τον νανούρισε στην αγκαλιά της ή θάλασσας, μούτσος στο δικό τους καϊκι, ναύτη σε ξένα καράβια, όταν πέθανε ο πατέρας του. Δεν ήταν καθόλου προκλητικός και φιλόνηκος, επειδή είχε δυο μέτρα μπροστά και την πιο γερή ναυτική γροθιά ανάμεσα στους κύκλους που δούλευε. Και δεν καμάωνε για την ομορφιά του και τη λεβεντιά του, όταν τα κορίτσια των λιμανιών του χαμο-

από το κορβί και πήγε μαζί τους να διασκεδάσει λιγάκι στο καμπαρέ της «Αφρικάνας», στη Μασσαλία, ή μοίρα του έπαιξε ένα άσχημο παιχνίδι.

Πώς έμπλεξε στον τσακισμό, ούτε κι' αυτός το θυμάται. Έκείνο όμως που ξέρει καλά είναι ότι εκείνος δεν σκότωσε γιατί δεν είχε ποτέ του πιστόλι...

Πώς όμως, τώρα, να πείσει τους δικαστές; Τόσοι άλλοι ξένοι μαρτυρούσαν ότι είδαν τον «ντε Λατούρ» να μπλέκει στον καυγά και σε λίγο ο άλλος να πέφτει, χτυπημένος από μια σφαίρα.

Κι' ο ίδιος ο Μήτσος τάχισε μια στιγμή, όταν άκουσε τον πυροβολισμό. Τραβήχτηκε πίσω, και σαν είδε το ματωμένο κορμί του αντιπάλου του, θόλωσε το μυαλό του κι' έτρεξε να βγί από την πίσω έξοδο.

Από τη στιγμή όμως αυτή, άρχισε το μεγάλο του δράμα. Ο κόσμος ρασοποιημένος δεν τον κινήθηκε. Τον είδε όμως να φεύγει, να χάνεται πίσω από μια πόρτα κι' ούτε σκέφτηκε να τον κυνηγήσει. Μα δεν μπορούσε κανείς να σκεφτεί, αν ήταν αυτός ή άλλος που έκανε το φόντο. Άλλα, ποιος άλλος ναταν, αφού αυτός έτρεξε να φύγει και να εξαφανιστεί;

Αυτό είχαν και στην αστυνομία που ήρθε σε λίγο, αυτό μαρτύρησαν και στον ανακριτή. Κανείς ωστόσο δεν είπε, πώς τον είδε να τραβάν το πιστόλι του και να πυροβολεί. Άλλα, αν δεν ήταν αυτός ο φονιάς, τότε γιατί έφυγε σαν ένοχος;

Θα τον έπιασαν το ίδιο εκείνο βράδυ, γιατί ήξεραν το καράβι του. Μα βρέθηκε στο δρόμο του η Ζανέτ, μια όμορφη μελαχροινή Μαρονηίτσα, που από καιρό άγαπούσε το Μήτσο και προσπαθούσε να τον κάνει φίλο της καρδιάς της. Παράξενο όμως! Έλεγε, έμοιαζε πολύ με μια ξα-

Μα, να που τον νύχαι, να μπροστά της, ταπεινά, ή μοι διωγμένο, σαν φοβισμένο, κατα στην παγίδα της αγκαλιάς σου. Κανείς δεν είδε τη Ζανέτ την παρακολουθούσε όλο το δράμα, ούτε κανείς δεν την πρόσεξε.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ δεν είσαι ο φονιάς; του φώναζε η Ζανέτ.

από εκείνο το φοβερό μπλέξιμό του στο καμπαρέ.

Τι τραγική νύχτα! Άφησε τον εαυτό του, σαν χαμένο παιδί, να τον τραβή από το χέρι η Ζανέτ, όπου ήθελε.

Ότι τον αγαπούσε το ήξερε. Μα κι' αυτές τις συμπεριφορές και την κερνούσε κάθε φορά που τη συναντούσε στο καμπαρέ, στη Μασσαλία. Μα, τώρα, αυτός ο ακατάδεκτος, είχε γίνει ταπεινός μπροστά στην αγάπη της...

Από το δρομάκι που έστριψαν, κατάλαβε πολύ γρήγορα που τον πήγαине: Στο σπίτι της!

Δεν ήταν άσχημη η ιδέα της να τον κρύψει σπίτι της. Το κακό, όμως, ήταν πως μ' αυτό που έκανε, έδειχνε πως ήταν ένοχος...

Μα δεν μπορούσε να κάνει κι' αλλιώς. Όλα ήταν εις βάρος του...

Έτσι, οι μέρες περνούσαν ήρεμες, μέσα στη θαλπωρή της ερωτικής φιλίας που τη θέρμαινε η Ζανέτ με την αγάπη της για το Μήτσο.

Ένα παράθυρο έβλεπε προς την αυλή. Αυτό όμως το είχαν διαρκώς κλειστό, για να μην τον δει κανένας γείτονας, όπως τούλεγε η Ζανέτ.

Ένα άλλο παράθυρο έβλεπε προς το απέραντο καταρτισμένο πάρκο. Αυτό μόνο άφηναν ανοικτό, γιατί από εκεί δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος.

Οι νύχτες ωστόσο, τον γέμιζαν αγωνία. Τις νύχτες έφηνε η Ζανέτ κι' έρχονταν πάντα μετά τα μεσάνυχτα. Με την πόρτα κλειστή, περίμενε κάθε νύχτα γεμάτος φόβο το γυρισμό της. Με πόση ανακούφιση τις άνοιγε, στο συνθηματικό χτύπημα, την πόρτα. Γιατί κάθε τρίμηνο στις σκάλες, κάθε φίδους μέσα στο σκοτάδι, τον ξάφνιαζε.

Έτρεμε μπήκας τον είχε ανακαλύψει η αστυνομία...

Με πόση χαρά και ανακούφιση την έβλεπε να μπαίνει στο δωμάτιο, ν' ανάβει το φως και ν' αφήνει πάνω στο τραπέζι το πακέτο με τα φαγητά και τη μοτίλια με το κρασί.

Την άρπαζε τότε στην αγκαλιά του, τη γέμιζε φιλιά και ζητούσε να μάθει κανένα νέο.

Εκείνη τούγκλεινε το στόμα με τα χείλη της και τον αγκάλιαζε, λέγοντάς του πως, όσο βρισκόταν στην αγκαλιά της, κανείς δεν θα υποψιαζόταν ποτέ το καταφύγιό του.

Πέντε μήνες πέρασαν από τότε. Η Ζανέτ χαϊρόταν την αγάπη της, μα κι' ο Μήτσος δεν έπαψε να την αγαπάει ούτε στιγμή.

Πού θα κατέληγε όμως η ζωή σ' αυτή την ερωτική φυλακή;

—Όταν θα γίνει η δίκη, του έλεγε η Ζανέτ, θα φύγουμε μαζί, κρυφά ένα βράδυ, μακριά από τη Γαλλία. Κι' εκεί θα ζήσουμε πια ήσυχoi, ξένοιαστοι, άκομη πιο ευτυχισμένοι!

Κι' ο Μήτσος έκανε υπόμνη, βρισκοντας παρηγοριά στην αγκαλιά της.

Μια νύχτα, όμως η Ζανέτ δεν γύρισε. Ήσπου να ξημερώσει, ο Μήτσος πήγε να τρελλαθεί.

Μήπως τον υπαπευθήκαν που μένει κι' εκείνη δεν γύρισε επίτηδες για να μη την παρακολουθήσουν;

Πέρασε κι' η μέρα μα η Ζανέτ δεν είχε φανεί. Μπορεί όμως να σκότωσαν όταν θα νύχτωνε όπως πάντα. Πέρασε ωστόσο κι' η δεύτερη νύχτα κι' η τρίτη, μα η Ζανέτ δεν έδωσε σημάδι ζωής.

Ερείπιό πια από την αγωνία κι' από την πείνα, ο Μήτσος άνοιξε την πόρτα και βγήκε με πολλές προφυλάξεις στο σκοτεινό δρόμο.

Πού πήγαине; Να βρή τη Ζανέτ; Να βρή κάτι να φάει; Χαμήλωσε το καπέλλο του βαθεία και τράβηξε τοίχο-τοίχο μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, προς το κέντρο της πόλεως. Τα βήματά του τον έφεραν άπολες. Τα βήματά του τον έφεραν άπολες. Τα βήματά του τον έφεραν άπολες.

Εκεί στάθηκε σε μια γωνιά και παρακαλούσε τις γυναίκες που μπαίνοναίναν. Χαμήλωσε το καπέλλο του και ψάχνοντας να βρει την Ζανέτ, να την έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

Εκείνο όμως που τον έβλεπε, λυγίζαν από την αγωνία και την πείνα.

Σε κάθε εμφάνιση αστυφύλακα, έτρεμε και κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ. Έτσι, άκουμπι-καί κρυβόταν πια πολύ.

καίολογούσε σιωπηλά γι' αυτή την ατύχη-σία της.

Δεν μπορούσε πια να σταθεί στα πόδια του. Πήγε και κάθισε σε ένα παγκάκι της πλατείας. Βαθύς, με το κεφάλι κρυμμένο ανάμεσα στα χέρια του, συλλογιζόταν μ' απελπισία, την κατάντια του, τη μοναξιά του. Και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του.

Τι νάσασε η Ζανέτ; Μήπως είχε γυρίσει στο σπίτι το βράδυ εκείνο;

Σέρνοντας τα πόδια του, έφτασε στο σπίτι κι' ανέβηκε τα τρία πατώματα. Το σπίτι ήταν σκοτεινό. Άνοιξε την πόρτα, κι' άναψε το φως. Τίποτα. Η Ζανέτ δεν είχε γυρίσει!

Ο Μήτσος τότε άρχισε ν' ανοίγει τα συρτάρια και να ψάχνει μήπως βρή κανένα ξεροκόμματο.

Μα ξαφνικά, σε ένα συρτάρι, ανάμεσα σε δυο βιβλία, είδε μια πολυδύναμη εφημερίδα. Δεν τούκανε εντύπωση στην αρχή, μα ξαφνικά τον τράβηξε ένας χτυπη-τός τίτλος:

«Κατεδικάσθη εις θάνατον ο δολοφόνος της «Αφρικάνας».

Ανατρίχιασε! Ήρεσε εικάσθη και καταδικάσθη σε θάνατο; Ξεδίπλωσε την εφημερίδα και διάβασε:

«Χάρης στη δραστηριότητα της αστυνο-μίας απεφευχθή μια δικαστική λάβνη. Ο πραγματικός ένοχος του φόνου στο καμπα-ρέ της «Αφρικάνας», ύμολόγησε την πρά-ξη του. Δικαιολογήθηκε ότι λόγοι εκδική-σεως τον έσπρωξαν να σκοτώσει το θύμα, τη στιγμή που ο «Ελληνας Λατούρ φιλο-νεικούσε μαζί του...»

Η εφημερίδα έφηνε από τα χέρια του, όταν ο Μήτσος διάβασε και την ημερομηνία. Η σύλληψη και η δίκη του πραγματικού δολοφόνου είχε γίνει πριν από τρεις μήνες.

Άλλα, τότε; Γιατί δεν του το μαρτυρούσε η Ζανέτ; Γιατί τον είχε φυλακίσει αυτόν σπίτι της;

Κατάλαβε τότε πολλά ο Μήτσος. Κατάλαβε πως η μεγάλη αγάπη της Ζανέτ, την εμπόδιζε να του πει την αλήθεια, από φόβο μήπως τον χάσει.

—Ότω, Ζανέτ πόσο μ' αγαπούσες! Φι-θύρισε. Μα πού είσαι τώρα; Έλα, και θα... —

Μα η Ζανέτ δεν ξαναγύρισε ποτέ πια. Είχε χαθεί.

Όπως έμαθε ο Μήτσος την άλλη μέρα που βγήκε ελεύθερα πια στους δρόμους, βρέθηκε πνιγμένη στη θάλασσα πριν τρεις μέρες...

Ρώτησε για τον τάφο της. Και πριν φύγει από τη Μασσαλία, πήγε και της έριξε λίνα δροσερά λουλούδια, σαν να νεκροστόλιζε τη μεγάλη της αγάπη...

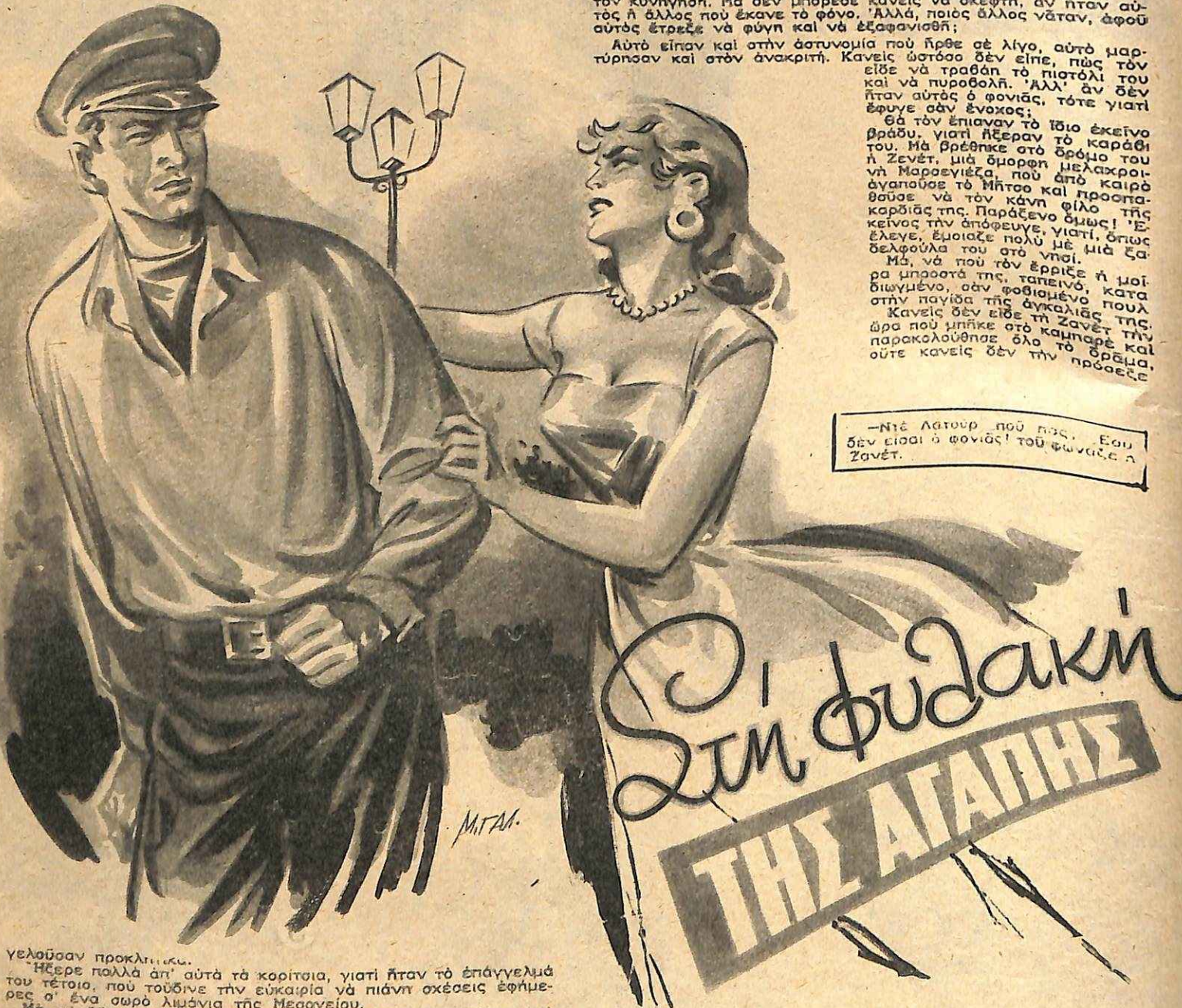
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1 Ο Ιταλο-Αμερικανός αποδηματοποιός Τζίνιο Πράττο, που κέρδισε 32.000 δολ-λάρια σ' ένα διαγωνισμό της αμερικανικής τηλεόρασης, μπόρεσε με τα χρήματα αυτά να εξασφαλίσει ένα πλούσιο γάμο στην κόρη του Λαρήν, η οποία ήταν αρραβωνιασμένη με τον «Ελληνο-Αμερικανό Εγγέλιο Ιασι-νίδη». Ο τελευταίος υπηρετούσε από έτους και πλέον στην Κορέα και γύρισε μόλις εδώ και λίγες μέρες στην Αμερική. Στη φωτο-γραφία μας ο Τζίνιο Πράττο δίνει στη νύφη το καθιερωμένο φιλή, μετά το πέρας της τε-λετής του γάμου.

2 Στην επίσημη προίμια του φιλμ «Ο Ανάσας από τον πύλο» (α' Η ενδοσυνέ-του Διός), η πρωταγωνίστρια του έργου «Ε-στερ Ουάλλους», έτρεσε συνοδευόμενη από δυο μικρούς ελέφαντες, που εμφανίζονται πολλές φορές στο φιλμ. Φυσικά, τα δυο πα-χύνεμα δεν μπήκαν στον κινηματογράφο και η «Εστερ» αποχαιρέτησε με χάρια στην είσοδό του.

3 Το ανατολίτικο στυλ θα κυριαρχήσει έφε-τος στην ευρωπαϊκή μόδα, αν κατορθώσει και πάλι να επιβάλει τις θέλησεις του ο Κρι-στιάν Ντιόρ. Η πριγκίπισσα αυτή από τις «Χίλιες και μια Νύχτες», με το γραφικό τουρμπάνι από κεφάλι της, δεν είναι παρά ένα από τα μοναδικά του περιλήμμου Γάλλου ράφτη, που παρουσίασε τα έφετα νέα μοντέ-λα του.

4 Αμερικανοί επιστήμονες άνοιξαν... βα-θείες τρύπες στην πλάτη μερικών αγελά-δων, για να εξακριβώσουν στην επιτόμια τον μηχανισμό δημιουργίας του γάλακτος. Οι τρύπες αυτές δεν ενώλησαν καθόλου τα μαστοφόρα, που έμεναν αποθέματα και δεν έχασαν ούτε κατά το ελάχιστο την δρε-ξί τους!

γελούσαν προκλητικά.

Ήξερε πολλά απ' αυτά τα κορίτσια, γιατί ήταν το επάγγελμά του τέτοιο, που τούδινε την ευκαιρία να πιάνει σχέσεις εφήμε-ρες σ' ένα σωρό λιμάνια της Μεσογείου.

Μα κι' έβω ακόμη από τη Μεσόγειο, στην Καζαμπλάνκα και στη Λισαβόνα, ως πέρα στη Κάβρη, ήταν γνωστός ο Μήτσος Λατούρης, που τον φώναζαν, άλλοι πειρακτικά κι' άλλοι παινε-τικά «ντε Λατούρ» για το ιπποτικό, υπερήφανο κι' άρχοντικό παρσένιό του.

Κι' ήταν γενναίος όσο και μεγαλόφυκος, σωστό παλληκάρι στην κορβιά και στο κορμί.

Δεν θυμόταν, όμως, ποτέ, ναχε πάρει μέρος σε καυγά, και ναύτες, θυμόταν πάντα τα λόγια του μακαρίτη του πατέρα του που τούδινε συμβουλές και τούλεγε:

—Μάκης ευγενική ψυχή, Μήτσο, όπως είχε όλο μας το σόι, νμά τους στο νύχι μας και στα ξένα. Αποφύγετε τους καυγά-δες και τα μεθύσια. Καλύτερα να ζημιώση η τσέπη σου, παρά η υπόληψή σου!

Και τα κράτεις, σαν ιερό φυλακτό, με λόγια του πατέρα του δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια.

Μπορείς, όμως να τα βάλεις και με την τύχη; Μπορείς να πας ενάντια στη μοίρα που μας σπρώχνει άελά μας στο δρόμο, που θέλει εκείνη να μας δαμάσει;

Έτσι, ένα βράδυ, πούχε βγί με τους φίλους του στη στεριά

όταν έφυγε από πίσω του, από την ίδια πόρτα. Τον πρόφτασε, τον άρπαξε από το μπράτσο και του φώναξε:

—Ντε Λατούρ, που πας; Έσυ, δεν είσαι ο φονιάς!... Έκείνος, οσάτις, την κύτταε στα μάτια με εμπιστοσύνη και της έλεγε:

—Το ξέρω, μά ποιος θα με πιστέψη;... —Να γυρίσεις πίσω!... —Να πουν πως βγήκα για να πετάξω το πι-στόλι. Πάει, μπρεδεύτηκα, Ζανέτ. Άφασέ με να φύγω...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

—Και πού θα πας; —Στο καράβι μου!... —Μα εκεί θα σε πιάσουν!... —Και ξαφνικά σαν να της ήρθε μια ιδέα, του είπε επιτακτικά. —Έλα μαζί μου, μη φοβάσαι. Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!... —Ο Μήτσος, που ακολουθούσε σιωπηλά, προσφώνοντας όλη του την εμπιστοσύνη στη γυναίκα που τον αγαπούσε...

Ο πύργος του Φαλκενστάιν, κοντά στις όχθες του Ρήνου, είναι χτισμένος στην κορφή ενός βουνού, σαν αήτοχλη. Είχαν χρειαστεί άλλοτε πολλά χρόνια, για να σκαφτεί μέσα στο βράχο το στενό μονοπάτι που οδηγούσε ως εκεί πάνω. Κοντά στα 1400, κατοικούσε εκεί ο βαρώνος Όττο φον Φαλκενστάιν. Είχε μαζέψει αμέτρητους θησαυρούς μέσα στα σεντούκια του. Μά ζούσε σαν άρκουδα, άκοιμήτος, και σπάνια κανείς έπισκέπτης περνούσε το κατώφλι του πύργου του.

Όστόσο, μία ξαθή κι' αϊθέρια υπαρκτή ακτινοβολούσε μέσα στο αυστηρό εκείνο κτίριο, με τις σκοτεινές στοές και τις ψηλές ταράτσες. Ήταν η Ίρμεγκαρντ, η γοητευτική κόρη του βαρώνου, που μοιάζε σαν άγγελος. Ο πατέρας της την αγαπούσε εγωιστικά κι' ήθελε να την κρατήσει πάντα στο πλευρό του.

Μία φορά μονάχα δέχτηκε να τη συνοδεύει στον ιππόδρομο της Βέρμης, όπου οι πιο γενναίοι ιππότες ξετρελλάθηκαν με την ομορφιά της και μονομάχησαν γι' αυτήν. Όσοι έπιχειρήσαν όμως να τη ζητήσουν σε γάμο, συνάντησαν την κατηγορηματική άρνηση του βαρώνου κι' απογοητεύθηκαν.

Μονάχα ο Βίλχελμ φον Μπρέσπεργκ επέμεινε. Ήταν ένας νέος κι' όμορφος ιππότης, από ευγενική γενιά.

Είχε έρωτευθεί τρελλά την Ίρμεγκαρντ, την όνειρευόταν όλη την ώρα. Μά ήξερε πως δεν ήταν εύκολο να την κερδίσει.

Όστόσο, είχε έπισκεφθεί πολλές φορές τον πύργο του Φαλκενστάιν. Ο βαρώνος αναγκαζόταν να τον δεχθεί, γιατί ήταν συγγενής του επίσκοπου της Βόρμης.

πρεπε να ναι τρελλός για να φαντασθώ πως μπορούσε να γίνει τέτοιος άθλος σε μία νύχτα. Μά οι έρωτευμένοι είναι λίγο-πολύ τρελλοί. Γι' αυτό ίσως ο Βίλχελμ διατηρούσε κάποιον έλπίδα...

Είχε πιά σκοτεινιάσει. Ο ιππότης, καθισμένος σ' ένα βράχο, σκεπτόταν πως έπρεπε να εγκαταλείψει τα όνειρά του για την Ίρμεγκαρντ.

Δεν μπορούσε καν να σκεφτεί να την απαγάγει. Ήξερε πόσο καλά φύλαγε ο βαρώνος την κόρη του, όπως και τους θησαυρούς του...

Τού φαινόταν πως, αφού γνώρισε τον παράδεισο, γκρεμίστηκε απότομα στα βάθη της κολάσεως...

Ξαφνικά, μία άστραπή έσκισε το σκοτάδι, μαζί με μία βροντή. Κι' ο Βίλχελμ είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ένας άνθρωπος ντυμένος κατάμαυρα, με χλωμό και ρυτιδωμένο πρόσωπο. Είχε γένεια κόκκινα σαν τη φωτιά και τα μάτια του γυάλιζαν με μία καταχθόνια λάμψη.

— Ξέρω τη θλίψη που σε βασανίζει, ιππότη! έφηε στο νέο. Έγώ όμως μπορώ να σε βγάλω από την έγνοια αυτή. Αν συμφωνήσουμε, μπορώ να σου σκάσω απόψε έναν υπέροχο δρόμο, για να πιάς αύριο με τ' άλογό σου να χαιρετήσεις την καλή σου.

— Αν το κάνεις αυτό, όλα μου τα υπάρχοντα θά ναι δικά σου! φώναξε ο Βίλχελμ.

— Δεν θέλω τόσο πολλά, απάντησε ο άγνωστος. Θά μου υπογράψεις μονάχα αυτή την άγραφή περιγραμνή, και θά μαι έλευθερος ύστερα να γράψω σ' αυτήν ό,τι θέλω γι' ανταμοιβή της υπηρεσίας μου.

Ο ιππότης υπογράψε πρόθυμα. Κι' ο μαυροφόρεμένος άνθρωπος χάθηκε από μπροστά του, μέσα σε μία έκτυφλωτική λάμψη...

Το βράδυ εκείνο, ο βαρώνος είχε πιά λίγο παραπάνω. Καί, πάνω στο κέφι του, διηγήθηκε στην κόρη του το διάδημα του Βίλχελμ και τη δική του απάντηση.

Η Ίρμεγκαρντ, κατακόκκινη, έκρυβε με κόπο τη συγκίνηση της.

Ξαφνικά, άκουσαν κι' οι δυο ένα παράξενο θόρυβο απ' την κοιλιάδα: σαν νά σκαβαν χιλιάδες εργάτες το βουνό, χτυπώντας τους βράχους με τις αξίνες τους!

Ο βαρώνος άνοιξε το παράθυρο για ν' άκούση καλύτερα. Ένα όρμητικό φύσημα του άνεμου έσβυσε τα κεριά. Άνάμεσα στο θόρυβο του σκαψίματος, ο βαρώνος ξεχώρισε τότε ένα διαβολικό καγχασμό, που τα σκέπαζε όλα! Κι' η κατατρομαγμένη Ίρμεγκαρντ άκουσε για πρώτη φορά τον πατέρα της να ψιθυρίζει μία προειχή...

Τα ξημερώματα, ο βαρώνος έύπνησε έλασμένος κι' έτρεξε στο παράθυρο. Θαύμα! Ένας πλατύς, καλοσκαμμένος δρόμος οδηγούσε απ' την πεδιάδα ως την είσοδο του πύργου!

Η Ίρμεγκαρντ, τρελλά εύτυχισμένη, έβγαλε μία κραυγή χαράς, βλέποντας τον όμορφο Βίλ-

— Δεν θέλω τόσο πολλά, απάντησε ο άγνωστος. Θά μου υπογράψεις μονάχα αυτή την άγραφή περιγραμνή...

μά του φερνότανε ψυχρά.

Η Ίρμεγκαρντ τον λάτρευε μυστικά. Περίμενε όμως μ' ύπομονη, ξέροντας πως δεν μπορούσε να έναντιωθεί στον αυταρχικό πατέρα της.

Ο Βίλχελμ δεν είχε τολμήσει να φανερώσει τον έρωτά του στο βαρώνο. Ήταν εύτυχισμένος όταν κατάφερε μονάχα να συναντηθεί για λίγες στιγμές με τη λατρευτή του. Μά, τις περισσότερες φορές, τον υποδεχόταν ο βαρώνος, όταν σκαρφάλωνε πεζή ως εκεί πάνω. Κι' έκανε πως δεν καταλάβαινε τί τον έφερνε τόσο συχνά στον πύργο του.

Τέλος, μία μέρα, ο ιππότης τόλμησε να μιλήσει. Στεκότανε μαζί με το βαρώνο σ' ένα παράθυρο, που έβλεπε προς τον κάμπο.

— Τι όμορφη θέα από δω πάνω! είπε κάποια στιγμή. Άξίζει να κουραστώ και να κινδυνέψω κανείς για να την άπολαύσει...

— Και ποιος σας υποχρεώνει να κουρασστήτε και να κινδυνέψετε; απάντησε απότομα ο βαρώνος.

— Ο θαυμασμός μου για την κόρη σας! Για να την δω έστω και μία στιγμή, θ' ανέβαινα στην ψηλότερη κορφή... Τ' όνειρό μου είναι να με κρίνετε άξιο να την παντρευτώ!

Ο βαρώνος τον κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

— Σας δίνω την κόρη μου, του είπε. Άλλά μ' έναν όρο: Νά σκάψετε στο βράχο, μέσα στην άποψη νύχτα, ένα δρόμο, για να μπορέ κανείς ναρχεται με τ' άλογο ως το κατώφλι του πύργου μου!

Κι' ο βαρώνος έσκασε στα γέλια κι' άπομακρύνθηκε. Σε λίγο, ο ιππότης κοπτήριζε το μονοπάτι, άπελπισμένος. Έ-

Ο δρόμος του ΔΙΑΒΟΛΟΥ

χελμ να προχωρή, καβάλλα στ' άλογό του προς τον πύργο, απ' καινούργιο δρόμο!

Ήταν βέβαιη τώρα πως ο πατέρας της δε θα είχε αντίρρηση για την ένωση της με τον αγαπημένο της, αφού πραγματοποιήσει τον άθλο που τού ζήτησε.

— Θα κρατήσω το λόγο μου, ψιθύρισε ο βαρώνος, κατάπληκτος γι' αυτό το θαύμα. Ο Βίλχελμ θά γίνει άντρας σου...

Ο ιππότης είχε πλησιάσει τώρα στην κινητή γέφυρα. Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε το ίδιο καταχθόνιο γέλιο κι' ένας κεραυνός έπεσε απ' τον ολόκαθορο ούρανό!

Τ' άλογο του Βίλχελμ, τρομαγμένο, γκρεμίστηκε μαζί με τον αναβάτη του στο βάθος της χαράδας, όπου βρέθηκαν άργότερα τα πτώματά τους.

Ο δρόμος του θαύματος υπάρχει ακόμα. «Δρόμο του διαβόλου» τον λένε οι χωρικοί, και βεβαιώνουν πως τον έσκαψε ο Σάτανάς, μόνο και μόνο για να κερδίσει μία ψυχή!

Z. NTE ΜΠΕΡΙ

— Μά όταν έρχομαι εγώ να φανίσω, κυρ Γιάννη, τότε σου σώνεται οι χαρτσάκκοιλες!... (Το β. Παυλίδης)

Η ΕΠΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Η μετανάστευσις άλλοτε...

Η μετανάστευσις σήμερα στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες για μόνιμη εγκατάστασι, δεν είναι απλή υπόθεσις, όπως ήταν άλλοτε. Οί αμερικανικοί νόμοι είναι αυστηρότατοι και προβλέπουν μια βασανιστική διαδικασίαν, ή οποία μπορεί να κρατήσῃ καὶ χρόνια. Ἀς μὴ νομισθῇ, ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται σὲ ἀντιξενικὸ πνεῦμα. Κάθε ἄλλο, ἡ Ἀμερική εἶναι ἡ φτωχότατη πού ἀνοίγει τὴν ἀγκαλίαν της σ' ὅλο τὸν κόσμον. Ὁ μὲν αὐτὴ τὴ στιγμήν, ὁ πληθυσμὸς της πλησιάζει τὰ 170 εκατομμύρια καὶ δημιουργεῖται ἐκ τῶν πραγμάτων ἓνα μεγάλο δημογραφικὸ πρόβλημα. Ἐξ ἄλλου, ἡ Ὀμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ παίρνῃ μέτρα, ὥστε νὰ μὴ μπαίνουν στίς ἠνωμένες Πολιτείες πρόσωπα πού λόγω παρελθόντος, δὲν εἶναι ἠγγυημένης χρησιμότητος γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ἐξω ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μεταναστῶν, πού γίνονται δεκτοὶ καθε χρόνο ἀπὸ τὰ διάφορα κράτη. Γιὰ νὰ μὴ ἓνας μετανάστης παραπάνω ἀπὸ τὸν προσδιορισμένον ἀριθμόν, πρέπει νὰ ὑπάρξῃ ἐιδικὴ ἀπόφασις τοῦ Κογκρέσσου.

Παλαιότερα τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ἀπλούστερα. Ὅπως ἔγραφα ἤδη, κατὰ τὴς πρώτης περιόδου τῆς μεταναστεύσεως, δὲν ἦν Ἀμερική εἶχε μεγάλην ἀνάγκη ἀπὸ ἐργατικά χέρια, οἱ μόνες δυσκολίες πού παρουσιαζόνταν γιὰ τὴν εἴσοδον στὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος, ἦσαν οἱ ἱατρικὲς ἐξετάσεις στὸ Ἑλλῆς Ἀἴλαντ. Ἀν ἓνας δὲν ἔπαυε ἀπὸ ὀρισμένων ἀρρώστειων, γινόνταν δεκτός, χωρὶς δυσκολία. Ἄλλως ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψῃ ἀναυαλὰ στὴν πατρίδα του.

Κατὰ τὰ ἄλλα, τὰ ἀμερικανικά προξενεία, ἔδιναν προθυμότητα τὴς θεωρήσεως τῶν διαβατηρίων, δεδομένου, ὅτι αὐτὸ δὲν ἐδέσμευε τὴς μεταναστευτικῆς ἀρχῆς τοῦ Ἑλλῆς Ἀἴλαντ. Ἐτοί φεγγαν ὁμαδικὰ μὲ τὰ ὅχι πολὺ ἀνετα ὑπερωκεάνεια τῆς ἐποχῆς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν θὰ εἶχαν φοιτητικὰς μὲ τὴς ὑγειονομικῆς ἀρχῆς τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὰ τελευταῖα ὁμαδικὰ καὶ ἀνεξέλεγκτα κύματα Ἑλλήνων μεταναστῶν, σημειώνονται στὴν εὐθὺς μετὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ περίοδον. Τὰ ἑλληνικά ὑπερωκεάνεια τῆς ἐποχῆς — τὸ «Θεμιστοκλῆς» καὶ τὸ «Μεγάλη Ἑλλάς» — ἔφευγαν κατὰματα ἀπὸ πρόσφυγες πού πῆγαν στὸ Νέο Κόσμον σὲ ἀναζητῆσι τύχης.

Τὸ τελευταῖον πλοῖον πού ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ πολλοὺς Ἑλλήνες καὶ ὀρεκτοὺς Τούρκους καὶ Ἀρμενίους γιὰ τὴν Ἀμερική, ἦταν ἓνα ὅχι κατὰλληλον γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τοιαύτη, τὸ «Γκιουλ Νιχάλ», πού τὸ εἶχε νοικιάσει ἓνας δαιμόνιος Ἑλληνας ναυτικὸς ἐπιχειρηματίας, ὁ Δεδεόγλου, καὶ τὸ πῆγε στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τοὺς ὑπερχιλίους ἐπιβάτες του.

Τὸ «Γκιουλ Νιχάλ» ταξίδευε μεταξὺ Σμύρνης, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μαύρης

Θαλάσσης. Ποτὲ δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει ἓνα τοῦτο μεγάλο ταξίδι. Ἄντικε σὲ μὴ καυτὴν τὴν τουρκικὴν εἰσαίρεα καὶ τὸ πλῆρωμα τοῦ πετρελαίου κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ Τούρκους.

Ὁ Δεδεόγλου τὸ γέμισε ἐπιβάτες μέχρι καὶ τῶν πλεον ἀπιστῶν σημείων του. Πόλλοι ἀπ' αὐτοὺς, νοσηρμένοι ἀπὸ τὰ βασανιστῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐμπαίναν γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ τοὺς σε βαπορί. Καί, φυσικά, τοὺς ἐπίασε ἡ ναυτία προτοῦ ἀκομᾶ... ξεκινήσου.

Φύρτωσε καὶ ἀρκετὰ ἀνατολίτικα προῖοντα στο καραβὶ ὁ Δεδεόγλου — λουκουμάκια, χαϊτὴ μπιρκή, τσιγαρά, παστουρμάδες, σουτζουκιά, σκερία κλπ. — ἐκονίας σκεπὸ νὰ κανὴ καὶ λίγο ἐμπόριον, κατὰ τὴ βραχεία διάρκειαν τῆς παραμονῆς του στὴν Ἀμερική.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ «Γκιουλ Νιχάλ» κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1923 ἀπὸ τὴν προκυμαία τοῦ Γαλατᾶ, προσέλαβε πανηγυρικὸ χαρακτήρα. Χιλιάδες περιεργὸν μαζεύτηκαν νὰ ἀποχαιρετήσουν αὐτοὺς πού εἶχαν τὴν τόλμην νὰ φύγουν μὲ ἓνα μικρὸ καὶ παλιὸ καραβὶ, κότε ἄλλο παρά κατάλληλον γιὰ ἓνα τόσο μεγάλον ταξίδι.

Τὸ ταξίδι κρατήσε πολλὰς ἐβδομάδες καὶ ὑπῆρξε γιὰ τοὺς ἐπιβάτες μὴ περιπέτεια ἀνευ προηγουμένου. Τὰ τροφίμα τού πλοίου ἦσαν ἀνεπαρκῆ καὶ ἡ ὑπηρεσία ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τόσον κόσμον. Ὀμηρικοὶ καυγῶδες γίνονταν γιὰ ἓνα πιάτο φαγῆτον, καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας, ἀνεκίμει καὶ πρόβλημα νεροῦ. Ὁ χειρότερον δὲμος ἦταν, ὅτι ἀσθένειαν περὶ τοὺς 70 ἐπιβάτες, στοὺς ὁποίους δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ δοθῇ περίθαλψις. Τραγωδία!...

Πρὸς στιγμήν, ἀπειλήθηκε ἐπανόστασις κατὰ τοῦ Δεδεόγλου. Ὁ εὐφύεστατος δὲμος ἐπιχειρηματίας ἔδωκε καθε μέρα κι' ἀπὸ ἓνα λογο πρὸς τοὺς ἐξαγριωμένους ἐπιβάτας, τοὺς ὁποίους ἐπείθε δι... ὅπου καὶ ἔβαν, τελειώνουν τὰ βασανὰ τους.

Γιὰ μίαν στιγμὴν, εἶχε διαδοθῇ, ὅτι τὸ πλοῖο ἐξαφανίστηκε! Οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι τῶν μεταναστῶν ἀνησυχῶσαν φοβερά, ἀλλὰ λίγες μέρες ὀργότερα, ἔφθασε ἓνα τηλεγράφημα πού ἔλεγε, ὅτι τὸ «Γκιουλ Νιχάλ» βρισκόταν στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, σὲ καλὴ σχετικῶς κατὰστασι.

Τὰ βασανὰ ὅμως τὸν ἐπιβάτων, τοῦ Δεδεόγλου καὶ τῶν πλοίου δὲν τελείωναν ἐδῶ. Ἡ ἀμερικανικὴ ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ, πού ἀνέβηκε πρῶτὴ τὸ σκάφος γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἀδείαν τῆς ἐλευθεροκοινωνίας, ἔμεινε κατὰπληκτὴ ἀπὸ τὴν βρωμίαν πού ἀνεκάλυψε. Ποντίκια, κατάρριδες, κορφοί, ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνατολῆς, βρισκόνταν ἐκεῖ.

Οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες δημοσίευσαν πολυσήλητα ἄρθρα γιὰ τὸ... περίεργον γεγονός. Σημειώονταν, ὅτι ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἔφτανε στὴ Νέα Ὑόρκη τουρκικὸ πλοῖον.

Μπροστὰ στὸν κίνδυνον νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ «Γκιουλ Νιχάλ» στὴν Κωνσταντινούπολιν ἄπρακτον, μὲ τοὺς ὑπερχιλίους ἐπιβάτες του, ὁ Δεδεόγλου ἐπεστράτευσε τὰ μεγάλα διπλωματικά μέσα του καὶ μὲ συνετεύξεις πού ἔδινε στίς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες — μαζί μὲ τὰ λουκουμία καὶ τοὺς... παστουρμάδες, πού μοίραζε στοὺς ρεπόρτερς — κατάρρωσε νὰ συγκινήσῃ τὴν κοινὴ γνώμην καὶ τὴς ἀρχῆς. Ἐτοί, ὕστερα ἀπὸ λίγων ἡμερῶν καθυστέρησι, ἐπετράπη στοὺς ἐπιβάτες νὰ ἀποβιβασθοῦν, ἀλλὰ τὸ πλοῖον κατεσχέθη ὡς ἐπικίνδυνον στὴ δημοσίαν ὑγείαν, ὥς ὅτου ληφθοῦν τὰ ἐνδείκνυμενα μέτρα γιὰ τὴν ἀπόλυτὴν ἐξυγιάνσιν του. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἀδύνατον, γιὰτὶ χρειάζονταν πάρα πολλὰ χρήματα κι' ὁ Δεδεόγλου δὲν εἶχε καμμίαν διὰθεσιν νὰ δοθῇ γιὰ ἓνα πλοῖον.

Τελικά, κατάρωσε νὰ πάρῃ τὴν ἀδείαν ἀναχωρήσεως, ἂν καὶ δὲν κατάρρωσε νὰ παραλάβῃ ἐπιβάτες γιὰ λιμάνια τῆς Μεσογείου. Ἐτοί τὸ «Γκιουλ Νιχάλ», ὕστερα ἀπὸ μίαν περιπέτεια πού κράτησε τρεῖς μῆνες περίπου, ἐπέστρεψε στὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου τοῦ ἔγινε ἐνδοθυμῶδης υποδοχὴ. Μόνον πού δὲν ξανάκαμε τὸ ἴδιον ταξίδι. Ἀρκετοὶ ἦσαν νὰ βρεθοῦν ἄλλοι, τολμηροί, ὅσο οἱ ἐπιβάτες τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου ἀμερικανικοῦ ταξιδίου τοῦ τουρκικοῦ πλοίου.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸ ζῳδιο τῶν Ἰχθύων

Ὁ ἀστερισμὸς τῶν Ἰχθύων (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου) ἔχει ἀποκληθῇ «Κόλασις τοῦ Ζωδιακοῦ». Κάθε ἑκείνους πού γεννήθηκαν κάτω ἀπ' αὐτὸν ράθυμες, μικρόψυχες, ἀσάφες καὶ εὐμετάβολες. Πάντοτε ἀνήσυχες, δὲν ἱκανοποιούνται ποτὲ μὲ τίποτα καὶ ρίχνονται ἀπερίσκεπτα στίς περιπέτειες. Ρέτουν, ἐξ ἄλλου, στὴν ὑποκρισίαν καὶ τὸ ψέμμα. Πολλὰς ἀπὸ τὴς κατασκόπους πού διακρίθηκαν στοὺς δύο τελευταίους πολέμους ἐπηρέαζονταν ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀστερισμό.

Φυσικὴ διάπλασι

Ἀνάστημα: μέτριον. Ἰσχνὴ διάπλασι κατὰ τὴν νεανικὴν ηλικίαν. Κινήσεις: ἀργές, κουρασμένες. Ὄμοι: εὐρείς.

Κεφάλι: χωμένο στοὺς ὤμους, κοντὸς λαίμηρος.

Μάτια: ζωηρὰ καὶ ἀνήσυχτα. Φωνή: λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ, μὲ ἀποτομὲς διακυμάνσεις.

Μύτη: σουδλερὴ. Χεῖλη: σφιγμένα.

Δόντια: ἀκανόνιστα, πολὺ μικρὰ ἢ πολὺ μεγάλὰ.

Φρύδια: ἴσας. Μαλλιά: μαύρα ἢ καστανὰ, μὲ λεπτὰς τρίχες.

Ἐπιδερμίδα: σιτόχρους.

Μὲ τὴν πάροδο τῆς ηλικίας, τὸ σῶμα παχύνει ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, ἐνὶ τὸ πρόσωπον καὶ ὁ θώραξ παραμένουν ἀμετάβλητοι. Ἐνὰ ἄλλο μειονέκτημα τῶν γυναικῶν πού γεννήθηκαν κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζῳδιο εἶναι ὅτι τὸ δέρμα τοὺς μαρμαίνεται πρόωρα. Ὁ ἀνήσυχος χαρακτήρ τους τὴς προδιαθέτει, ἐξ ἄλλου, στίς ρυτίδες.

Ἐρωτικὴ διάθεσι

Παρὰ τὴν ράθυμ καὶ ψυχρὴ ἐμφάνισιν τοὺς ἔχουν φλογερὴ ἐρωτικὴ ἰδιουσυγκρασία. Ἐκεῖνον πού χαρακτηρίζει τὴν ἐρωτικὴν ζωὴν τοὺς εἶναι ἡ ἀπερίσκεψις. Κάνουν ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς γνωριμία μὲ τὸν ἑωῶτα. Τὰ αἰσθηματικά τους εἶναι ὀρμητικά, βίαια, τυραννικά. Ζηλεύουν τὸν ἄνθρωπον πού ἀγαποῦν καὶ δραματοποιοῦν καὶ τὰ πῖο ἀπλά περιστάτικα.

Ἡ ὀσπὴ τους, ἐξ ἄλλου, σὲ περιπέτειες τὴς προδιαθέτει στὰ ἐρωτικὰ δράματα καὶ τὰ κοινωνικὰ σκάνδαλα.

Γάμος

Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ γυναῖκες πού ἐπιδέχονται ἀπὸ τὸ ζῳδιο τῶν Ἰχθύων, ἔχουν μεγάλης πιθανότητος νὰ παντρευτοῦν σὲ νεαρὴν ηλικίαν. Διαφορετικὰ, ὁ γάμος τους εἶναι δυνατόν νὰ καθυστερήσῃ. Χρειαστὴ πάντως ν' ἀντιμετωπίσουν πολλὰ ἐμπόδια καὶ νὰ παραμερίσουν πολλὰς ἐχθρότητας.

Ἡ συζυγικὴ τους ζωὴ δὲν εἶναι συνήθως ὁμαλὴ. Καὶ σ' αὐτὸ φταίει περισσότερο ὁ δύστροπος καὶ καχύποπτος χαρακτήρας τους.

Δὲν διακρίνονται γιὰ τὴν γονιμότητά τους. Ἀποκοῦν ἐλάχιστα παιδιὰ ἢ καὶ καθόλου. Δύσκολος τοκετός.

Εἰδικότερα, οἱ πιθανότητες γάμου ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α) Γιὰ ἐκείνους πού γεννήθηκαν ἀπὸ 19 - 28 (ἢ 29) Φεβρουαρίου.

Διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ ἐκθέσετε ἀνεπαρκῶς τὴν ὑπόληψίν σας. Βίαιες ἐχθρότητες. Ὁ ἀνήσυχος χαρακτήρας σας θὰ ἐλητηριώσῃ τὴν ζωὴν σας, ἂν δὲν προσπαθήσετε ν' ἀποκτήσετε μεγαλύτερη αὐτοπεποίθησιν κι' αἰσιοδοσίαν. Μεγάλαν ἐμπόδιον στὸ γάμον σας. Κρυφοὶ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ θ' ἀπομακρύνουν τὴς πιθανότητες μίας καλῆς ἀπακαταστάσεως, ἂν δὲν ἀπαλλαγῇτε ἐγκρίτως ἀπ' αὐτοῦ.

β) Γιὰ ἐκείνους πού γεννήθηκαν ἀπὸ 1 - 10 Μαρτίου.

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας εἶναι ἡ ἀπερίσκεψις σας, πού θὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνον τὴν ὑπόληψίν σας. Συχνὰ ἐναλλαγές τῆς τύχης. Δὲν θὰ μείνετε, πάντοτε, ἀδόκητοι στίς δυσκόλες στιγμὰς σας. Ἐχετε μίαν ὀσπὴ πρὸς τὴς περιπέτειες καὶ τὴν ἀνέριμνην ζωὴν, πού θὰ δυσχεράνῃ τὴν ἀποκατάστασίν σας. Ὁ γάμος σας δὲν θὰ εἶναι πολὺ σύντομος.

γ) Γιὰ ἐκείνους πού γεννήθηκαν ἀπὸ 11 - 20 Μαρτίου.

Ἰδιόρρυθμος χαρακτήρ, ὑπερφάνεια καὶ ταυτόχρονα ὀκνηρία, ἑλλειψις ὀρθῆς κρίσεως, μεγάλη καὶ ἐπικίνδυνη φιλαρέσκεια, πολλὰς φαντασιοπληξίες.

Πολλὰς ἀλλὰ μικρῆς διάρκειας ἐρωτικῆς περιπέτειες, πού θὰ σὰς κουράσουν σωματικά καὶ ψυχικά. Πιθανότης δύο γάμων, ἀλλ' ὅχι σὲ μικρὴν ηλικίαν.

Οἱ γυναῖκες πού γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων, θὰ προτιμήσουν ἄνδρες πού γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου — 20 Ἰουνίου (ἀστερισμὸς τοῦ Ταύρου) καὶ ἀπὸ 20 Ἰανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου (ἀστερισμὸς τοῦ Ὑδροχόου). Θὰ ἀποφύγετε, ἀντίθετα, ἐκείνους πού γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου - 21 Ὀκτωβρίου (ἀστερισμὸς τοῦ Ζυγοῦ).

Ἐπαγγελματικὲς προανατολισμοί

Οἱ γυναῖκες πού γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων εἶναι συνήθως ἔμπειρες καὶ ἔχουν πολλὰς ἱκανότητες. Ὁ ράθυμος χαρακτήρ τους, ὅμως, τὴς ἐμποδίζει ν' ἀφοσιωθοῦν σὲ μίαν προσπάθειαν καὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς πέρας. Τὰ πάθη τῶν ἀντιθέτων, ἀποτελοῦν σοβαράτα κίνητρα καὶ εἶναι δυνατόν, μάλιστα, ν' ἀποδιώξουν τελείως τὴν ραθυμίαν τους καὶ νὰ τὴς προκίσουν μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐπιμονὴ καὶ δραστηριότητα. Μέτριες πιθανότητες ἐπιτυχίας στὸ ἐπιστημονικὸ πεδίο. Ἐχετε, ἀντίθετα, μεγάλης πιθανότητος νὰ διαπρέψετε στὸ καλλιτεχνικὸ στάδιο, ἀρκεῖ ν' ἀποφασίσετε νὰ ἐκμεταλλευθῇτε τὴς πολλὰς ἐκινουμένης σας. Τὸ κυριώτερον γιὰ σὰς εἶναι νὰ ἐνισχύσετε τὴν βέλυσίν σας καὶ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴς φαντασιοπληξίας σας, πού σὰς κάνουν ἀνίκανες γιὰ μίαν σοβαρὴν ἐργασίαν.

Προσέξτε τὴν ὑγείαν σας καὶ ἀποφύγετε ὅσον μπορείτε τὴς παρεκτροπῆς. Ὁ ὀργασμὸς σας δὲν εἶναι τόσο δυνατὸς ὅσον ὁ παράλογος ἐνθουσιασμὸς σας σὰς κάνει νὰ παντάζετε.

Τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἐκείνους πού γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κριοῦ.

Πολλὰ ἔχουν γραφῇ γιὰ τὸ χριστιανικὸ φρούριο τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, πού στίς δυσκόλες στιγμὰς τῆς Ἑνωσεως, ἀλλὰ καὶ ἄργωτερα, ἔσωσε χιλιάδες κόσμον στὸν ὕψιστον τοῦ βράχου. Ὁ αὐτὸς εἶναι πάντοτε λίγα καὶ ὁ ἐπισκέπτης, ὅσο κι' ἂν ξερῇ τὴν ἱστορίαν του, μὲν ἐκστατικὸς μπρὸς στὴν ἀπερίγραπτη μεγαλοπρέπεια τοῦ μεγαλυτέρου μοναστηρίου τῆς Πελοποννήσου, ὅπου φυλάσσεται ἡ ταμπάλα καὶ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Θεοτόκου.

Στὸ «Κτιτορικόν» τῆς μονῆς ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς γιὰ τὴν μεγάλην τοὺ σπηλαίου: «Υπάρχει δὲ τὸ Σπηλαῖον αὐτογλυπτος εἶδος πέτρας ὑψηλοῦ καὶ παμμεγέθους. Τὸ δὲ στόμιον τοῦ Σπηλαίου μέγα καὶ εὐρύχωρον, ἀψίδος ἔχον σχῆμα τοσοῦτον, βαλεῖ δὲ πρὸς δυσμὰς. Εὐρίσκονται δὲ καὶ εἰς τοὺς πρόποδας καὶ εἰς τὰ ὕψη μάλιστα τῆς πέτρας πολλαχοῦ, καὶ ἐπιτολῆς καὶ εἰς τὸ βάθος, οὐ μόνον λίθοι συμμίγεις, ἀλλὰ καὶ διάφορα ἀπολιθώματα θαλάσσιων ζώων, κοδέρμων, μαρτύρια καὶ ταῦτα τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ».

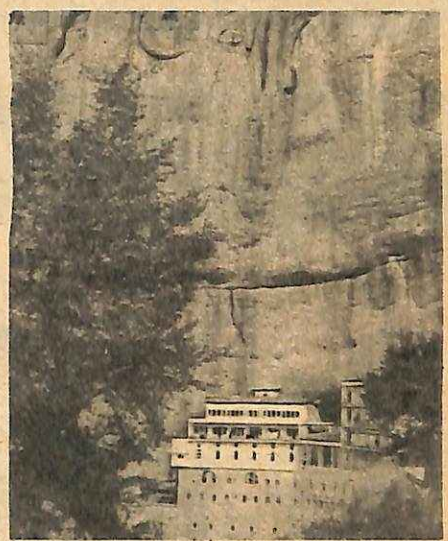
Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσιν, κτίτορες τοῦ μοναστηρίου ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Συμεὼν καὶ Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν, καλὸν γὰρ ὑπὸ Ἁγίον Ὅρος, στὴ Θεσσαλίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην, ὅπου τοὺς χειροτόνησε ἱερεῖς ὁ Πατριάρχης Μάξιμος ὁ Τρίτος. Μία νύχτα δὲ στὰ Ἱεροσόλυμα, εἶδαν στὸν ὕπνον τοὺς τὴν Παναγίαν καὶ τοὺς Ἀποστόλους Λουκὰ καὶ Παῦλον. Ἡ Θεοτόκος τοὺς διέταξε νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἀχαΐαν καὶ νὰ χτίσουν ἓνα μοναστήριον στὸ μέρος πού θὰ βροῦν τὴν εἰκόνα τῆς.

Οἱ δύο θεοσεβεῖς κληρικοὶ ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ὕστερα ἀπὸ περιπετειώδη διαδρομὴν, κατέλθον στὴν περιοχήν πού καθώριζε τὸ όνειρον. Αὐτὰ συμβαίνουν τὸν Δ' αἰῶνα μ. Χ. ἔχον σχεδὸν ἀπογορευθῆναι ἀπὸ τὴς περιπλανήσεως τους, ὅταν εἶδαν πάλιν τὸ ὄραμα τῆς Παναγίας. Αὐτὴ τὴν φορὰ τοὺς προέτρεπε νὰ πᾶνε στὸ χωριὸν Ζαχλωροῦ καὶ νὰ συναντήσουν μίαν νεαρὴν βοσκοπούλαν, πού τὴν ἔλεγαν Εὐφροσύνην.

— Ἐγὼ, τοὺς διηγῆθηκε ἡ Εὐφροσύνη, γνωρίζω πού βρίσκεται ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἐβόσκα τὸ κοπάδι μου, ὅταν ἓνα κατσικὸν χάθηκε σ' ἐκείνην τὴν μεγάλην σπηλιὰ καὶ ξαναβῆκε μὲ τὰ γένεια τοῦ βρεγμένου ἀπὸ μίαν πηλὴν, πού ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα. Χτὲς ξαναπήγα. Καὶ ὅταν τὸ κατσικὸν μῆκε στὴ σπηλιὰ, τὸ ἀκολούθησα. Ἀφού τὸ μάτια μου συνήθισαν στὸ σκοτάδι, εἶδα στὸ βάθος μίαν βρύσην. Γέμισα τὴν στάμνα μου μὲ νερό, ἀλλὰ τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἀκούσα ἀπὸ τὸ βράχον μίαν γυναῖκα φωνήν, πού μὲ φώναζε μὲ τὸ δυνάμι μου: «Εὐφροσύνη! Εὐφροσύνη!». Μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸ φόβον μου, γύρισα καὶ κίνησα πρὸς τὸ μέρος, πού ἀκούστηκε ἡ φωνή. Τότε εἶδα ἀνέμενα στοὺς κισσοὺς, πού τὸλγαν τὸ βράχον, μίαν εἰκόνα. Εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας...

Αὐτὰ διέσωσε ἡ παράδοσις γιὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, πού τὴν ἔχει κατασκευάσει ἀπὸ κερι καὶ μαστίχα ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκὰς. Τὸ πρῶτον θαῦμα τῆς Παναγίας τοῦ Μεγάλου κτιτορικοῦ τῆς μονῆς, δηλαδὴ τὸ πᾶν ἐλπίον ἐκεῖνον, ὅπου ἔχει καταγραφῇ ἡ ἱστορία τῆς ἱδρύσεως τῆς ἀνευρέσεως καὶ τῶν θαυμάτων τῆς εἰκόνας.

«Δράκων ὑπερμεγέθης καὶ φοβερός ἐνεφύετο πρὸς τὰς ρίζας τοῦ σπηλαίου καὶ κατ' αὐτὸν τὸν βαθυτάτον πύθμενον, ὅπου καὶ ἡ οἰομένη τῆς μονῆς. Ὅτε τὸ 840 οἱ εἰκομήτορες ἀνέβησαν τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ὁ δράκων, αἰσθανόμενος τὴν βεβήγαν τῆς ἀντιδομένης πυρκαϊᾶς, ἀνέστησε βίαιως ὡς ἀνὰ πτερὰ τινα δαιμονίους καὶ ἀντιπαύθη πρὸς τὸ ὕψος ἀκοντισθεὶς καὶ τοσοῦτον ἐπῆρθε μετέωρος, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου ὄρησε διεξελθὲν, ὅπως ἀποφύγη τὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ παραδόξως ἔβλεπε τὴς ἀστραποφόρας ἐκ τῆς ἀγίας ἐξήλθεν εἰκόνας, ἥτις τὸ φοβερόν ἐκεῖνον τέρας μετέωρον φερόμενον καιρὶος δαλοῦσα, κατέτρωσε θανάσιμος. Καὶ ἔπειτα ὁ δράκων περὶ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου, συστρεφόμενος καὶ ἀνελισσόμενος καὶ τὸ ἔδαφος πατάσων καὶ συρίζων φοβερώς».

Ἡ μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ὅπου βρίσκεται ἡ θαυματουργὸς εἰκόνα τῆς Παναγίας.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ Μεγαλοσπηλιώτισσα

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, στὸ φρούριον τῆς μονῆς, βρῆκαν σωτηρία χιλιάδες ἄνθρωποι. Λέγουν μάλιστα, ὅτι πολλὰς φορὰς ἡ Παναγία δάκρυσε γιὰ τὰ δεινοπαθήματα τῶν χριστιανῶν.

Τὸ μοναστήριον κατεστράφη πολλὰς φορὰς. Πρῶτον τὸ ἐμπυρλόνησαν οἱ Εἰκονομάχοι. Ὑστερὰ μίαν πυρκαϊά, τὸ 1400, τρίτην στίς 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 1640. Τέλος, τὸ 1934 δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, οἱ φλόγες ἔζωσαν καὶ πάλιν τὸ μοναστήριον τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Σ' ὅλες αὐτὰς τὴς περιπέτειες καὶ τὴς συχνῆς λεηλασίας τῶν κατκτητῶν, ἡ ἀγία εἰκόνα διεσώθη, ἀλλὰ μαυρισμένη πᾶ ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ παραμορφωμένη ἀπὸ τὴν θερμότητα τῆς φωτιάς, ἔχει χάσει τὴν παλαιὰ τῆς αἰγλήν καὶ τὴν πρώτην τῆς μεγαλοπρέπειαν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κατοχῆς, τὸ μοναστήριον δοκιμάστηκε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ. Στίς 8 Δεκεμβρίου τοῦ 1943, οἱ Γερμανοὶ σκότωσαν δεκατρεῖς ἠλικιωμένους μοναχοὺς, τρεῖς ὑπέρτερες, ἓνα ὄρφαν ἐφτά χρόνων καὶ πέντε προσκυνητὰς, πού ἔτυχε νὰ βρισκόνταν ἐκεῖ. Μία ἐβδομάδα μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν Καλαβρύτων, οἱ Γερμανοὶ ἔβαλαν φωτιά στὸ μοναστήριον, ἀφού προηγουμένως πῆραν ἐξομολογὰ φοροῦματα κειμήλια, τὰ ὁποῖα εὐτυχῶς ξαναβρέθηκαν καὶ τοποθετήθηκαν στὴν παλαιὰ τους θέση.

Αὐτὴ μὲ δύο λόγια, εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἀγίας εἰκόνας καὶ τοῦ ὑπέροχου μοναστηρίου, πού ὕστερα ἀπὸ τόσες καταστροφές, παραμένει στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων κάστρο ἀπόρητο τ

Ένα φιλί στο σκοτάδι

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΝΑ με πάρη ο διάβολος, αν βλέπω μακρύτερα απ' τη μύτη μου!... ψιθύρισε ο νέος. "Ω, με συγχωρήτε! Είχε σκοντάψει σε κάτι μαλακό, μέσ' στο σκοτάδι. Κι' άκουσε ένα δροσερό γυναικείο γέλιο. — Τί κάνετε τέτοια ώρα, μονάχη στη γέφυρα; ρώτησε. — Κυττάζω τ'ο σκοτάδι! απάντησε η άγνωστη, και ξαναγέλασε. Και σείς; — Παίρνω δροσιά! Δεν είχα ύπνο... Κάνει τόσο ζέση στην καμπίνα!... σχεδόν σαν κι' αυτή που υποφέρω όλη την ημέρα κάτω στις μηχανές του καραβιού. — Στις μηχανές; Μά τι είσατε σείς, θερμαστής; — Όχι ακριβώς... Είμαι μηχανικός κι' όφειλω να βρίσκομαι διαρκώς κοντά στα καζάνια... Τί σκοτάδι όμως που έχει εδώ! Δεν διακρίνω τ'ο πρόσωπό σας. — Ούτε κι' εγώ τ'ο δικό σας. — Ω, δεν χάνετε πολλά πράγματα, ωραία μου βασίλισσα της νύχτας! — Πώς με λέτε ωραία, αφού δεν με βλέπετε; — Τ'ο μαντεύω! Κι' ο νέος άπλωσε τ'ο χέρι του και χάιδεψε ελαφρά τ'α μαλλιά της άγνωστης, τ'ο πρόσωπό της, τ'ο λαιμό της. 'Εκείνη δεν αποτραβήχτηκε... Αυτός αναζήτησε τ'ο στόμα της... Τ'α χείλη της, μαλακά και ζεστά, απάντησαν στο φιλί του... δισταχτικά στην αρχή, κι' ύστερα μ' ένα απελπισμένο πάθος. Τ'ο σκοτάδι που τους χώριζε, τους έκανε συγχρόως... — Ποιά είσαι; Πές μου... ρώτησε έπειτα ο νέος. — Εκείνη δεν απάντησε. Φαινόταν πώς της άρεσε τ'ο ρομαντικό μυστήριο... — Είσαι η κυρία που αλλάζει διαρκώς με τ'ο φόρεμα;... "Η ή άλλη με τ'ο σκύλο;... — Όχι, όχι...

Δίπλα του ένοιωσε μια γυναίκα, που έσκυβε πάνω του και του ψιθύριζε λόγια γλυκά...

Μίλησαν λίγο ακόμα. "Υστερα ο νέος ξαναφίλησε τ'α μαλακά χείλη της. — Είναι ώρα τώρα να φύγω, τού είπε εκείνη. Πραγματικά, απομακρύνθηκε, μέσ' στο σκοτάδι. Γύρισε στην καμπίνα της, όπου κοιμόταν η Νέλλη, η αδελφή της. Κάθισε στην άκρη της κουκέτας της με τ'α ματιά της καρφωμένη στο κενό. Τί παράξενο! Είχε άφισει να τη φιλήση ένας άγνωστος, και τόν είχε φιλήσει κι' αυτή! 'Ηταν ο πρώτος άντρας που τη φίλησε. Τ'ο φιλί του της είχε επιτρέψει να καταλάβη πώς ονειρευότανε κι' αυτή και περίμενε τόν έρωτα, σαν όλες τις γυναίκες... Σηκώθηκε και κυττάχτηκε σ' ένα καθρέφτη. 'Ηταν άσχημη... άσημαντη, άχαρη, ξεθωριασμένη. Μόνο τ'α χείλη της ήταν ωραία, μαλακά και σαρκώδη, σαν εγχυμο φρούτο. Μά χάνονταν ανάμεσα σ' άλλα χαρακτηριστικά της. Κυττάξε την κοιμισμένη αδελφή της. Σ' εκείνη, θάλεγε κανείς, είχε χάρισει όμορφιά, λάμψη και δροσιά κάποιος γενναϊόδωρος μά-

γος. Είχε κι' η Νέλλη τ'ο ίδιο στόμα με τ'ο δικό της, μά ήταν τριπλασμένο με τ'ο υπόλοιπο ωραίο πρόσωπό της και τραβούσε τόν έρωτα. Παντού και πάντα, μαζευε επιτυχίες, θαυμασμό, κατακτήσεις... ενώ η αδελφή της, η Κάρολα, ζούσε στη σκιά της, υποταγμένη στωικά στην τύχη της. Μά να που άποψε την είχε ευνοήσει η σκοτεινή νύχτα! 'Εκείνο που είχε συμβεί, της έφερε μια πικρή χαρά. Κοιμήθηκε ταραγμένη... Τ'ο πρωί, δεν ήθελε ν' ανοίξη τ'α μάτια της. 'Ενοιωσε ακόμα σ'α χείλη της τ'η φλόγα τών δυο φιλιών. «Είμ' έρωτευμένη! ώμολόγησε στον εαυτό της. Δεν ξέρω με ποιόν, γιατί δεν τόν είδα ποτέ... Ίσως με τόν έρωτα, που προορίζεται για όλες, μά όχι για μένα». Κυττάξε με κάποιο φθόνο την αδελφή της, που ντυνότανε ξεγνοιαστα. — 'Απόψε, με φίλησε κάποιος, της είπε ξαφνικά. 'Εκείνη την κύτταξε σαστισμένη, σαν να μ'ην πίστευε σ' τ'αυτιά της. 'Η Κάρολα της διηγήθηκε τότε μ' όλες τις λεπτομέρειες τ'η

ωχτερινή της περιπέτεια. Αργότερα, στην τραπέζα του πλοίου, είδαν ένα νεο, που κύτταζε όλες τις γυναίκες επίμονα, έρευνητικά. — Βλέπεις;... ψιθύρισε η Κάρολα στην αδελφή της. Σίγουρα, αυτός είναι. Μ' αναζητάει. Κυττάξε όμως όλες, εκτός από μένα... Τώρα έχει καρφωμένα τ'α μάτια του στο στόμα σου. Τ' αναγνωρίζει!... "Ω, Νέλλη, σε παρακαλώ, χαμογέλασέ του! 'Άσε τον να πιστέψη πως είσαι συ η γυναίκα που φίλησε στο σκοτάδι! Κι, η Νέλλη χαμογέλασε, γιατί ο ρόλος εκείνος τ'η διασκεδάζε. Μά, όταν ο νέος ζύγωσε στο τραπέζι τους, δέχθηκε ευχαρίστως για λογαριασμό της τ'ο θαυμασμό του, τόν πόθο και τις ελπίδες του. Ο νεαρός μηχανικός είχε χαιρετήσει αδιάφορα την Κάρολα και δεν ενδιαφέρθηκε πιά γι' αυτήν. Είπε στη Νέλλη, πώς ήταν, δυστυχώς, απασχολημένος με τ'η δουλειά του, όλη την ημέρα, και πώς θα συναντιόνταν πάλι τ'η νύχτα, στη γέφυρα. 'Ηταν νέος, ωραίος, όρμητικός, δυνατός, γεμάτος αυτοπεποίθηση. Μίλουσε με φωνή ζεστή και βαθειά, πούφερνε μια γλυκειά ταραχή. — Σ' άρεσει και τού άρεσεις, είπε ύστερα η Κάρολα στην αδελφή της δίχως πικρία. Τόσο τ'ο καλλίτερο! Δεν πρέπει να διαλυθή η γοητεία τού φιλιού εκείνου, απ' τήν ταπεινωτική αποκάλυψη πως φίλησε μια άσχημη. Δεν πρέπει να σβύση ένα ειδύλλιο, που άρχισε ν' ανθίζει. Πάρτο συ, με τήν όμορφιά σου. 'Εγώ θα διατηρήσω μια εύτυχισμένη ανάμνηση. Είχε επιβληθή στην καρδιά της. Μά ένοιωσε μια θλίψη άπέραντη... Μερικές ώρες αργότερα, συνέβη η τραγωδία! 'Αντήχησε ξαφνικά μια δυνατή έκρηξη, κι' ύστερα φωνές σπαραχτικές, τρελλά τρεξίματα και τ'ο σύρλισμα της σειρήνας. Είχε σκάσει ένα καζάνι κι' είχε πληγώσει σοβαρά τέσσερα άτομα! 'Ανέβασαν τούς τραυματίες στη γέφυρα, διπλωμένους με βαριές κουβέρτες. Όταν ξεσκεπάσαν τ'α καμένα πρόσωπά τους, η Κάρολα κι' η Νέλλη αναγνώρισαν ανάμεσά τους τ'ο Σέργιο, τ'ο μηχανικό! 'Ηταν λιπόθυμος. Τ'ο πρόσωπό του είχε μείνει σχεδόν ανέπαφο. Μά είχε χάσει τ'α μάτια του. Δεν συνερχόταν ακόμη, σαν νάθελε να όχυραθή επίμονα πίσω απ' τήν ευεργετική εκείνη άναισθησία του. Τότε η Κάρολα είπε σταθερά στην αδελφή της: — Φύγε τώρα εσύ. Αυτός είν' ο έρωτάς μου, ο δικός μου! Ζήτησα για μια στιγμή τ'η βοήθεια τής όμορφιάς σου, για να τόν διατηρήσω ζωντανό. Μά τώρα δεν τ'η χρειάζομαι πιά... Θέλω τόν έρωτά μου, που είσαι, δικός μου μονάχα! Όταν συνήλθε ο Σέργιος απ' τόν πυρετό και τ'ο παραμιλητό, δεν είδε παρά μόνο σκοτάδι. Δίπλα του όμως ένοιωσε μια γυναίκα, που έσκυβε πάνω του και του ψιθύριζε λόγια γλυκά. "Υστερα τόν φίλησαν δυο χείλη μαλακά, τρυφερά, όπως κι' εκείνη τ'η νύχτα... Σκοτάδι... Σαν και τότε, δεν μπορούσε να δ'η τ'ο πρόσωπο της νέας γυναίκας, μά ένοιωσε τ'η θερμή πνοή της, τ'α ελαφρά χέρια της, τ'α άρωμα τών μαλλιών της. Σαν τ'η νύχτα εκείνη, πέρασε χαιδευτικά τ'α δάχτυλά του στο κεφάλι της, στο πρόσωπο, στο λαιμό της. — Σκοτάδι πάντα, της είπε δίχως άπελπισία. "Όπως χτες τ'η νύχτα... θυμάσαι; — Πάντα μαζί σου, κοντά σου, σαν εκείνη τ'η νύχτα, τού απάντησε η Κάρολα. Θέλησε να π'η κάτι ο Σέργιος, να διαμαρτυρηθή. Μά εκείνη τόν διέκοψε, μωρμουρίζοντας πάνω σ'α χείλη του: — Ο έρωτάς μας γεννήθηκε σ'α σκοτεινά. Δεν θα μπορούσε να ζήσει, παρά μόνο στο σκοτάδι!

A. MATE

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

που τόσα έρωτευμένα ζευγάρια απολαμβάνουν την άστρο-φεγγιά. Δεν θέλω, όμως, να σκεφθώ τίποτα κακό. Αύριο βράδυ, στις δέκα, θα σάς περιμένω έξω απ' τη Βιβλιοθήκη κι' η γνωριμία μας από κοντά, θα είναι η αρχή της ατυχίας μας.

Δεν υπέγραψε. Το άλλο βράδυ, η έκλεκτή του θα καταλάβαινε ποιός της είχε γράψει. Άλλωστε, κάποια στιγμή, τον είχε δη' να γράφει. Περιμένε να φύγει η γυναίκα των ονείρων του και ύστερα με τρόπο έχωσε ανάμεσα στις σελίδες της Έγκυκλοπαιδείας το γράμμα του. Έφυγε έπειτα, ευτυχισμένος.

Το επόμενο βράδυ, ο φοιτητής μας δεν πήγε στη βιβλιοθήκη, για να μπορέσει η έκλεκτή του να διαβάσει, δίχως να κοκκινίσει μπροστά του, το έρωτικό του γράμμα. Έσφισε την καρδιά του κι' έκανε υπομονή. Ωστόσο, όταν η άτυχια κυνηγά μερικούς νέους, τους κυνηγάει για καλά. Ο γέρος, που απουσίαζε τόσες μέρες, έπειδή είχε αρρωστήσει από ένα κρυολόγημα, ξαναπήγε στη βιβλιοθήκη και κάθισε ακριβώς στη θέση της ώρας του. Βρήκε το έρωτικό γράμμα στην Έγκυκλοπαιδεία, το διάβασε και κούνησε το κεφάλι του. Ποιός μπορούσε να φανταστεί τέτοια άτυχια...

Το βράδυ της άλλης μέρας, καθώς ο φοιτητής, αγνώστου στην καρδιά του, περίμενε στις δέκα την καλή του, άκουσε πλάι του μια γεροντική φωνή:

— Συγγνώμη... δεν είστε ο φοιτητής που μελετάει κάθε βράδυ στη βιβλιοθήκη;

Ο νέος κοκκίνισε ως τ' αυτιά. Ο γέρος κρατούσε στα χέρια του το γράμμα του. Πώς είχε γίνει αυτό;

— Μάλιστα, κύριε, του απάντησε περήφανα, έτοιμος ν' αντιμετωπίσει κάθε συνέπεια, εγώ είμαι!

— Καλησπέρα, ψιθύρισε η νέα, χαμογελώντας κάπως έκπληκτη.

Ο νέος σήκωσε τα μάτια του απ' το βιβλίο που διάβαζε και ρώτησε ευγενικά το γέρο, που καθόταν απέναντί του κι' έπαιρνε σημειώσεις από κάποια Έγκυκλοπαιδεία:

— Συγγνώμη, τί ώρα είναι;

Το ρολόι είν' ακριβώς πίσω σας, πάνω απ' το γραφείο της γραμματέως, του απάντησε εκείνος. Θα ήθετε καλύτερα από μένα, που δε βλέπω μακριά...

Κύτταξε το ρολόι. Ήταν όχτω το βράδυ. Έπρεπε στις έννη να είναι στο σκολειό, όπου δίδασκε έσπερινά μαθήματα για να κερδίσει κάτι, σαν φοιτητής που ήταν και είχε ανάγκη από χρήματα. Έδωσε, λοιπόν, το βιβλίο της βιολογίας στην υπάλληλο, που πιπιλίζει όλο καραμέλες για να σκοτώνει την ώρα της. Έπειτα βγήκε απ' τη δημόσια βιβλιοθήκη και τράβηξε για το πάρκο. Η νύχτα ήταν δροσερή και γλυκειά. Στους πάγκους, κάθονταν ζευγαράκια...

Το επόμενο βράδυ, ο νεαρός φοιτητής βρήκε απέναντί του στη βιβλιοθήκη, όχι το γέρο, μα ένα αιθέριο πλάσμα, που έπαιρνε, όπως κι' ο γέρος, σημειώσεις απ' την Έγκυκλοπαιδεία.

— Καλησπέρα, της είπε.

— Καλησπέρα, ψιθύρισε η νέα, χαμογελώντας κάπως έκπληκτη.

Εκείνο το βράδυ, ο φοιτητής δεν γύρισε άλλη σελίδα της βιολογίας. Έπειτα πήγε, δίχως όρεξη, να κάνει το μάθημά του στο νυχτερινό σκολειό. Και το τρίτο βράδυ, πηγαίνοντας στη βιβλιοθήκη για να μελετήσει, φορούσε τα κυριακάτικα του. Μα η ωραία κοπέλλα είχε τα μάτια της κατεβασμένα στην Έγκυκλοπαιδεία και μόλις τον χαιρέτησε.

Ο νεαρός δεν θάχε ποτέ το κουράγιο να της μιλήσει, ένοιωθε δειλία μπρος στην όμορφή της. Την άλλη μέρα, όταν την ξαναείδε, το κουράγιο πάλι του έλειψε. «Θα της γράψω» σκέφτηκε. Πήρε ένα χαρτί κι' άρχισε να γράφει, βλέποντας τα μαλλιά της, το πρόσωπό της πάντα σκυμμένο στην Έγκυκλοπαιδεία. Τα χέρια της, το στόμα της, τα μάτια της, όλ' αυτά, τον έμπνέανε.

«...Κάθονται κάθε βράδυ απέναντί σας. Είμαστε, νομίζω, και οι δυο ρωμαντικοί, αφού η σκληρή δουλειά μας αναγκάζει να περνούμε τον καιρό μας με τη μελέτη, ενώ έξω είναι όμορφη η ζωή και ο έρωτας που μας καλούν να χαρούμε λιγάκι... Δεν θα δεχθώ αυτή την πρόσκληση; Έλπίζω πως ναι. Απ' την πρώτη στιγμή που σάς είδα, κατάλαβα πως είστε για μένα ο τύπος των ονείρων μου και θάθελα να κάνουμε μαζί έναν περίπατο στο πάρκο, ο-

Ντολσεά!

— Χθές το βράδυ, δεν ήρθατε στη βιβλιοθήκη, είτε ο γέρος χαμογελώντας.

— Μάλιστα, δεν ήρθα.

— Κι' εγώ απουσίασα τρεις μέρες άπ'όνα ελαφρό κρυολόγημα κι' έστειλα την κόρη μου, τη Ντολσεά, να κρατήσει μερικές σημειώσεις. Τώρα όμως είμαι καλά...

— Αυτό είναι ευχάριστο... ψιθύρισε ο φοιτητής.

— Άκούστε, μήπως είδατε την υπάλληλο της βιβλιοθήκης;

— Εκείνη που πιπιλίζει όλο καραμέλλες;

— Ναι, αυτή... Έχω μαζί της ραντεβού, εδώ, στί δέκα. Ω! μη φαντασθήτε τίποτα το κακό... Είμαστε κι' οι δυο γέροι και κάποτε θέλουμε ν' αутаπατώμεθα. Είναι μια γυναίκα τόσο συμπαθητική αυτή η υπάλληλος μ', όλα τα χρόνια της... Δεν συμφωνείτε, κύριε; Ξέρετε, εδώ κι' ένα χρόνο, κάθεται εκεί, στο γραφείο της, απέναντί μου... Μα γιατί δε φαίνεται; Μούγραψε, εδώ, σ' αυτό το γράμμα, να την περιμένω στις δέκα. Βαρέθηκε η καύμένη τα σκοινισμένα βιβλία... Θέλει κι' αυτή λίγη δροσιά, ένα περίπατο στο πάρκο... Γιατί, όμως, άργει; Πώς; Φεύγετε; Έχετε δικήν. Τί δουλειά έχετε σεις μ' ένα γέρο και με μια υπάλληλο της βιβλιοθήκης, που έχει τα χρονάκια της; Καληνύχτα, νεαρέ μου...

Ο φοιτητής έφυγε άπεελτισμένος. Δεν μπορούσε να καταλάβει το παιχνίδι που του έπαιξε η μοίρα. Το έρωτικό του γράμμα είχε πέσει στα χέρια του γέρου, που νόμιζε πως του το είχε βάλει στην Έγκυκλοπαιδεία η υπάλληλος της βιβλιοθήκης...

Η άμορφη κοπέλλα δεν το διάβασε ποτέ! Απ' το αίθε-ριο εκείνο πλάσμα ο δύστυχος δεν κέρδιζε τίποτα, ναι, τίποτα, εκτός από ένα όνομα: Ντολσεά!

ΠΙΕΡ ΦΡΟΝΤΑΙ

Η ΟΡΜΟΝΗ σου διευκολύνει τον τουετό

Η «δευτοκίνη» σώζει τη ζωή των επιτόκων

ΜΙΑ πρόσφατη πρόοδος της μαιευτικής επιτρέπει τώρα στους γιατρούς να ρυθμίζουν με περισσότερη ακρίβεια το χρόνο του τοκετού. Απαλλάσσει τις εγκύους απ' το φόβο μήπως ένας ξαφνικός τοκετός τις βρει άπροετοιμαστές, μακριά απ' τ'ό γιατρό και την κλινική. Συχνά δε, συντελεί ώστε να τελειώσει ο τοκετός μέσα σε 4 - 5 ώρες μονάχα.

Αυτά όλα επιτυγχάνονται, όχι με επικήδυνες και βεβιασμένες επεμβάσεις στο έργο της Φύσεως, αλλά με τη δημιουργία συνθηκών αναλόγων μ' εκείνες που υπάρχουν φυσικά κατά τον τοκετό. Το παιδί έρχεται στον κόσμο ευκολότερα και πιο ακίνδυνα, χωρίς στη χρησιμοποίησή μιας ορμόνης, σε ένδοφλεβίες έγχυσεις. Είναι δε τόσο ισχυρή η ορμόνη αυτή, ώστε λίγες σταγόνες αραιής διαλύσεώς της αρκούν για ν' αρχίσει ο τοκετός, όταν χρειάζεται, ή για να επιταχυνθεί.

Υπάρχουν περιπτώσεις, όχι λίγες, που οι αδύνατες συσπάσεις της μήτρας δεν σπρώχνουν όσο πρέπει το έμβρυον προς τα έξω, κι' έτσι ο τοκετός διαρκεί 24 ώρες, ή και περισσότερο ακόμη. Το αποτέλεσμα είναι να εξαντληθεί η γυναίκα και να χάνει τελείως τ'ό ήθικ της. Η «δευτοκίνη» όμως — όπως ονομάστηκε η νέα ορμόνη, από τις λέξεις «δύς» και «τοκετός» — κάνει θαύματα σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, όταν άργη έτσι ο τοκετός, θεωρείται επικίνδυνη η χορήγηση στη γυναίκα επανειλημμένων δόσεων καταπραυντικών για τους πόνους, για να μη χαλαρωθούν ακόμη περισσότερο οι ήδη αδρανείς μύς της μήτρας. Άλλ' η δευτοκίνη διατηρεί τις συσπάσεις της μήτρας, παρ' όλη την ενέργεια των καταπραυντικών, και αντικαθιστά ως ένα σημείο τις συνειδητές μυικές προσπάθειες της γυναίκας.

Αν ο τοκετός γίνεται με άναίσθητικό, για να είναι άνώδυνος, υπάρχει ο πρόσθετος κίνδυνος ν' ανεβή το περιεχόμενο του στομάχου ως το φάρυγγα, να εισχωρήσει από εκεί στους πνεύμονες — γιατί έχει χαλαρωθεί η επιγλωττίς, που φράζει κανονικά το λάρυγγα — και να προκαλέσει πνευμονία σοβαρής μορφής. Όταν όμως ο γιατρός μπορεί να κανονίσει με την δευτοκίνη κατά βούλησιν το πότε θ' αρχίσει ο τοκετός, συνιστά στη γυναίκα να φθάσει τότε στην κλινική με άδειαν στομάχι, κι' έτσι αποφεύγεται αυτός ο κίνδυνος.

Η δευτοκίνη είναι χρήσιμη επίσης για τις εγκύους που υποφέρουν από νευρική υπερένταση — συνήθως, γιατί έχουν άκούσει τρομακτικές και υπερβολικές περιγραφές των κινδύνων του τοκετού. Στις γυναίκες αυτές, ο φόβος προκαλεί υπερέκκριση ορμονών των επινεφριδίων, που φέρνουν ταχυκαρδία και μυϊκή υπερένταση. Η υπερένταση δε αυτή μπορεί να παρεμποδίσει σοβαρά τον τοκετό. Η δευτοκίνη απαλλάσσει τη μήτρα από την επίδραση αυτών των ορμονών και άποκαθιστά τις κανονικές συσπάσεις της.

Συχνά, η δευτοκίνη μπορεί να σώσει τη ζωή της μητέρας ή του βρέφους. Αυτό συμβαίνει π. χ. όταν η μητέρα έμφανίσει τοξαιμία κατά τα τέλη της εγκυμοσύνης (πιθανότης 5 %). Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο γιατρός ήταν άναγκασμένος να τερματίσει πρόωρα την εγκυμοσύνη, βγάζοντας το έμβρυον με καισαρική τομή.

Τώρα χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό η δευτοκίνη, που προκαλεί τον πρόωρο τοκετό. Άν δεν είναι ακόμη ώριμος ο τράχηλος της μήτρας, η ορμόνη αυτή τον «ώριμάζει», δηλαδή τον κάνει πλατύ-τερο και μαλακώτερο, ώστε να μη φέρει αντίσταση στον τοκετό.

Έτσι, άρκετες γυναίκες με τοξαιμία, έφεραν στον κόσμο πρόωρα, αλλά φυσιολογικά βρέφη, χωρίς να χρειασθεί καισαρική τομή.

Υπάρχουν κατόπιν περιπτώσεις, που ο γιατρός δεν είναι βέβαιος αν οι σωματικές διαταραχές του βρέφους του επιτρέπουν να βγεί κανονικά, ή αν άπαιτείται καισαρική τομή. Συχνά, για ν' άποφασίσει, άφίνει ν' αρχίσει ο τοκετός φυσιολογικά, αλλά τον παρακολουθεί, έτοιμος να επέμβει στη στιγμή και να κόψει ή χειρουργήσει, αν χρειαστεί, για να σώσει μητέρα και παιδί.

Κι' εδώ, λοιπόν, τον βοηθεί σημαντικά σ' αυτό το «δοκιμαστικό τοκετό» η δευτοκίνη. Προβλέπεται δε, ότι στο μέλλον θα χρησιμοποιείται και προληπτικά, για να προκαλέσει δηλαδή τον τοκετό προτού το έμβρυον μεγαλώσει περισσότερο απ'

όσο επιτρέπει η σωματική διάπλασις της μητέρας.

Όταν πρόκειται νάρη στον κόσμο ένα παιδί, που το αίμα του δεν συμφωνεί με της μητέρας στον παράγοντα Rh, ο γιατρός ξέρει πως πρέπει νάχη έτοιμα τα άπαιτούμενα, για ν' άλλαξη άμέσως όλο το αίμα του και να σώσει τη ζωή του. Δεν είναι άμας εύκολο αυτό, όταν δεν ξέρη με ακρίβεια πότε θα συμβή ο τοκετός. Με την δευτοκίνη, λοιπόν, κανονίζει ώστε να γίνη ο τοκετός όποτε πρέπει.

Άλλά κι' αφού γεννηθώ το παιδί, η δευτοκίνη διευκολύνει τη μήτρα, ώστε ν' άποβάλει γρήγορα τον πλακούντα μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, κι' έτσι προλαμβάνεται η υπερβολική άπώλεια αίματος.

Ωστόσο, δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί άνεξέλεγκτα και σ' άλλες τις περιπτώσεις αυτή η ορμόνη. Είναι άποκλειστική άρμοδιότης του γιατρού να κρίνει: 1) αν πρέπει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση να επηρεάσει μ' αυτό τον τρόπο το χρόνο του τοκετού και 2) αν δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος για τη μητέρα και το παιδί από τη χρήση της δευτοκίνης.

Πότε δεν θ' άποφασίσει π. χ. να μεταχειρισθεί την δευτοκίνη, αν το κεφάλι του βρέφους είναι καταφανώς υπερβολικά μεγάλο και δεν χωράει να περάσει απ' τον τράχηλο της μήτρας και τον κόλπο. Άλλοιώς, η αύξηση των συσπάσεων της μήτρας θα το πιέσει με υπερβολική δύναμη πάνω στο σταθερό κι' άμετακίνητο έμβρυο, κι' αυτό μπορεί ν' άποβή όλετήριο για το παιδί, καθώς και για τη μητέρα.

Επίσης, αν έχη γίνει άλλοτε στη μητέρα καισαρική τομή, άντενδείκνυται η χρήση της δευτοκίνης. Τέλος, η ορμόνη αυτή χρησιμποιείται σπάνια, προκειμένου περί πρώτου τοκετού.

Η δευτοκίνη είναι ορμόνη της υποφύσεως. Υπάρχει δε στο έμπόριο με τη μορφή ενός φαρμάκου που φέρει το όνομα επιτοκίνη.

Η επίδρασις έγκυλισμάτων υποφύσεως στον τοκετό, είχε παρατηρηθεί πριν από 40 χρόνια. Έξακριβώθηκε τότε, ότι τα έγκυλισματα αυτά, σε μικρές δόσεις, προκαλούσαν συσπάσεις της μήτρας των προχωρημένων εγκύων — ενώ δεν είχαν καμμία τέτοια ενέργεια στις μη εγκύους ή στην αρχή της εγκυμοσύνης.

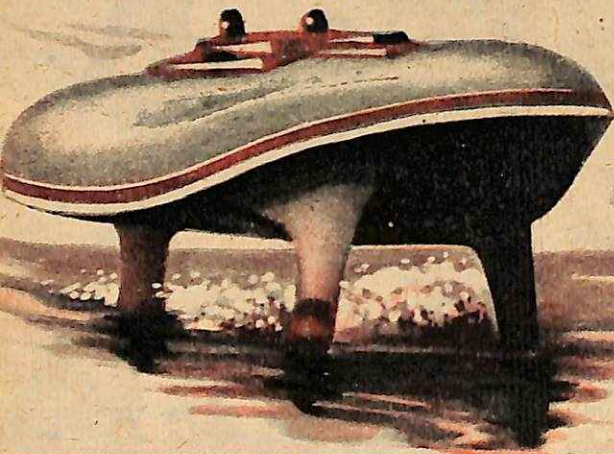
Δεν ήταν όμως όκνη μίγματα καθορισμένης συστάσεως και δυνάμεως, ούτε και είχαν υπολογισθεί οι άπαιτούμενες δόσεις των. Έτσι, συνέβησαν άτυχήματα, άκνη και διαταραχές της μήτρας, άπο υπερβολικά ισχυρές συσπάσεις της. Δεν είχε επίσης καθορισθεί με ακρίβεια σε ποιές περιπτώσεις έβλαπτε η χρήση αυτών των έγκυλισμάτων.

Το άποτέλεσμα ήταν, λοιπόν, να έγκαταλειφθεί η μέθοδος, ως επικίνδυνη. Σήμερα, όμως, άπαμυνώθηκε η δευτοκίνη σε καθαρή κατάσταση, καθορίσθηκαν οι δόσεις της και οι άλλες συνθήκες της χρησιμοποίησής της, ή χορήγησή της γίνεται με άρκετη ιατρική παρακολούθηση, κι' έτσι φέρνει ευεργετικά άποτελέσματα δίχως δυσάρεστες συνέπειες.

Άρκετες γυναίκες με τοξαιμία έφεραν στον κόσμο πρόωρα, αλλά φυσιολογικά βρέφη, χωρίς να χρειασθεί καισαρική τομή...

4. Η μικρούλα Αμερικανίδα Αίτα Χιπ θα είναι μεθόδω ή μοναχική, ίσως, σημα-
ζόντα στον κόσμο, που θα μπορεί να κοιμηθεί
όπου ελαβε «παιδαγωγία» (τρόπος του λέγειν...)
κατάλαβα πώς μάλλον! Και δεν έβρισκε τίπο-
τι να πω στο ερώτημά στην προκειμένη περι-
πτωση: Τα θάρρος της Αίτας ή το μεγαλύ-
νη χαρακτήρα και της... πολιτισμένης άμετακτά-
τητα της έθνηγενούς λεάνης;

Το πρότυπο αυτό, που χρησιμοποίησε ο Βέντελ για τα πειράματά του στον ποταμό Έλδα, αποτελεί μικρογραφία του υπερωκεανίου της αύριον. Έχει μήκος 10 μέτρων και ανέπτυξε κατά τα πειράματα ταχύτητα 32 μιλίων την ώρα.

Αντί για καρίνα, θα έχω... τέσσερα πόδια

Το όνειρο των ναυπηγών ήταν ανέκαθεν να κατασκευάσουν ένα πλοίο, που να μην διατρέχει τον κίνδυνο να γείρει στα πλάγια, να αναποδογυρισθεί ή να βουλιάξει. Ένα πλοίο, μ' απλούστερα λόγια, που να μην φοβάται τη θάλασσα και που να μπορεί να ταξιδέψει μ' οποιοδήποτε καιρό και με οποιοδήποτε συνθήκες.

Αυτό το όνειρο φαίνεται, ότι το έπραξαν οι Γερμανοί Χέρμαν Βέντελ, που θεωρείται σαν ο μεγαλύτερος ναυπηγός του κόσμου.

Όλοι οι άλλοι ναυπηγοί ως σήμερα, είχαν προσπαθήσει, άλλος ασφάλεια των πλοίων, σε τρόπων ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν αφοβα μια μεγάλη τρικυμία, ένα δυνατό άνεμο, κλπ.

Ο Βέντελ, όμως, αντιμετώπισε το πρόβλημα με διαφορετικό τρόπο. Έκείνο στο οποίο απέδωσε, είναι να καταστήσει τα πλοία τελείως απρόσβλητα από τις τρικυμίες.

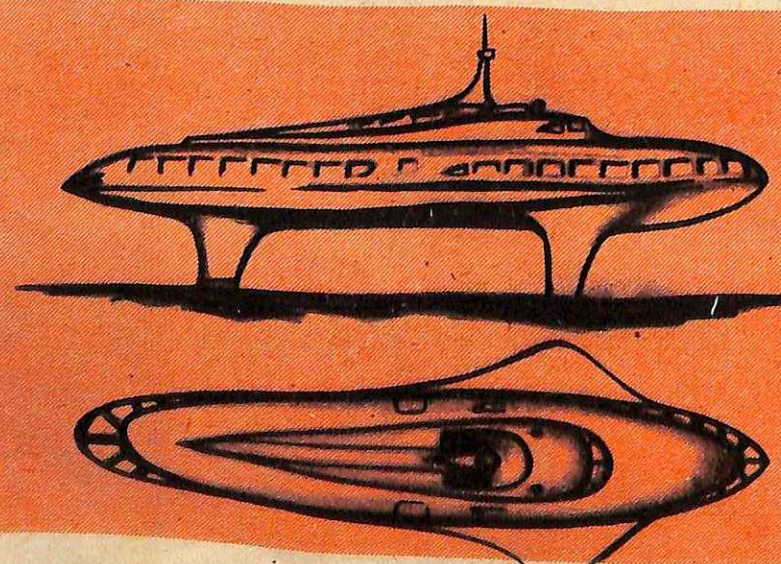
Πολλοί συναδέλφοι του τον είχαν χαρακτηρίσει ως ένας μεγαλοφυής τρελλός. Τόσο ακατόρθωτο θεωρούσαν εκείνο που επεδίωκε. Αλλά ο Βέντελ συνέχισε τις προσπάθειές του και τελικά ενίκησε.

Ο Γερμανός ναυπηγός κατασκεύασε πριν από λίγο καιρό ένα πρωτότυπο πλοίο, που αποτελεί το πρότυπο σε μικρογραφία των σκαφών του μέλλοντος. Με το πλοίο αυτό πειραματίστηκε στον ποταμό Έλδα και τα πειράματά του έστηφθησαν από απόλυτη επιτυχία.

Όπως φαίνεται από τις δημοσιευόμενες εικόνες, το πλοίο του μέλλοντος δεν θα έχει καρίνα και θα βρίσκεται πάνω από την επιφάνεια του νερού. Αντί για την κλασική καρίνα, θα είναι εφωδιασμένο με τέσσερα κοντόχοντρα πόδια, που θα κλώνονται στη θάλασσα και θα το κρατάνε σε ισορροπία. Όλο το υπόλοιπο σκάφος θα βρίσκεται πάνω από το νερό. Αυτά τα πόδια θα περιστρέφονται πάνω σε ειδικούς άξονες και θα δίνουν στο σκάφος την κατεύθυνση που επιθυμούμε.

Η κίνηση του πλοίου θα εξασφαλίζεται από τρεις ισχυροτάτους κινητήρες, που θα είναι όμοιοι με εκείνους των συγχρόνων αεροπλάνων.

Επάνω: Το υπερωκεάνιο της αύριον ούτως με το σκάφος του Γερμανού ναυπηγού. Θα έχει μήκος 60 μέτρων, θα μπορεί να μεταφέρει 300 επιβάτες και θα αναπτύσσει ταχύτητα μέχρι 60 χιλιομέτρων την ώρα. Κάτω: Το υπερωκεάνιο της αύριον, όταν το κυττάζει κανείς από πάνω.

Κατά τα πειράματα που έγιναν στον ποταμό Έλδα επί παρουσίας ειδικών από όλο τον κόσμο, το πλοίο του Βέντελ, που το μήκος του δεν ξεπερνούσε τα 10 μέτρα, ανέπτυξε ωριαία ταχύτητα 32 1/2 μιλίων (60 περίπου χιλιομέτρων).

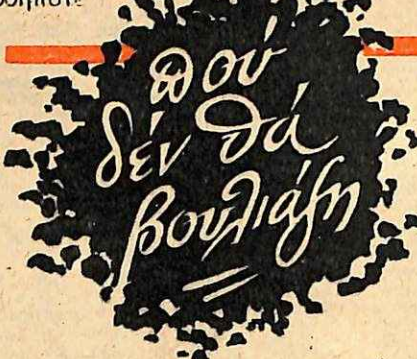
Ο Γερμανός ναυπηγός σκοπεύει τώρα να κατασκευάσει πάνω σ' αυτό το πρότυπο ένα υπερωκεάνιο. Για την κατασκευή του, θα χρησιμοποιήσει συνήθισμένο χάλυβα, καθώς και ένα άλλο λεπτό μέταλλο, που δεν επηρεάζεται από το θαλάσσιο νερό. Το νέο υπερωκεάνιο θα έχει μήκος 60 μέτρων και θα μπορεί να μεταφέρει 300 επιβάτες. Η ταχύτητά του θα φτάσει τα 55 1/2 μίλια την ώρα (περίπου 100 χιλιομέτρα). Έτσι θα μπορεί να κάνει σε δύο μισή περίπου ημέρες τη διαδρομή μεταξύ Αμβούργου και Νέας Υόρκης (3000 περίπου ναυτικά μίλια).

Το μεγάλο πλεονέκτημα αυτού του σκάφους θα είναι ότι δεν θα κινδυνεύει να αναποδογυρισθεί ή να βουλιάξει. Κι' οι πιο μεγάλες τρικυμίες θα είναι ανίσχυρες πάνω του.

Αλλά κι η ταλάντευση (το σκαμπανέβασμα) θα περιοριστεί στο ελάχιστο. Γιατί το πλοίο δεν θα βρίσκεται σε άμεση έπαφή με τα κύματα, που, για το λόγο αυτό, δεν θα το επηρεάζουν.

Έτσι, οι τρικυμίες δεν θα απασχολούν στο μέλλον τους ναυτιλλομένους και οι κίνδυνοι ναυαγίων θα περιορισθούν στο ελάχιστο, αν δεν εξαφανισθούν τελείως.

Τό πλοίο

Το εκπληκτικό αυτό πλοίο του Βέντελ θα προκαλέσει πραγματική επανάσταση στη σύγχρονη ναυπηγική, γιατί θα συντομεύει στο ελάχιστο το χρόνο των υπερωκεανικών ταξιδιών.

Μοναδικός αντίπαλος του νέου πλοίου, θα είναι το αεροπλάνο, αλλά και αυτό θα υποστεί ασφαλώς κλονισμό, γιατί μόνο οι υπερβολικά βιαστικοί επιβάτες θα το προτιμούν. Εκείνος που θα θέλη να ταξιδέψει από την Ευρώπη στην Αμερική, θα προτιμήσει τα υπερωκεάνια του τύπου Βέντελ, απ' όλα τα άλλα σημερινά υπερωκεάνια και επί πλέον οι τέρψεις και οι ανήσεις του θαλασσιού ταξιδιού, που δεν θα υπερβούν τις δυσμίες ημέρες, θα ισοφαρίζουν το πλεονέκτημα της ταχύτητας, που προσφέρει το αεροπλάνο.

Εξ άλλου, η θαυμαστή ασφάλεια που παρουσιάζει το νέο πλοίο, αποτελεί το μεγαλύτερο προσόν της θριαμβικής επιτυχίας του.

Ο ταξιδιώτης, περισσότερο ακόμη κι από την άνεση και την ταχύτητα, ενδιαφέρεται βεβαίως για την ασφάλειά του!

ΟΟ

Αμοιβή μετά 48 χρόνια

Ο μικρός Αμερικανός Μπόμπυ Λίν, ηλικίας 7 ετών, βρήκε στο δρόμο μια μέρα κάτι σκουριασμένα κλειδιά. Τα συνόδευε, περασμένα στον ίδιο κρίκο, ένα μετάλλιο, πάνω στο οποίο ήταν χαραγμένη μια υπόσχεση αμοιβής για όποιον θα τα εύρισκε και θα τα παρέδιδε, σε περίπτωση απώλειάς τους. Μια έρευνα έδειξε πως τα κλειδιά αυτά ανήκαν σε μια δια άστα άνθησαν σε μια Τράπεζα του Σποκέν Τράπεζα που είχαν χαθεί... και πως είχαν, Ωστόσο, πρό 48 ετών! Ωστόσο, ο μικρός τα επέστρεψε και πήρε... 1 δολλάριο!

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρί

Ξερωτή τραγωδία

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Γκόρντον έζηγε στο Ρενώ ότι κάποιος άλλος τον βοηθούσε ξεφλώντας το χρέος του, κι' ότι αυτός χρησιμοποίησε μονάχα ως μεσάζων. Άρνεται όμως να του φανερώσει ποιος είναι αυτός ο άλλος. Αλλά ο Ρενώ τον παρακολουθεί κρυφά, όταν του επιστρέφει τα λεφτά, κι' ανακαλύπτει έτσι ότι τάχα πληρώσει η Μαργαρίτα. Γιατί άραγε; Επειτα από τον «ήρωισμό» του Σαβινιέν, οι δυο οικογένειες συνδέονται με στενή φιλία. Ο Σαβινιέν κι' η Έλενν βάζουν όλα τους τα δυνατά, για να επιτύχουν το σατανικό σχέδιό τους. Ο πρώτος περιποιείται όσο μπορεί τη Μαργαρίτα, μα εκείνη φαίνεται σαν να σκέπτεται κάποιον άλλον. Τέλος, ο Σαβινιέν ζητάει απ' το Ρισαρντιέ το χέρι της κόρης του. Εκείνος δεν λέει όχι, επιφυλάσσει όμως να ρωτήσει την ίδια. Ο Σαβινιέν είναι πια βέβαιος για το θρίαμβό του. Αλλά η Μαργαρίτα, μόλις της κάνει λόγο ο πατέρας της, του απαντάει πως αντιπαθεί το Σαβινιέν διχώς να ξερνη κι' η ίδια το γιατί.

8ον Αναστατωμένος από μια τέτοια αποκάλυψη, ο Ρισαρντιέ κτύπησε την κόρη του μ' ένα είδος τρώμου. Σε μερικές στιγμές, ψιθύρισε:

— Ίσως δεν άκουσα καλά...
— Όχι, άκουσα πολύ καλά, πατέρα. Τότε θα με κάνεις να αμφιβάλλω για τα λογικά σου... Ο νεός αυτός έσωσε τη ζωή της Ζουλιέτ, κι' εσύ, που τη λατρεύεις σαν αδελφή σου, τον ανταμείβεις με τέτοιον τρόπο;

— Είναι κάτι δυνατότερο από μένα... πρόφερε η Μαργαρίτα με αλλοιωμένη φωνή. Προσπάθησα να λογικευθώ, μάλωσα τον εαυτό μου για την αχαριστία μου... του κάκου όμως!

— Μου όρκίσαις πως δεν έχεις να κατηγορήσεις για τίποτε το συγκεκριμένο το Σαβινιέν;

— Σας τ' όρκίζομαι!
— Πώς δεν πληροφορήθηκες τίποτε εις βάρος του;
— Όχι.

— Τότε λοιπόν αυτή η αποτροπή σου δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια παιδιαστική ανοησία.

Η Μαργαρίτα κούνησε το κεφάλι της. Τα μάτια της βουρκώσανε.

— Σας παρακαλώ, πατέρα, μην επιμένετε, είπα.

— Τι πρέπει, λοιπόν να του απαντήσω, όταν ξανάρθω;

— Μου υποσχέθηκες πάντα να μη με παντρεύετε ενάντια στη θέλησή μου. Έ λοιπόν, πατέρα, θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να γίνω γυναίκα του κ. Σαβινιέν ντ' Αλμπάρν.

— Παραξένο, αυτό! είπα ο Ρισαρντιέ μ' ανησυχία.

Σώπασαν κι' οι δυο. Ο Ρισαρντιέ κτύπησε φιλόπονα την κόρη του, σαν να θέλε να εισχωρήσει ως το βάθος της καρδιάς της. Η ματιά του ήταν γλυκερά, δίχως θυμό, μονάχα με μια κάποια έκφραση θλίψεως κι' ανησυχίας.

Η Μαργαρίτα έσκυψε το κεφάλι της και κοκκίνισε. Ο Ρισαρντιέ το πρόσεξε και της είπε απλά:

— Τι μου κρύβεις, κόρη μου; Μίλησέ μου ελεύθερα.

— Τίποτα, πατέρα.

— Δεν σε πιστεύω. Θα έλεγε κανείς πως έχεις κάτι, κάποιο μυστικό, που δεν τολμάς να μου το πής.

— Σας βεβαιώ, πατέρα...

— Όχι, όχι, καλλίτερα να σωπάσεις, γιατί είμαι βέβαιος πως μου λες ψέματα. Η νέα σφίχτηκε πάνω στο στήθος του πατέρα της και ξέσπασε ξαφνικά σε λυγμούς.

— Βλέπεις λοιπόν πως έχεις κάτι τι...

— Πατέρα!...
— Αν δεν αγαπάς, πως γίνεται να δεχθείς με τέτοιο τρόπο την πρότασή σου;... Μην προσπαθής πια να πής ψέματα!

Η Μαργαρίτα δεν μπόρεσε να αντισταθεί περισσότερο. Το μυστικό της ξέφυγε απ' τα χείλη της:

— Δεν αγαπώ τον κ. Σαβινιέν, πατέρα... είπα.

— Αλλά ποιόν;

— Το Ρενώ... απάντησε σιγανά η κοπέλλα.

Υστερα πήρε θάρρος και πρόσθεσε, χωρίς να περιμένη την απάντησή του πατέρα της:

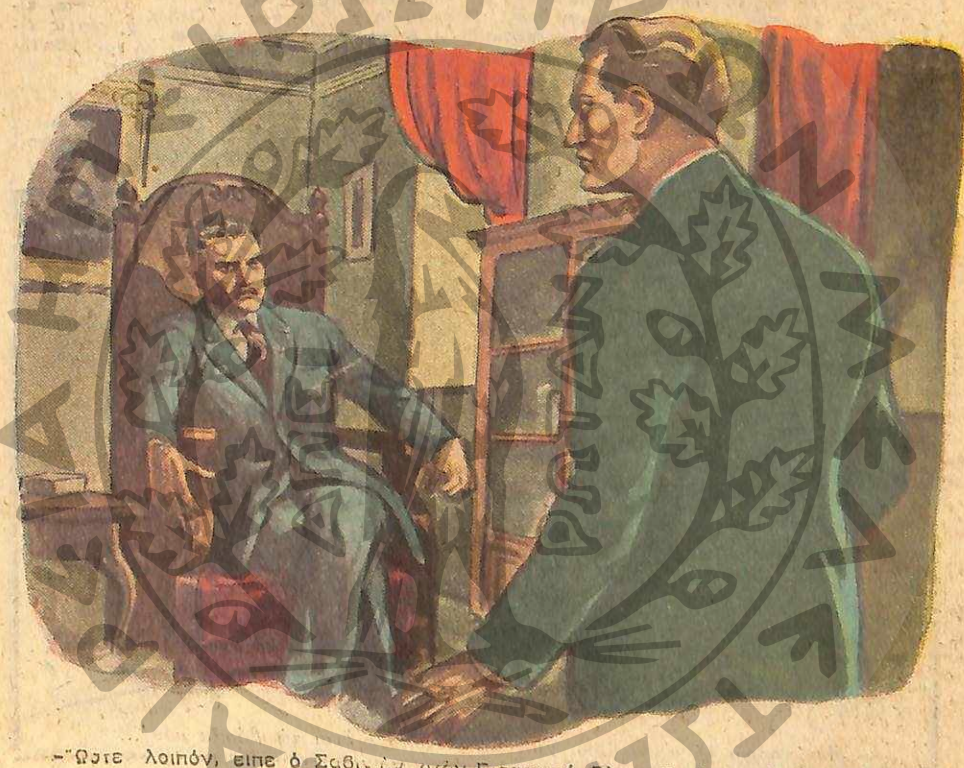
— Δεν θα σας φανέρωνα ποτέ το μυστικό μου... γιατί ήξερα την προκαταλήψή σας έναντιον του Ρενώ... Μα αφού φαίνεται τώρα ναχετε και σεις καλύτερη γνώμη γι' αυτή την οικογένεια, αφού είσατε έτοιμος να συγκατατεθείτε στο γάμο μου με το Σαβινιέν, που δεν τον αγαπώ, αφήστε με να παντρευτώ αυτόν που αγαπώ: το Ρενώ!

— Έτσι εξηγούνται, λοιπόν, οι μελαγχολίες σου του τελευταίου καιρού, οι ρεμ-δασμοί σου...

— Ναι, πατέρα!

— Δυστυχώς, παιδί μου, αν προκειμένου για το Σαβινιέν, θα ήμουν σύμφωνος, αλλάζουν τα πράγματα για το Ρενώ. Αυτός είν' ένα άχρηστο πλάσμα, ανίκανος να εργασθεί, να κοπιήσει... ενώ ο Σαβινιέν απέδειξε, όπου πήγε, την ενεργητικότητα και την πρωτοβουλία του.

Ο Σαβινιέν είν' ένας άντρας, ο Ρενώ είν' ένας άρρωστος. Αυτή η τελευταία παρατήρησι προπάντων μ' ανασταλάει να σου αρνηθώ, παιδί μου... ή τουλάχιστον να σου πω: «Σκέψου! Ο Ρενώ είν' άρρωστος. Μας τρέχει πη ό ίδιος, τόσες φορές. Οι μέρες του είναι μετρημένες. Θέλεις, λοιπόν, να μείνεις χήρα, λίγο καιρό μετά το γάμο σου;»

— Όποτε λοιπόν, είπα ο Σαβινιέν στον Ρισαρντιέ, δεν μου μένει πια ούτε μια ελπίδα;

— Τόν αγαπώ, πατέρα... 'Ο Ερωτάς μου θά τού ξαναδώσω την υγεία, τη ζωή! — Φτώχη μου κορούλα!... 'Οχι, 'οχι, δεν θέλω να σ' αφήσω να θυσιάσεις έτσι τη ζωή σου, για να γίνης νοσασμένο αυτό του ανθρώπου.

— Τόν αγαπώ, πατέρα! — Ξέρεις αν σ' αγαπάει κι' αυτός; — Τό άγνωστο... — Μου τ' όρκίζεσαι; — Σας τ' όρκίζομαι...

Της έπιασε πάλι τα χέρια και της είπε τρυφερά.

— Άκουσε με, Μαργαρίτα... "Αν είναι τίμιος άντρας ό Ρενώ, όσο πολύ κι' αν σ' αγαπάει, δεν θα σου τó πñ ποτέ, Ξέροντας πώς είναι άρρωστος, καταδικασμένος, δεν θα συγκρατηθεί ποτέ στη θυσία σου... — "Ω, πατέρα μου!

— "Αν, αντίθετα, σου εξομολογηθώ τόν έρωτά του, αν εκμεταλλευθώ την αδυναμία σου, θα πñ τότε πώς ύπακούει σέ κάποιο παπεινό ύπολογοισμό, άσχετο πρòς την καρδιά σου και πρòς τόν έρωτά σου και σχετικό μονάχα με τñ προίκα σου!

Κι' ό Ρισαρντιέ πρόσθεσε, με θλίψη, πού έκαμε τñ κοπέλλα να δακρύσει:

— Σ' εξορκίζω στην ψυχή της μητέρας σου, παιδί μου πολυαγαπημένο. Όρκισού μου πώς δεν θα κάνης τίποτα για να φανερώσης σ' αυτόν τó νέο, ό τι συμβαίνει μέσα σου!... Δεν θέλω να εναντιωθώ στό γάμο σου, αλλά προβλέπω πώς θάσαι ή δυστυχία σου... Όρκισού μου, μικρή μου!

— Σας τ' όρκίζομαι, πατέρα, απάντησε εκείνη με ταραχή.

— Καλά. Τώρα είμαι κάπως πιό ήσυχος... Κι' αν ποτέ νοιώσης κάποια αδυναμία, μην ξεχάσης αυτό που σου είπα: "Αν είναι τίμιος άνθρωπος, ό Ρενώ δεν θα ζητήσει ποτέ να γίνη άντρας σου!"

Όστόσο, ή Μαργαρίτα ήταν ευτυχισμένη, όταν άφησε τόν πατέρα της. Βασίζότανε σέ κάποια εύνοια της Τυχής. Ό έρωτάς της τñ τύφλωνε τόσο, ώστε δεν φοβότανε τó μέλλον.

Ό Ρισαρντιέ βρισκότανε σ' άμνηχανία για τó ζήτημα τού Σαβινιέν. Πώς να τού μεταφέρει τñ απάντησή της κόρης του;...

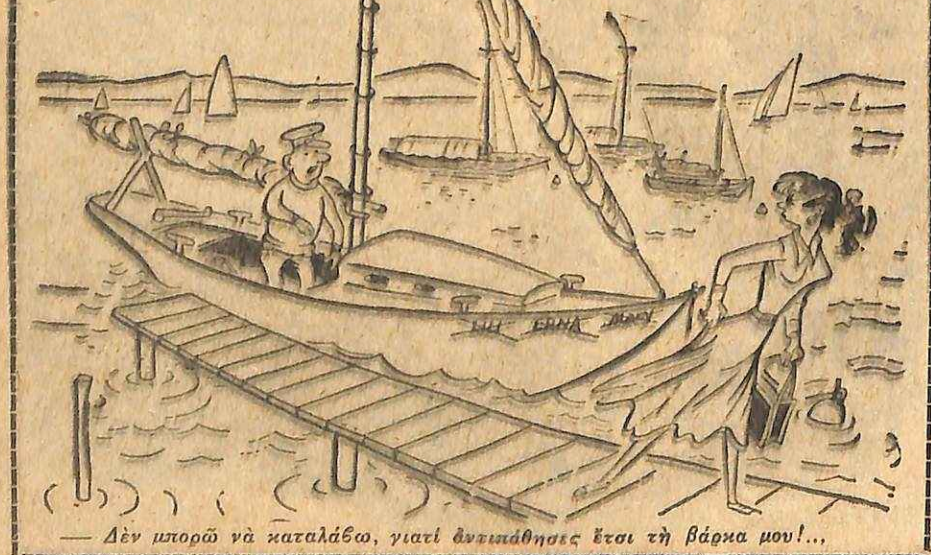
Ό Σαβινιέν έφτασε τó ίδιο βράδυ, τñ άρα τού φαγητού. "Απ' τόν τρόπο που τού μίλησε ό Ρισαρντιέ, κατάλαβε εύθως άμέσως πώς ή απάντησή δεν ήταν ευνούκη.

Τά λίγα λόγια της ξαδέφρης του είχαν ξυπνήσει ήδη τās άνησιχίες του και είχαν λιγοστέψει τīs ώρες έλπίδες του.

Μ' όλο που είχε πάντα περίφημη όρεξη, ό Ρισαρντιέ δεν μπόρεσε να βάλη τίποτε στό στόμα του.

Ό Σαβινιέν όμως έδειξε μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Φέρθηκε ευγενικά και πρόσχαρα, όπως συνήθως.

Όσο για τñ Μαργαρίτα, βάλεγε κανείς, βλέποντάς τñ, πώς δεν είχε συμβή τίποτε τó αξιοσημείωτο στη ζωή της, τñν ήμερά

— Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί αντιπάθεις έτσι τñ βάρκα μου!...

έκείνη. Φαινόταν σαν νάχε ξεχάσει τελείως τñν πρότασή τού πατέρα της και τñν απάντησή που τού είχε δώσει.

Στό τέλος τού φαγητού, ό Ρισαρντιέ έπιασε άπ' τó μπράσο τó Σαβινιέν. Πέρασαν μαζί σ' ένα σαλονάκι.

— Έλάτε να καπνίσετε ένα πούρο, τού πρότεινε.

Κι' όταν βρέθηκαν μόνοι, τού είπε πατρικά:

— Άγαπητέ μου Σαβινιέν, σάς όρκίζομαι πώς θλίβομαι πολύ που είμαι άναγκασμένος να σάς άναγκοινώσω μιάν άσχημη, πολύ άσχημη είδηση!

Ό τυχοδιώκτης ήταν άρκετά καλός ήθογιός, ώστε να δείξει ταραχή και να χλωμίσει. Έσκυψε τó κεφάλι του και δάγκασε τά χείλη του, για να δείξει πόσο υπέφερε. — "Η κόρη μου δεν σάς αγαπάει, πρόσθεσε ό Ρισαρντιέ.

— Μιλήστε με ειλικρίνεια, κύριε, απάντησε ό Σαβινιέν μ' αδύνατη φωνή. Μου επιτρέπεται να διατηρήσω τñν έλπίδα πώς κάποια μέρα, μακρινή ίσως, ή δεσποινίς Μαργαρίτα θα συγκινηθώ, όταν καταλάβη πόσο τñν αγαπώ και με πόση αφιλοκέρδειαι;...

Ό Ρισαρντιέ έμεινε σιωπηλός. Ό Σαβινιέν σηκώθηκε, καταταραγμένος.

— Όποτε, λοιπόν, είπε, δεν μου μένει ούτε μιά έλπίδα;

— Όχι.

Κι' ό Ρισαρντιέ φώναξε ξαφνικά:

— Μά τί συνέβη τούσεπάντων ανάμεσα στην κόρη μου και σε σάς;

Αυτή τñ φορά, ό νέος έδειξε άληθινή και ζωηρότατη έκπληξη.

— Όχι μόνο δεν σάς αγαπάει, συνέχισε ό Ρισαρντιέ, αλλά και πού φαίνεται πώς αισθάνεται μιά κάποια αντίπαθεια για σάς!

— Αντιπάθεια;... ψιθύρισε ό Σαβινιέν.

Κι' έβαλε ξαφνικά τά κλάματα.

— Όσο, τόσο είμαι δυστυχισμένος!... Ναι, πολύ δυστυχισμένος... γιατί ποτέ, με τñ διαγωγή μου ή με τά λόγια μου, δεν άφησα τñ δεσποινίδα Μαργαρίτα να μαντέψη τó βαθύ έρωτά μου... Τñν αγάπησα πάντα βουβά κι' από μακριά... Κρυβόμουν για να τñν κυττάω, όταν τñ συναντούσα τυχαίως... κι' εδώ, στό σπίτι σας, άπόφευγα τñν παρουσία της, από φόβο μην καταλάβη!

— Τότε δεν μπορώ να βγάλω νόημα...

— Όστε ή απόφασή της είναι άνέκκλητη;

— Άλλοίμονο, ναί!

— Άντίο, λοιπόν... Όπως βλέπετε, έχω δικήν να θέλω να φύγω... κι' έσείς είχατε όδικο που θελήσατε να με κρατήσετε.

Κι' ό Σαβινιέν έφυγε βιαστικά.

Σταμάτησε στό δάσος, μπροστά στό Λαυτεπερέ, κι' αναζήτησε με τά μάτια τñ παρθούρα της κάμαρας της Μαργαρίτας.

"Η ματιά του έλαμπε από μίσος. Χαιμονέλασε μοχθηρά και ψιθύρισε:

— Θα τά ξαναπαύω, μικρή μου Μαργαρίτα!

Ύστερα άπομακρύνθηκε με μεγάλα βήματα και χάθηκε μέσ' στό σκοτάδι.

Ε'.

Δεν έφυγε ώστόσο ό Σαβινιέν.

Στñν άρχή, μετά τñ συνομιλία αυτή, άπόφευγε κάθε τυχαία εύκαιρία να συναντήσει είτε τó Ρισαρντιέ είτε τñ Μαργαρίτα.

"Άλλωστε, έδωαινε έξω πολύ λίγο.

Ύστερα, μιά μέρα, ή Έλένη — πού είχε συνεχίσει τīs επισκέψεις της στό Λαυτεπερέ — άνήγγειλε πώς ό ξαδερφός της είχε φύγει για τó Παρίσι και πώς σκόπευε να γυρίση στñν Άμερική, όπου είχε βρή μιά λαμπρή θέση.

Η Μαργαρίτα δεν άφησε να φανή ή χαρά της γι' αυτή τñ είδηση. "Ενοίωσε όμως μιά βαθειά άνακούφισή — τόσο μεγάλη ήταν ή ένστικτική άποστροφή που της ένέπνεε αυτός ό άνθρωπος.

Με τīs πρώτες ώρες τής μέρας τού φθινοπώρου, ξανάρχιζε τούς περιπάτους της στην έξοχή. Πήγαινε να προσφέρει τñ συνδρομή της στούς δυστυχισμένους, στά γύρω χωριά και στις φέρμες.

Τīs περισσότερες φορές, τñ συνόδευε ένας υπηρέτης τού Λαυτεπερέ, όνόματι Λεφόρ, ένας τύπος ύπουλος, με πονηρή ματιά. Αυτός κρατούσε τά δέματα που έπαιρνε μαζί της ή κοπέλλα.

Μιά μέρα, λοιπόν, τής έδωσε ένα γράμμα. Έκείνη τ' άνοιξε άμέσως. "Ηταν γραμμένο από χέρι άδέλφου, με ξέθωρο μελάνι και με φράσεις άφελείς και πονεμένες μαζί. Και ζωγράφισε μιάν άληθινή δυστυχία.

Μιά γυναίκα, ή Σεζαρίν Μπαρμπαντέ, τής διηγείτοσε πώς ό άντρας της, ένας ευλοκόπος, είχε πεθάνει στό νοσοκομείο, άφροντάς τñν δίχως ψωμί, κι' ότí ακόμα κινδύνευε να τñν πετάξουν έξω απ' τñν άθλια καλύβα όπου έμενε με τά παιδιά της.

Επιπλέον, ήταν άρρωστη, με πυρετό, κι' άναγκαζότανε να στέλνι τά παιδιά της, ακόμα και τά πιό μικρά, να ζητιανεύουνε στά γύρω χωριά.

Δεν τñν ξέρω, αυτή τñ γυναίκα, είπε ή Μαργαρίτα στό Λεφόρ.

— Πραγματικά, δεν πιστεύω να σάς ζήτησε τίποτε ως σήμερα. Είναι περιήφανη... Πρέπει να έφτασε πιά σ' άπελπισία, για να πάρη αυτή τñν απόφασή.

— Πώς βρίσκεται στά χέρια σου αυτό τó γράμμα;

— Σας τ' όφερνε τó μεγαλύτερο άπ' τά παιδιά της Σεζαρίν. Τó συνάντησα λοιπόν τυχαίως, στά μισά τού δρόμου, και πήρα τó γράμμα για να σάς τó δώσω. Ξέροντας δέ τñν κατάσταση τής μητέρας του, τού ύποσχέθηκα να τής πάω άμέσως μερικά λεφτά.

Κάθε άλλο! Πού μένει αυτή ή δυστυχισμένη γυναίκα; Μακριά από δώ;

— Όχι, δεσποινίς. "Η Σεζαρίν Μπαρμπαντέ κατοικούσε ως τά πέρσι στό χωριό Σαιν - Λωράν. Τñν άνοιξι όμως, έγκαστασάθηκε με τñν οικογένεια της στό δρόμο που διασχίζει τó δάσος τού Γκαλαρύ, κοντά στό Νουάν. Θα τó θυμάσθε, πιστεύω, αυτό τó δάσος. Έχετε περάσει πολλές φορές άπό κεί, στούς περιπάτους σας.

— Όχι μόνο τó δάσος θυμάμαι, αλλά και τó σπίτι.

Η Μαργαρίτα έδωσε μερικά χρήματα στό Λεφόρ και πρόσθεσε:

— Πήγαινε να τά δώσεις τó γρηγορώτερο σ' αυτή τñ δύστυχη γυναίκα, κι' ειδοποίησέ τñν ότí θα πάω να τñν επισκεφθώ αύριο τ' άπόγεμα...

— Θα πάτε με τά πόδια, δεσποινίς, ή θέλετε να σάς ετοιμάσω τó άμαξάκι σας; — Άν κάνη καλό καιρό, σαν σήμερα, θα πάω με τά πόδια, μέσ' άπ' τó δάσος.

— Θαρθώ κι' εγώ μαζί σας;

— Όχι... απάντησε ή νέα, άφού δίστασε λίγο.

Ό υπηρέτης έκαμε μιά τελευταία έρώτηση:

— Μπορείτε να μου πñτε, δεσποινίς, ποιάν ώρα σκοπεύετε να πάτε στό Γκαλαρύ;

— Κατά τις 3 τ' άπόγεμα.

— Πραγματικά, δεν πιστεύω να σάς ζήτησε τίποτε ως σήμερα. Είναι περιήφανη... Πρέπει να έφτασε πιά σ' άπελπισία, για να πάρη αυτή τñν απόφασή.

— Πώς βρίσκεται στά χέρια σου αυτό τó γράμμα;

— Σας τ' όφερνε τó μεγαλύτερο άπ' τά παιδιά της Σεζαρίν. Τó συνάντησα, λοιπόν, τυχαίως, στά μισά τού δρόμου, και πήρα τó γράμμα για να σάς τó δώσω. Ξέροντας δέ τñν κατάσταση τής μητέρας του, τού ύποσχέθηκα να τής πάω άμέσως μερικά λεφτά.

Κάθε άλλο! Πού μένει αυτή ή δυστυχισμένη γυναίκα; Μακριά από δώ;

— Όχι, δεσποινίς. "Η Σεζαρίν Μπαρμπαντέ κατοικούσε ως τά πέρσι στό χωριό Σαιν - Λωράν. Τñν άνοιξι, όμως, έγκαστασάθηκε με τñν οικογένειά της στό δρόμο που διασχίζει τó δάσος τού Γκαλαρύ, κοντά στό Νουάν. Θα τó θυμάσθε, πιστεύω, αυτό τó δάσος. Έχετε περάσει πολλές φορές άπό κεί, στούς περιπάτους σας.

— Όχι μόνο τó δάσος θυμάμαι, αλλά και τó σπίτι.

Η Μαργαρίτα έδωσε μερικά χρήματα στό Λεφόρ και πρόσθεσε:

— Πήγαινε να τά δώσεις τó γρηγορώτερο σ' αυτή τñ δύστυχη γυναίκα, κι' ειδοποίησέ τñν, ότí θα πάω να τñν επισκεφθώ αύριο τ' άπόγεμα...

— Θα πάτε με τά πόδια, δεσποινίς, ή θέλετε να σάς ετοιμάσω τó άμαξάκι σας;

— Άν κάνη καλό καιρό, σαν σήμερα, θα πάω με τά πόδια, μέσ' άπ' τó δάσος.

— Θαρθώ κι' εγώ μαζί σας;

— Όχι... απάντησε ή νέα, άφού δίστασε λίγο.

Ό υπηρέτης έκαμε μιά τελευταία έρώτηση:

— Μπορείτε να μου πñτε, δεσποινίς, ποιάν ώρα σκοπεύετε να πάτε στό Γκαλαρύ;

— Κατά τις 3 τ' άπόγεμα.

Έδώ και δύο μέρες, ή Μαργαρίτα ήταν σχεδόν μόνη στό Λαυτεπερέ. Ό Ρισαρντιέ είχε φύγει για τó Μπλουά κι' είχε πάρει μαζί του τñ Ζουλιέτ. Θα γυρίζανε σέ δύο μέρες.

Μόνο ό Μπρινκετάιγ είχε μείνει, για να φυλάη τñν άνηψιά του. Μά αυτός έμφανίζότανε στόν πύργο μονάχα πρωί και βράδυ. Γύριζε έξω όλη τñν ήμερά, τόν περισσότερο καιρό δέ, έλειπε ακόμα και τīs ώρες τού φαγητού.

Τñν άλλη μέρα, ήταν μιά θαυμάσια λιακάδα. Τó μεσημέρι, μετά τó φαγητό, ό Λεφόρ ρώτησε τñ Μαργαρίτα:

— Θέλετε τó άμαξάκι, δεσποινίς;

— Όχι. Θα πάω με τά πόδια, σου είπα...

Τής άρεσε πολύ ή πεζοπορεία κι' έκανε συχνά μακρινές διαδρομές, χωρίς να κουράζεται καθόλου. Τó φθινόπωρο, πήγαινε με τó θείο της στό κυνήγι, όπου ήταν και πάλι ακούραστη.

Ό Λεφόρ έπέμενε ακόμα μιά φορά:

— Όστε, δεσποινίς, δεν θέλετε να σάς συνοδεύω;

— Όχι, εύχαριστώ.

Η νέα ξεκίνησε κατά τις 2. Ό Λεφόρ φαινόταν άνησυχος. Όταν τñν είδε να βγαίνει άπ' τόν πύργο, έκαμε μιά κίνηση, σαν νάθελε να πάη κοντά της. Θάλεγε κανείς πώς μετάνοιωνε, πώς ήθελε κάτι να τής έμπιστευθώ... Μά έκαμε δύο βήματα μονάχα και σταμάτησε.

— Μπα, δεν πρόκειται να γίνη τίποτα... ψιθύρισε. Άφού μου είπε ό άλλος πώς τάχει κανονίσει με τñν δεσποινίδα, είναι δουλειά δική τους! Πρέπει να βοηθάη κανείς τούς έρωτευμένους.

Η Μαργαρίτα προχωρούσε άργά, δίχως να βιάζεται, μέσα άπ' τñν καταπράσινη έξοχή, όπου είχαν φυτρώσει και μεγαλώσει κιόλας τά σπαρτά.

Σ' ένα τέταρτο τής ώρας, έφτασε στό δάσος. "Επειτα άπ' αυτό, ό δρόμος περνούσε πάλι ανάμεσα στά χωράφια και βριούσε σ' άθλια κατάσταση, αύλακωμένος από βαθειές ροδιές.

— Θα ξεχαρβαλωνότανε τ' άμαξάκι μου σ' αυτά τά καταδραχά... ψιθύρισε χαμογελώντας ή κοπέλλα.

Μπροστά της, λίγο μακρύτερα, άρχιζε τó δάσος τού Γκαλαρύ. Όταν έφτασε στñν άρχή του, στάθηκε μερικά λεπτά να ξεκουραστή, γιατί ό δρόμος ήταν άνηφορικός, κι' είχε λαχανιάσει λίγο.

Ύστερα ξεκίνησε πάλι.

Τó δάσος τού Γκαλαρύ ήταν πυκνό, άδιαπέραστο. Τó διέσχισε, στά δύο τρίτα τού πλάτους του, πρòς τó μέρος τού Νουάν, ένας δρόμος με μερικά παλιά κι' έγκαταλελειμένα καλυδόσπιτα. Σ' ένα άπ' αυτά, είχε καταφύγει ή Σεζαρίν με τά παιδιά της, άφού πέθανε ό άντρας της.

Όσο έρειπωμένο κι' αν ήταν αυτό τó σπίτι, αποτελούσε πάντως μιά στέγη, ένα άσυλο. Μπορούσαν να κοιμηθούν εκεί τά παιδιά της.

Η Μαργαρίτα έκαμε μισή ώρα να διασχίση τó δάσος τού Γκαλαρύ. Ύστερα τής έδειξε τó δρόμο κάποιος περαστικός:

— Είναι δύο βήματα από δώ, δεσποινίς, τής είπε. Άμφιβάλλω όμως αν θα βρñτε κανένα εκεί, τέτοια ώρα. Τά παιδιά θα γυρίζουνε τīs φέρμες...

— Κι' ή Σεζαρίν;

— Άν δεν τñ βρñτε σπίτι της, θα μαζέψη μανιτάρια, για να τά πουλήση στό Νουάν ή στό Σαιν - Λωράν.

Η Μαργαρίτα άκολουθούσε τīs οδηγίες του, και σέ λίγο διέκρινε τó καλυδόσπιτο. "Ενα στενό μονοπάτι τñν έφερε ως τñν πόρτα του.

Τή βρñκε κλειστή. Χτύπησε και φώναξε:

— Σεζαρίν! Σεζαρίν Μπαρμπαντέ!...

Δεν τής απάντησε κανείς. "Εσπρώξε τñν πόρτα, τñν άνοιξε και μπήκε σ' ένα δωμάτιο, πού συμβόλιζε τñ φτώχεια...

Δεν υπήρχαν εκεί μέσα παρά μερικές κατσαρόλες, δύο-τρία σκαμινιά, κάτι κουρέλια κρεμασμένα σ' ένα σκονί και δύο ατρώμνες από ξερόφυλλα, σκεπασμένες με μπαλωμένες κουβέρτες.

Τó σπίτι είχε δύο δωμάτια. Στό άλλο θα κοιμόταν άσφαλώς τά μεγαλύτερα παιδιά, ενώ τά πιό μικρά μένανε κοντά στή μητέρα τους για να τά προσέχη.

Καύμένοι άνθρωποι! ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, θλιμένη άπ' αυτό τó θέαμα.

Χτύπησε τñν πόρτα τής διπλανής κάμαρας και ξαναφώνασε:

— Έδώ είσαστε, Σεζαρίν;

Άκουσε κάποιο θόρυβο. Κι' ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά.

Δεν παρουσιάστηκε όμως ή Σεζαρίν στά περίτρομα μάτια της Μαργαρίτας, άλλ' ένας άντρας πού χαμογελούσε σκληρά: ό Σαβινιέν!

— Έσείς! Έσείς! τραύλισε ή νέα, και τραβήχτηκε πίσω, τεντώνοντας τά χέρια της σαν νάθελε ν' άμυνθώ.

Θέλησε να όρμηση πρòς τñν έξορτορα. Ό Σαβινιέν όμως τñ συγκράτησε, τñν έσπρώξε πρòς τó βάθος τής κάμαρας και πήγε να κλειδώση τñν πόρτα. Φύλαξε ύστερα τó κλειδί στήν τσέπη του.

— Τί σημαίνει αυτό... κύριε; είπε ή Μαργαρίτα.

Ό τρόμος τής έσφιγγε τó λαιμό, τñν έμποδίζε να μιλήση.

— Αυτό σημαίνει πώς σάς αγαπώ πάντα και πώς θα γίνετε δική μου!

— Μου στήσατε παγίδα;

— Κάτι τέτοιο...

— Άθλιε... Άθλιε!

Η κοπέλλα τραβήχτηκε ως τó βάθος τής κάμαρας κι' άκούμπησε στόν τοίχο. "Ηταν κατάχλωμη, χτυπούσαν τά δόντια της άπ' τñν άγωνία. "Ενοίωθε τόν έαυτό της χαμένο...

Κύτταζε γύρω της, αλλά δεν είδε τίποτε κατάλληλο να τής χρησιμεύη για όπλο, τίποτε που να μπορούσε να τñν προστατέψη.

Κοντά στήν κλειστή πόρτα, υπήρχε ένα στενό παράθυρο, ή μάλλον ένα άνοιγμα — γιατί τά τζάμια λείπανε από τόν τοίχο. Καίρο και τά ξεχαρβαλωμένα παντζούρια ήταν δεμένα με σκοινιά.

Θα μπορούσε να φύγη από κεί ή Μαργαρίτα. Μά θάπρεπε γι' αυτό να σπάση τά σκοινιά, να σπρώξη τά παντζούρια, να πηδήση έξω. Κι' ό Σαβινιέν θα τñν έμποδίζε.

Ό τυχοδιώκτης είχε καθήσει σ' ένα σκαμνί, ανάμεσα σ' αυτήν και τά παράθυρο, και τής έφραζε τó δρόμο.

Κατάλαβε τñ σκέψη της και της είπε ήρεμα, σαν να έπρόκειτο για τó πιό άδιάφορο πράγμα τού κόσμου:

— Μή σκέπτεστε να φύγετε... Τίποτε δεν μπορεί να σάς γλυτώση. Έχω πάρει όλα τά μέτρα μου... Τά παιδιά της Σεζαρίν λείπουνε μακριά και θα γυρίσουνε τó βράδυ μόνο. Έστειλα τñ Σεζαρίν με κάποια πρόσφασι στό Σαιν - Λωράν. Θα περάσουνε δύο ώρες τó λιγώτερο, ώσπου να γυρίση.

»Εγώ τñ συμβούλεψα ν' άποταθώ σέ σάς. Σας περιμένω εδώ γύρω, ώσπου να παρουσιασθώ ή κατάλληλη εύκαιρία. Και τώρα τñν πέτυχα επιτέλους...

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε ή νέα μισοσβημένη.

Ό Σαβινιέν τñν πλησίασε σιγά-σιγά. Τά μάτια της είχαν μεγαλώσει άπ' τñ φόβη. "Ετρεμε σύγκορμη, άνίκανη να κάνη τñν παραμικρή κίνηση, να βγάλη μιά φωνή — σαν κάτι άψυχο μέσ' στά χέρια τού τυχοδιώκτη...

»Εκείνος χαμογελούσε πάντα, θριαμβευτικά κι' άμειλκτα.

— Ποιος ήταν ό φαρσέρ που διέδωσε, ότí στή σκηνή αυτή μένει... ή Τζίνα Δολομπρινγκά;

και τι χρώμα σαλόνι θ' αγοράζαμε, ακούσαμε από πιο πέρα άγριεμένες τις φωνές του Σταύρου και της Σπυριδούλας:

— "Αν τολμήσεις και κάνεις τέτοιο πράμα, Σπυριδούλα, αλ-
λομονό σου!"

— Αυτά, Σταύρο, δεν περ-
νάνε σε μένα. Τ' ακούς;

— Δεν ακούω τίποτα! 'Εγώ
είμαι ο άντρας και το δικό μου
πρέπει να περνάει.

— Μπα;
— Μπού!

— Τρέχα, Θάλεια! έφώναξα.
Τρέχα να προλάβουμε κανένα
μεγαλύτερο κακό.

Την άρπαξα από το χέρι και
ροδολόησα με προς το μέρος απ'
όπου έρχονταν οι φωνές.

— "Ε! Τι πάθατε σεις οι
δύο; ρώτησα λαχανιασμένος.

Άκρες - μέσες μου εξήγησαν
τα καθέκαστα. 'Η Σπυριδούλα,
λέει, είχε αποφασίσει να λάβει
μέρας στα καλλιστεία. Κι' ο
Σταύρος δεν έννοωσε να της
το επιτρέψει.

— Κουτή που είσαι! πετά-
χτηκε η Θάλεια. "Αν πραγμα-
τικά το θέλεις, πήγαινε και μη
ρωτάς κανένα.

— Έσύ, δηλαδή, στη θέση
της, δεν θα ρώταγες κανένα;
ρώτησα πικαρισμένος τη Θά-
λεια.

— "Ασφαλώς, δεν θα ρώτα-
γα! Και ποιόν να ρωτήσω δη-
λαδή;

— Έμένα, Θάλεια! Έμένα
που έχω ιερό σκοπό και πρό-
κειται να σου χαρίσω το δυο-
μά μου και να σε καταστήσω
σύντροφο του βίου μου.

— Και τ' είν' ο γάμος μπρο-
στά στο Λόγκ Μπητς; έπενέδη
η Σπυριδούλα.

— Να σου άστράψω μιά στα
μάτια, να σου πω εγώ! άγρίε-
ψε ο Σταύρος.

— Για πάρε τα μούτρα σου!
μπήκε στη μέση η Θάλεια.

— Κι' εσένα τί σε διωρίσα-
με; άγρίεψα με τη σειρά μου
εγώ. Δικηγόρο ή παλληκαρά;
— Και τα δύο! μου άπάντη-
σε με πείσμα.

— "Ε! Είσπραξε, λοιπόν,
δύο κατραπακιές! Μία για το
δικηγόρο και μία για τον παλ-
ληκαρά!...

Συγχρόνως 'της έδωσα και
τά... ύπεσχημένα.

— Παληάνθρωπε, άγροϊκε!
τσίριξε και τάβαλε στα πόδια,
τρέχοντας.

Την κυλήγησα για λίγο, αλλά
στάθηκε αδύνατον να την προ-
στάσω. Γύρισα, λοιπόν, πίσω
καταστενοχωρημένος και βρήκα
τον Σταύρο και τη Σπυριδού-
λα... σφιχταγκαλιασμένους.

— "Όσο να πäs και νάρθης,
τά συμφωνήσαμε, μου εξήγησε
μελιστάλαχα ο Σταύρος.

— Δηλαδή;

— Να... Θα της επιτρέψω
να λάβει μέρος στα καλλιστεία.

— Και τότε γιατί μ' άφη-
σες και τσακώθηκα τζάμπια και
βερεσε με τη Θάλεια;

— Και ποιος σου είπε να
τσακώθης; Άς μ'η τσακωίό-
σουν!

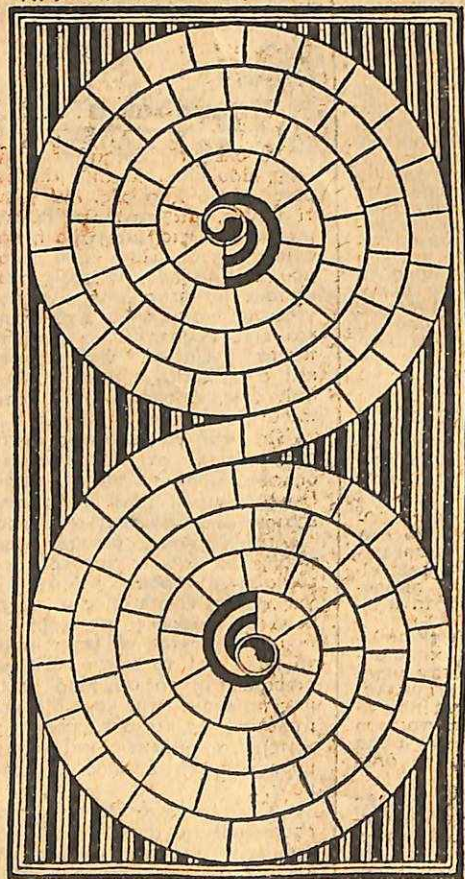
Το άδικο και τα ειρωνικά γέ-
λια της Σπυριδούλας, μου έβό-
λωσαν το μυαλό. Και ριχτήκα
μανιασμένος κατά πάνω τους!
Κι' ύστερα απ' ό,τι έγινε, μπο-
ρώ να σας βεβαιώσω, ότι η
δυσπομία Σπυριδούλα δεν θα
πάει στα καλλιστεία. Έκτος αν
πρόκειται να έκλεγη ή... «Στα
Μαντάρια»!...

Γ. ΓΙΑΝ.

Παιχνίδια

Διπλός κοχλίας

Έάν βρήτε τις 19 λέξεις που ζητούμε κατωτέρω και τις τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιό μας αρχίζοντας από το κέντρο του άνω κοχλία, θα

μπορείτε κατόπιν διαβάζοντας τα γράμματα αντίστροφως, δηλαδή αρχίζοντας από το κέντρο του κάτω κοχλία, να σχηματίσετε 24 νέες λέξεις των οποίων επίσης σας δίνω τις εξηγήσεις. Ο αριθμός μέσα στην παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Άρέσει στους όρειβάτες (8)
- 2) Είναι από εύλο έλιος (7)
- 3) Τεμπελιά (8)
- 4) Νερό ή κρασί καθαρό και διαυγές (6)
- 5) Μέθοδος ενεργειας (7)
- 6) Έχει σχέση με την Καθαρή Δευτέρα (6)
- 7) Λεπτότατο φύλλο χρυσού (6)
- 8) Λέγεται και μυστροί (5)
- 9) Καταιγίς με ανεστρόφωτο (6)
- 10) Χρήσιμο σε κάθε έπιπλοισιό (6)
- 11) Λέξης, καζάνι (6)
- 12) Βραχύκαννο όπλο (6)
- 13) Γαλακτώδης πολτός που μας δίνει η έκθλιψις βρεγμένου αίτου (7)
- 14) Χώρα της Κεντρικής Αμερικής (7)
- 15) Έχουν την ίδια αξία (οδό.) (7)
- 16) Έδαφική άνωμαλία (6)
- 17) Στενό δρομάκι (6)
- 18) Το σύνολον των ζωικών ειδών μιας χώρας (5)

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Έθνικός ευεργέτης (5)
- 2) Φυτό του οποίου οι σπόροι χρησιμοποιούνται στη φαρμακευτική (6)
- 3) Σε όλους αντιπαθής (5)
- 4) Απάτομος νευρικός κλονισμός (3)
- 5) Χρήσιμο σ' έναν έρρασιτέχη παρά (6)
- 6) Όγκωδης βιβλίο (5)
- 7) Ξενοκό επιφώνημα (4)
- 8) Τέτοια είναι πάντοτε τα χάδια (5)
- 9) Θα την βρήτε σε σταχυόδοχοιο (4)
- 10) Θεός των Ινδιάν (4)
- 11) Τερέζα...; σπασο του Χόλλυγουντ (4)
- 12) Έλληνίδα ντιζές (7)
- 13) ...Καλέ; άλλη στή (5)
- 14) Δούλη του Αεραίου (4)
- 15) Μπαίνει στα σάντουιτς (6)
- 16) Απαραίτητη σ' ένα στρατιώτη (8)
- 17) Κατακίβιο ζωο (4)

- 18) Πάτσι (ξεν.) (3)
- 19) Έκφραζει μίσος (6)
- 20) Θρεπτικό ύγρο (4)
- 21) Προκλητικά και αυθάδη (5)
- 22) Ξύλινο κιότιο (6)
- 23) Μεταβάλλει τα σιτηρά σε άλευρι (6)
- 24) Φημίζεται για τα πόδια της (5)

Δ.

Δεξιόγραφος

Τα μαλλιά σου πρώτα, λυτά
κι' ύστερ' άρθρο θηλυκό
και ψηλά στα ούρανια κύττα
να βρης άστρο φοδερό.

Λογοπαικτικός συλλαβόγριφος

"Αν το πρώτο μου ρωτήσης
γρύ δεν ξέρει να σου πη.
Όσο για το δεύτερό μου,
είναι απλώς το γράμμα π,
το δε σύνολο δηλώνει...
ο Θεός να μας γλυτώνη.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Παιδιά, να φάμε λιγάκι μονάχα απ' αυτό
γιατί η μαμά είπε πως θα στομαχιάσουμε!...
— Από ποιο, καλέ;
— Απ' αυτό που σας είπα.

Μεταγραμματισμός

"Ένα γράμμα αν αλλάξης
τι άστεια μεταστροφή!
'Από πόλη της Έλλάδος
καθημερινή τροφή.

Φωνηεντέλιπον

δν — κιν — π — τν — λν
"Η παύλα χωρίζει την καθεμιά από τις πέντε
λέξεις του γνωστού ρητού:

Αναγραμματισμός

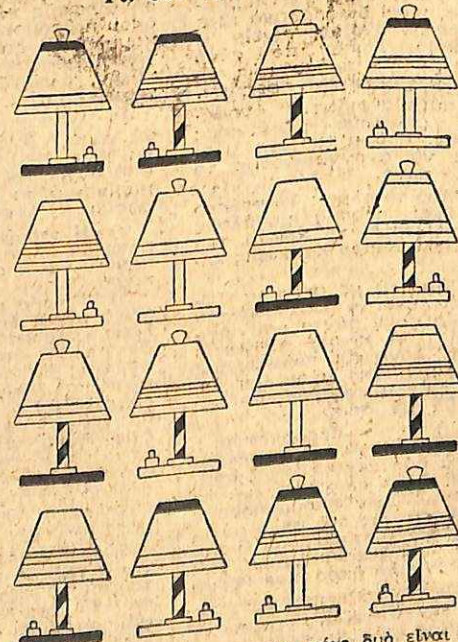
"Ένα γράμμα αν αφαιρέσης
και με αναγραμματίσης,
από έπιθετο... μικράκι
κερασφόρο θ' άπαντήσης.

Ποιά είναι η πρωτεύουσα;

"Από τα τρία δνόματα πόλεων που συνοδεύουν
καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, το ένα είναι
το σωστό. Προσπαθήστε να το βρήτε διαγράφον-
τας τα δυο άλλα:

- 1) Πρωτεύουσα της Έσθονίας, είναι: 'Η Ρίγα, το Ρεβάλ, το Κιάτο.
- 2) Πρωτεύουσα της Ιάσας είναι: 'Η Μπαν-τουνγκ, ή Σουρμπάγια, ή Μπατάβια.
- 3) Πρωτεύουσα της Βολιβίας είναι: 'Η Λα Πας, ή Σάντα Κρούς, ή Τρινιτινιτ.
- 4) Πρωτεύουσα της Δανίας είναι: 'Η Χριστιάνια, το Όσλο, ή Κοπεγχάγη.
- 5) Πρωτεύουσα της Βιρμανίας είναι: Το Μουλ-μείν, ή Ραγκούν, το Μανταλέυ.

Τα δυο όμοια πορτατίφ

"Απ' όλα αυτά τα πορτατίφ, μόνο δυο είναι ό-
μοια ακόμα και στη παραμικρότερη λεπτομέρεια.
Φροντίσετε να τα βρήτε μέσα σε χρονικό διάστη-
μα μικρότερο του ενός λεπτού αν θέλετε να σας
συγχαρώμε για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το άεροπλάνο απ' τη Ρώμη προσγειώθηκε στο άεροδρόμιο του Λο.δίου. Κι' άρχισαν να βγαίνουν απ' αυτό οι ταξιδιώτες για να περάσουν ένας-ένας απ' τον τηλενιακό έλεγχο.

Ο Λάντι Μπεύ παρουσιάστηκε απ' τους πρώτους. Χαμο-
γελαστός πάντα, γεμάτος αυτοπεποίθησι, χαιρέτησε μιά συντροφιά
βαμναστρών του.

Σαφικά όμως τον πλησίασε ένας άντρας, του ψιθύρισε κάτι
και τούδωσε ένα δελτίο ταυτότητας. Δεν ήταν δύσκολο ν' ανα-
γνωρίσει κανείς τον αστυνομικό με πολιτικά.

Ο Μπεύ δίστασε μιά στιγμή, κι' ύστερα τον άκολούθησε. Κά-
θισαν μαζί σε μιά ήσυχη γω-
νια του μπουφέ του άεροδρα-
μίου.

— Είμαι ο έπιθεωρητής
Πάτζ, της Σκότλαντ-ι-υάρδ.
δήλωσε ο αστυνομικός.

— Καταλαβαίνω, είπε ο

— "Ο θεός σας έγινε έξω φρενών για το μαγνητόφωνο που
είχατε; ρώτασε και σ'αίπε «τυχοδιώκτη κανταδόρο».

Μπεύ. Εα πρόκειται για το θάνατο του θείου μου. Μα ήταν α-
νάγκη να βιασθήτε τόσο;

— Δεν θα σας άπασχολήσω πολλή ώρα...

Κι' ο έπιθεωρητής πρόσθεσε, βγάζοντας απ' την τσέπη του ένα
σημειωματάριο:

— Μάθατε την είδησι, ενώ βρισκόσαστε στη Ρώμη;
— Ναι... και μούκανε πολλή έντύπωση! Μα... είναι βέβαιο πως
δολοφονήθηκε ο θεός μου;

— Διάβολε! Δεν πιστεύω να φαντάζεσθε πως στραγγαλίστηκε
μονάχος που ληστεύθηκε και θάφτηκε κάτω απ' τα φύλλα του δά-
σους!

— Αφήστε κατά μέρος το άταίριαστο χιούμορ, κύριε έπιθεω-
ρητά! διαμαρτυρήθηκε ο Μπεύ. Έγώ ήθελα απλώς να σας βοη-
θήσω...

— Μπορείτε πραγματικά να με βοηθήσετε, αν άπαντήσετε με
άκρίβεια στις ερωτήσεις μου... Ξέρουμε πως είσαστε ένας δημο-
φίλης τραγουδιστής του ραδιοφώνου και της τηλεόρασεως. Ωστόσο,
κάποιος σας έλεγε «τυχοδιώκτη κανταδόρο»...

— "Α, καταλαβαίνω! είπε ο Μπεύ. Σίγουρα, θα το μάθατε
απ' τη σπιτονοικοκυρά μου πως μ' έλεγε έτσι ο θεός μου...

— Ακριβώς... Ήταν φυσικό να κάνουμε μιά έρευνα, όταν μά-
θαμε πως είχατε μαλλώσει με το μακαρίτη, λίγο πριν απ' τον
τραγικό θάνατό του.

— Μα βέβαια! Κάνατε το καθήκον σας... Μα κι' εγώ δεν σκο-
πούω να σας κρύψω τίποτα. Ο θεός Τόμ δεν με πολυσυμπαθούσε
ποτέ. Μ' έβλεπε σαν «άχρηστο στόμα», έπειδή δεν ένδιαφέρηκα
ποτέ για τις έγρασίες, που θεωρούσε αύτός «σοβαρές και σταθε-
ρές»!

Είν η άλήθεια πως τά είπαμε έξω απ' τα δόντια, εκείνη τη
νύχτα... Αυτός πρό πάντων! Κρυφάκουγε, λοιπόν, η σπιτονοικο-
κυρά μου απ' την κλειδαρότρυπα!

— Λέει πως τ' άκουγε όσα απ' την κουζίνα. Είχε άνησυχήσει
μάλιστα... κι' ανακουφίσθηκε όταν ο θεός σας της φώναξε κα-
ληνύχτα απ' το γάλλ κι' έφυγε.

— "Α, τον είδε που έφευγε;
— Τον είδε νάρχεται κατά τις 7 και να φεύγει στις 8. Δεν κα-
τάλαβε ποτέ φυγάτε σεις, κατόπιν. Πάντως όμως, στις 9, σ'α
είδε στην τηλεόρασι. Βλέπετε, είναι κι' αυτή θαυμαστριά σας!

— Χαίρω πολύ που το μαθαίνω, είπε ο Μπεύ.
— Μας είπε ακόμη πως της είχατε δώσει έντολή, μόλις θάφ-

ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΔΑΝΟΤΗ

χότανε ο θεός σας, να τον στείλη πάνω στην
κάμαρά σας. Φαίνεται πως σας είχε προειδοποιήσει ο
μακαρίτης γι' αυτή την έπίσκεψή του.

— Ακριβώς. Βλέπετε, ήμουν ο μοναδικός κληρονό-
μος του... κι' άς μαλλώναμε κάπου-κάπου... Ήταν φη-
σικό να με υποψιασθήτε, για τη δολοφονία του. Δεν σας
άδικά καθόλου. Μα θ' αναγνωρίσετε, πως ήταν αδύνατο
να τον παρακολουθήσω απ' το σπίτι μου στις 8 ως το
δάσος, που βρίσκεται κοντά στη βίλλα του, να τον στραγ-
γαλίσω, να κρύψω το πτώμα του, να ξαναγυρίσω στην
πόλι και να βρίσκωμαι στις 9 στο στούντιο της τηλεο-
ράσεως! Έκτος αν έχω κανένα σωσία!...

— Όχι, όχι, ήσαστε σεις ο ίδιος! Δεν μπορεί να
γελάστηκαν δεκά εκατομμύρια θαυμαστές σας κι' όλο
το προσωπικό του στούντιο. Όσο κι' αν είχατε συμφε-
ρόν να λείψη ο θεός σας — και μάλιστα τώρα τελευ-
ταία, που βρίσκεσθε, όπως μάθαμε, σε μεγάλες οίκονο-
μικές δυσκολίες — μπορείτε να έπικαλεσθήτε δεκά έ-
κατομμύρια άλλοθι! Ύστερα, μετά το νούμερό σας στην
τηλεόρασι, πήγατε κατ' ευθείαν στο άεροδρόμιο και πή-
ρατε το άεροπλάνο για τη Ρώμη.

Ο Λάντι Μπεύ άναψε ένα τσιγάρο και είπε, νευρια-
σμένος:

— Τι άλλο θέλετε, λοιπόν; Αφού τα μάθατε όλ'
αυτά, γιατί μ' ένοχλείτε;

Μα ο αστυνομικός συνέχισε, άτάραχος:

— Το πτώμα του θεού σας βρέθηκε θαμμένο στο
δάσος, πολλές μέρες μετά το θάνατό του. Βλέπετε, έτσι
που ζούσε σαν έρημίτης, δεν είχε αντίληψη κανείς να
ρίτερα την εξαφάνισή του. Είχε δε τόσο άπιστυνηθεί πιά
το πτώμα του, ώστε ήταν αδύνατο να δολοφονήθηκε μετά την έπί-
σκεψή του στο σπίτι σας το βράδυ της 23ης του μηνός.

Για πέστε μου, όμως, σας είχε ξαναεπισκεφθή πριν από δε-
καπέντε μέρες;

— Ναι. Και τί μ' αυτό;
— Συνέβη να λείπη τότε η σπιτονοικοκυρά σας;
— Ίσως. Δεν θυμάμαι...

— Την ήμερα εκείνη, ο θεός σας είδε πως είχατε αγοράσει
ένα μαγνητόφωνο, για να σας βοηθή στην πρόσθε των τραγου-
διών σας. Έγινε έξω φρενών τότε μ' αυτή την «τρελή σπατάλη»
και σας είπε «τυχοδιώκτη κανταδόρο»... Όλες αυτές οι φωνές
του άποτυπώθηκαν στο μαγνητόφωνο, που τόχατε άφισει άνοιχτό.

— Μα τί άνοησίες είν' αυτές; διαμαρτυρήθηκε ο Μπεύ.
— Αφήστε με να συνεχίσω. Το τυχαίο αυτό γεγονός σας γέν-
νησε μιά έξυπνη ιδέα... Με την πολυέσδοη ζωή που κάνετε, δεν σας
φτάναμε όσα κερδίζατε απ' το τραγούδι σας. Μόνο με την κλη-
ρονομία του θεού σας θα μπορούσατε να ξελασπώσετε... Για να-
σαστε όμως άσφαλής, έπρεπε να τον σκοτώσετε, άς πούμε, στις
22 του μηνός και στις 23 να τον παρουσιάσετε στο Λονδίνο, ζων-
τανό και γκρινιάρη!

— Μα... αφού τον είδε η σπιτονοικοκυρά μου!
— Δεν είδε εκείνον, άλλα εσάς, μεταμφιεσμένον, με μιά ψεύ-
τική γενειάδα. Έχετε το ίδιο ανάστημά με το θείο σας. Έτσι,
του μοιάζατε πολύ. Κι' ύστερα, τον περιμενε η σπιτονοικοκυρά
σας αφού την είχατε προειδοποιήσει για την έπίσκεψή του... Βε-
βαίωθηκε δε ακόμα πιο πολύ, όταν τον άκουσε να μαλλώνει μαζί
σας... όταν άκουσε δηλαδή τη λογαναχία σας που είχε άποτυ-
πώθι πρό 15 ήμερών στο μαγνητόφωνο!

— Όλοκληρο μυθιστόρημα πλάσατε! πρόφερε ο τραγουδιστής
με βραχνή φωνή. Μα δεν έχετε καμμία άπόδειξι...

— Κάνετε λάθος! Θα ήθε πόσα στοιχεία θα μπορούσαμε να
παρουσιάσουμε όταν φτάση η στιγμή... Το πρώτο και σπουδαιό-
τερο είναι αυτό που άποδεικνύει, ότι ο θεός σας δεν ζούσε το
πρωί της 23ης του μηνός, μολοντι ίσχυρίζεσθε πως σας έπικέ-
σθη πώς θ' άφηνε απείραχτα δυο γράμματα που πέταξε το
πρωί εκείνο ο ταχυδρόμος κάτω απ' την εξώπορτά του!

— Και τώρα, μπορούμε να πηγαίνουμε, κ. Μπεύ, Μας περιμένει
απ' έξω εν' αυτοκινητό...

ΚΕΣΤΟΝ ΚΛΑΡΚ

Ο Λεμουάν παρουσιάζει στον Βέρνερ δύο μεγάλα διαμάντια...

Τεχνητά διαμάντια ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ

Ιστορικές απάτες με θύματα πρίγκιπες, στρατηγούς και επιχειρηματίες

Έπειτα από προσφορές, που κέρρισαν ολοκληρωμένους αιώνες, έγινε δυνατό να πραγματοποιηθεί ένα από τα πιο ζωηρά όνειρα του ανθρώπου: η κατασκευή τεχνητών διαμντιών.

Το γεγονός αυτό μας δίνει την ευκαιρία να θυμηθούμε μερικές περιπτώσεις δολιχών τεχνητών διαμντιών και τον τεχνητό χρυσό γιο δόλωμα, καθώρθωσαν να εξαπατήσουν όχι μόνο αφέλειες, αλλά και σοβαρούς επιχειρηματίες, εταιρείες διεθνούς φήμης και αντάτους υπαλλήλους και κρατικούς λειτουργούς.

Σεχωριστή θέση ανάμεσα σ' αυτούς τους τεχνητούς κατασκευαστές, ο Γάλλος Άνρι Λεμουάν, που το κυριώτερο θέμα του ήταν ο Άγγλος σέρ Τζούλιους Βέρνερ, διευθυντής της μεγάλης εταιρείας που, ουσιαστικά, είχε τότε στα χέρια της ολόκληρη την παραγωγή διαμντιών της Νοτίου Αφρικής. Με τη βοήθεια δύο φίλων του, που τότε είχε απόλυτη εμπιστοσύνη, ο Βέρνερ έμαθε ότι ένας Γάλλος μηχανικός είχε βρει τον τρόπο να φτιάχνει τεχνητά διαμάντια.

Όπως ήταν επόμενο, ενδιαφέρθηκε γρήγορα για την ανακάλυψη αυτή και ζήτησε να συναντηθεί με τον Γάλλο μηχανικό, που δεν ήταν άλλος από τον Άνρι Λεμουάν. Η συνάντηση έγινε στο εργαστήριο του Λεμουάν στο Παρίσι και εκεί ο Λεμουάν έκανε μια εντυπωσιακή επίδειξη και παρουσίασε δύο μεγάλα διαμάντια!

Ο Βέρνερ έστειλε τα διαμάντια για εξέταση και βρέθηκαν πως δεν είχαν καμία διαφορά από πραγματικά. Ο Λεμουάν τότε έζηγνος με το σέμνο ύψος των μεγάλων εξουριτών, αν είχε τα κατάλληλα μέσα στην διάθεσή του, θα μπορούσε να παράγει τεχνητά διαμάντια, που να έχουν μέγεθος αυτών περσιτερίου!

Ενθουσιασμένος ο Βέρνερ συμπώνησε να δώσει εκείνος τα κεφάλαια που θα χρειαζόνταν για την ανέγερση ενός εργοστασίου τεχνητών διαμντιών. Η μόνη έγγυπαι που ζήτησε ήταν ότι ο Λεμουάν θα έγραφε τη μέθοδο της κατασκευής των διαμντιών σ' ένα έγγραφο και θα το έδινε προς φυλάκι σε μια τράπεζα του Λονδίνου.

Πραγματικά, ο Λεμουάν παρέδωσε ένα σφραγισμένο φακέλλο στην τράπεζα που του υπέδειξε ο Βέρνερ και άρχισε να εισπραττει χρήματα, όχι μόνο από τον Άγγλο, αλλά και από αρκετούς άλλους επιχειρηματίες.

Εκείνο όμως που δεν ήξεραν οι αυτοί οι χρηματοδοτές, ήταν ότι ο Λεμουάν ήταν ένας επιδέξις τεχνικός, και ότι το μόυσό που έκανε, όταν τελείωνε η εργασία της μηχανής του, ήταν να βάζει ένα πραγματικό διαμάντι στη θέση, όπου έπρεπε να βρεθεί το τεχνητό...

Μέσα σε δύο χρόνια, ο Λεμουάν μάζεψε έτσι 64.000 λίρες για το έρ-

γοστάσιό του, που δεν χτιόθηκε ποτέ. Αυτό τελικά έβαλε σε ύποψις αρκετούς από τους χρηματοδοτές του, που με έπικεφαλής τον σέρ Τζούλιους Βέρνερ τον κατήγγειλαν για απάτη και ζήτησαν να ανοιχτεί ο φακέλλος που είχε καταθέσει στην τράπεζα του Λονδίνου.

Μπροστά στους Γάλλους δικαστές, ο Λεμουάν είχε φροντίσει να εξαφανισθεί. Και, όταν ανοιχθηκε ο φακέλλος με την «συνταγή», οι χρηματοδοτές του βρήκαν μέσα γραμμένη την από τότε γνωστή θεωρητική μέθοδο της κατασκευής τεχνητών διαμντιών! Ο Λεμουάν δεν α γέφερε τίποτα για τον τρόπο που θα πετύχαινε τις μεγάλες πιέσεις και τις θερμοκρασίες, που αποτελούσαν τους κύριους παράγοντες στην παραγωγή τεχνητών διαμντιών.

Αργότερα, ο Λεμουάν συνελήφθη και πλήρωσε την απάτη του με φυλάκιση τεσσάρων ετών. Θάλαγε κανείς ότι η περίπτωση του Λεμουάν, που έγινε γνωστή ο όλων τον κόσμο, εμπόδιζε και άλλους αφέλειες να την παύουν. Δυστυχώς αργότερα, όμως, συνέβη στη Γερμανία ένας άλλος απατεώνας, που (κατασκευάζει) τεχνητά διαμάντια με τη... δοκιμασμένη μέθοδο του Λεμουάν!

Αλλά οι τεχνοκρίτες και οι απατεώνες εκμεταλλεύονται επίσης τον πόθο πολλών ανθρώπων να πωλαπλασιάσουν τα χρήματά τους, χρησιμοποιώντας για δόλωμα την κατασκευή τεχνητού χρυσού.

Ουσιαστικά, η παραγωγή χρυσού, δεν έγινε σήμερα αδύνατη, αλλά είναι εξαιρετικά πολύπλοκη και κυρίως, στοιχίζει πολύ περισσότερο από την αγορά πραγματικού χρυσού, ώστε κανείς δεν σκεπτεται να την εκμεταλλευθεί.

Ενας Άγγλος τεχνοκρίτης, όμως, γνωστός με το παρατσούκλι «Τέντυ», προτίμησε μια απλούστερη και καθόλου δαπανηρή μέθοδο. Καθώρθωσε δηλαδή να πείσει τους αφέλειες ότι ήξερε τον τρόπο να μετατρέψει νομίσματα της μισής κορώνας σε καθαρό χρυσάφι.

Προσκαλούσε τα θύματά του σε μια δοκιμή και τους έδειχνε μερικά νομίσματα, ως πρώτη ύλη για το πείραμα. Με την δικαιολογία ότι το μηχανήμα δεν μπορούσε να εργασθεί με μετακτεταμένα νομίσματα, έλεγε ότι θα στείλει τον βοηθό του στην τράπεζα να τα αλλάξει με καινούργια.

Ο βοηθός τάιαιρνε, αλλά δεν πήγαινε στην τράπεζα. Όταν γύριζε, είχε αντικαταστήσει τα νομίσματα της μισής κορώνας με χρυσά, που τα έφτιαχνε προηγουμένως ο Τέντυ και τα έκάλυπτε με ένα λεπτό στρώμα άργυρου. Ο Τέντυ τοποθετούσε τα νομίσματα μέσα στο πολύπλοκο μηχανήμα του, που δεν έκανε άλλο από το να τα λιώνει και να τα εμφανίζει ως καθαρό χρυσάφι.

Οι αφέλειες θαύμαζαν το μηχανήμα του Τέντυ και του εμπιστευόνταν μικρά και μεγάλα χρηματικά ποσά, που φυσικά, δεν τα ξανάβλεπαν πια στα μάτια τους!

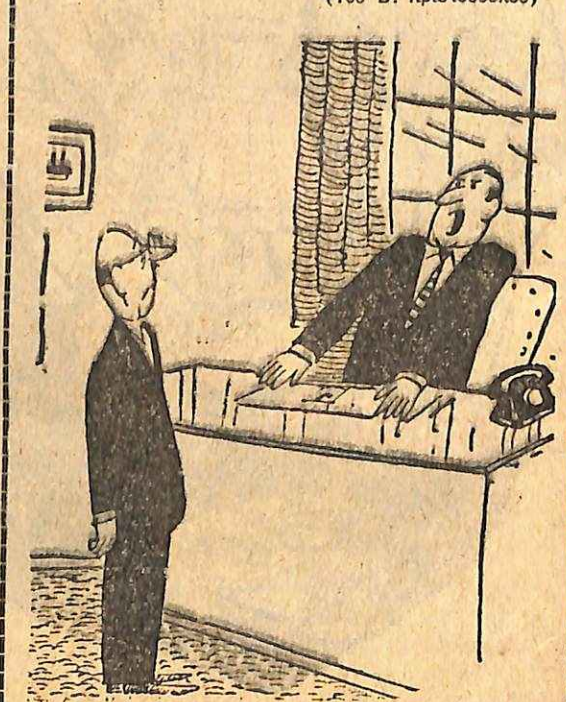
Χρησιμοποιώντας για δόλωμα την κατασκευή τεχνητού χρυσού, που ισχυριζόταν ότι κατείχε το μυστικό της, ο Γερμανός όραντος Τάουσετ κατόρθωσε να πείσει τον διευθυντή του γερμανικού νομισματοκοπείου, το στρατηγό Λούντεντορφ και αρκετά μέλη της γερμανικής βασιλικής οικογένειας ότι θα γέμισε τα θησαυροφυλάκια της Γερμανίας με χρυσάφι!

Μπροστά στο Λούντεντορφ, μάλιστα, και σε άλλους επισήμους, έκανε και ένα πείραμα, που φάνηκε ότι απέδωσε ένα κομμάτι καθαρό χρυσάφι! Το τεχνασμα όμως που χρησιμοποίησε, δεν το απέκλυψε ούτε κι' όταν έγινε φανερό η απάτη του και καταδικάστηκε γι' αυτήν σε φυλάκιση 3½ χρόνων.

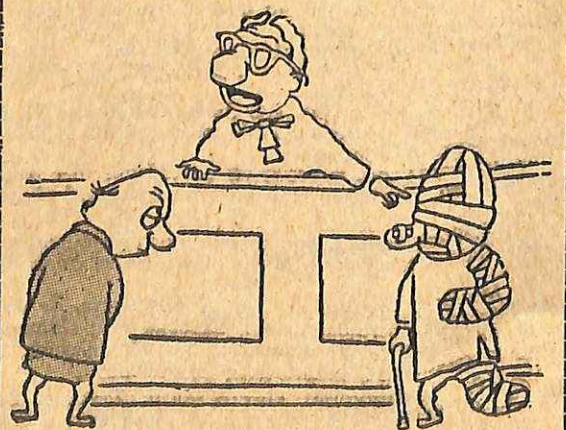
Στο μεταξύ είχε πείσει το στρατηγό Λούντεντορφ να ιδρύσει μια εταιρεία με κρατικά κεφάλαια, για να χρηματοδοτήσει τις μελέτες και τα πειράματά του. Έτσι για αρκετά χρόνια, ο Τάουσετ απομύθωνε τεράστια ποσά από την εταιρεία αυτή, υποσχόμενος να πλημμυρίσει την Γερμανία με χρυσάφι!

Πιο δυνατό, δεν σ' άκουω, βρε γυναίκα. Κάποιος παρεμβαίνει!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Πάλι αύξηση μου ζητάς, Στραβοτιμονιδή; Μα δεν σου έκαμα το 1926;

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ — Όταν επιμένεις, κατηγορούμενε, ότι σου επέτρεψε;

Ερωτικό ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ανατροφή

Η Παντρεμένη κυρία θέλει σήμερα σ' όποιον ένα λεπτό ζήτημα: Προκειται για την ανατροφή του αγριού της, που έχει φιασει τα δεκάδη χρόνια. Η μητέρα θέλει το παιδί της να μένει στο σπίτι και να μη βγαίνει περίπατο, παρά μόνον με τους γονείς του. Ο πατέρας αντιθέτως θέλει να το αφήσει ελεύθερο με τους φίλους του. Κι' αυτό όχι από αδιαφορία για το παιδί του, αλλά γιατί θέλει να του δώσει ελευθερία σκέψης και πράξεως. Κι' οι δύο του έχουν δική, με τη διαφορά πως και τα δύο συστήματα δεν είναι κατά τη γνώμη μου ουσιαστικά.

Το παιδί πρέπει να διαπαιδαγωγηθεί με τις συμβουλές των γονέων του, οι οποίοι, αφού του δίνουν τους εξωτερικούς κινδύνους και του μάθουν το σεβασμό προς τον εαυτό του, μπορούν κατόπιν να του αφήσουν μεγαλύτερη ελευθερία. Η ελευθερία όμως θέλει παρακολούθηση και επίγνωση του παιδιού, για τα καθήκοντά του προς το σπίτι του. Γνωρίζω ένα παιδί, που τούδωσαν μια τέτοια ελευθερία, ώστε δεν συλλογιζόταν πια αν στο σπίτι του υπήρχαν οι γονείς τους. Κι' από εδώ ακριβώς ξεκινούν πολλά δυσάρεστα επακόλουθα.

Νά υπάρχει, λοιπόν, ελευθερία, αλλά σχετική και όχι απόλυτη. Νά έχει δηλαδή προηγηθεί ένα πρόγραμμα εσωτερικής οικογενειακής τάξεως, που να το σέβεται το παιδί, και να μη νομίζει, πως, επειδή δεν του μιλάνε, είναι ελεύθερο να κάνει πράγματα, που και μόνο του αν ήταν στον κόσμο, δεν θα του επιτρέπονταν να τα κάνει. Νομίζω πως πάντα σ' αυτή τη βάση μπορούν να συνεννοηθούν οι γονείς.

Λουλούδι: Με ρωτάτε: Τι θέλει να δείξει η συμπεριφορά του αυτή; Τιποτά! Έκανε απόλυτα μια ανόηση. Γιατί κι' αυτά που κρατά δεν δείχνουν καμία ιδιαίτερη αγωγή. Αγάπη πραγματική είναι, όταν θέλει να δείξει αυτά τα ευγενικά και φιλικά του αισθήματα, όχι μόνον προς εσάς, αλλά και προς την οικογένειά σας.

Θαλασσίνο με τη φουρτούνα στην καρδιά: Είμαι πολύ ευχαριστημένη που η συμβουλή μου σας βοήθησε τόσο πολύ και κερδισάτε την υπόθεσή σας. Ευχαριστώ επίσης για τις κάρτες που μου στείλατε. Σας συγχάρω για το πρόγραμμα που βάλατε στη ζωή σας κι' ελπίζω να το τηρήσετε μέχρις εκπληρώσεως του σκοπού σας.

Απελπισμένη ανάμεσα σε δύο γκρεμούς Κ. Μ.: Ένταθα! Είχατε κάποτε μια φιλική προσέγγιση μ' ένα νέο, ανώτερος κοινωνικής τάξεως, με τον οποίο δεν θα μπορούσατε να συνεννοηθείτε ποτέ, ούτε να παντρευθείτε γρήγορα, λόγω των υποχρεώσεών του. Αυτός ο νέος δεν μπορεί, λοιπόν, να σας υποσχέσει γάμο. Τότε, τι τα θέλετε τα ραντεβού και τα κρυφομνημάτα, αφού όπως δια-

βάω στο γράμμα σας, είστε ένα καλό και ήθικο κορίτσι; Θέλετε να εκτεθείτε και να κλείσετε την τύχη σας; Όχι, βέβαια. Δεν θα ξαναπαίτε μ' αυτόν, αλλά θα αφοσιωθείτε στον άνθρωπο που πραγματικά αγαπάτε και σας αγαπά και που είσατε της τάξεώς του. Μ' αυτόν θα συνεννοηθείτε. Ζητάει, μάλιστα, ν' αρραβωνιασθείτε και να παντρευθείτε το ταχύτερο. Τότε τι περιμένετε; Γιατί θέλετε να θαλασμάσετε την κατάστασή; Ούτε με τον δεύτερο θα πάτε άλλη φορά, Γιατί, αφού έδειξε την καλή του πρόθεση, ν' αρραβωνιασθείτε, νύχεται σπiti σας, να σας παίρνει φανερά. Αυτά όλα, βέβαια, θα γίνουν με τη θέληση των γονέων σας. Νά μην πάρετε μόνη σας αποφάσεις.

Δειλό νέο Ν. Κ. Μ. Γ.: Κολακεύατε πολύ, όταν κυτίζετε στον καθρέφτη και έλέπετε ότι είσατε όμορφο. Κολακεύατε επίσης, όταν μαθαίνετε ότι τα κορίτσια μιλούν για εσάς. Και θέλετε να συνάψετε σχέσεις μ' αυτά. Αλλά κάτι σας κρατά και τότε θεωρείτε τον εαυτό σας δειλό! Η δειλία αυτή όμως προέρχεται ασφαλώς από τις όχι και τόσο αγαπές προσθέσεις σας γι' αυτά. Παπάβερι Β. Β.: Γράψτε του στη Χίο, όπου δα βρίσκεται έπειτα από ένα μήνα. Ξανθή κατ'άσχοποι, Β. Ν.: Αυτά όλα που μου γράφετε δεν έχουν καμία σημασία. Σημασία έχει το ότι δεν σκεφθήκατε ποτέ, αν παντρευθείτε, με τι τρόπο θα ζήσετε και θα δημιουργήσετε οικογένεια. Όπως είπατε, είσατε φτωχή. Εκείνος, είναι 21 ετών και χωρίς σταθερή βάση...

Δεν βλέπω όμως να τον αγαπάτε, όπως λέτε, γιατί τότε δεν θα σκεπτόσαστε να μου γράφετε: «οι φτωχές κοπέλλες δύσκολα παντρεύονται». Σκεπτόσαστε λοιπόν, μέλλον σας. Τότε, όλα αυτά, αν δεν μπορείτε εσείς να τα πείτε, να βάλετε τον αδελφό σας να τα συζητήσει μαζί του. Κι' έτσι παίρνετε οικογενειακά μια απόφαση να παντρευθείτε κανέναν άλλο απ' αυτούς που ενδιαφέρονται για σας και που θα μπορούν βέβαια να συντηρήσουν μια οικογένεια.

Μικρούλα: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Βρίσκω ότι η έξη σας είναι πολύ σοφή γιατί, έχει μπλέξει μ' έναν ανόητο, ο οποίος δεν αντιλαμβάνεται ότι σας εκθέτει και εάν έχει πια κανένα σεβασμό, ούτε προς τη φίλια που του προσφέρετε, ούτε στο σπίτι σας. Αν ήμουν στη θέση σας, θα έκανα τη μητέρα μου φίλη, θα την παρακαλούσα να δεχθεί μια εξομολόγησή μου, και θα της ζητούσα να με προστατέψει. Αυτό θα το έκιμωσες πολύ η μητέρα σας και θα σας βοηθούσε να βγείτε από τη δύσκολη θέση που βρίσκατε. Έξ' άλλου θαχτεί ήδη προετοιμάσει το έδαφος, αν μεθάριο, άκουση κι' εκείνη κάτι. Δεν θα είναι απροειδοποίητη. Μη φοβάσαστε, ούτε να ντρέπεστε, όταν πρόκειται για την υπερασπίση της τιμής σας. Χα μένη εύτυχια Ν. Β.: Όλα δείχνουν ότι γνωρίζατε ένα πολύ τιμό άνθρωπο, ο οποίος σεβάστηκε το κάθε τι, όπως επίσης και την εύτυχία σας. Το ότι σας άφησε κι' έφυγε δίχως να θέλει να πη την αιτία, αυτό αφορά κάποιον μυστικό του, που δεν θα πρέπει να επιμένετε να το μάθετε, γιατί θα τον δυσαρεστήσετε, ενώ αυτός τόσο πολύ σας αγαπάει. «Και τι θι γίνι τώρα;» θα με ρωτήσετε. Απλούστατα, θα περιορίσετε τις συμβουλές του. Ούτε έξωμια, ούτε συναναστροφές, ούτε να πιάνετε τους φίλους του και

να ρωτάτε γι' αυτόν. Θα κυτίζετε τα μαθήματά σας, με την πραγματική επίγνωση ότι έχετε κάποιον που σας αγαπά και σας παρακολουθεί. Μην κάνετε τίποτα που να τον δυσαρεστήσετε, κι' ως βρίσκαται μακρύνει. Και να είσατε βέβαιη, ότι, όταν θα περάσει λίγος καιρός, θαόθη να σας βρή, τούταχιστον, ως ένας καλός φίλος. Προσέξτε, λοιπόν, αυτά που σας είπα και δεν θα βγίτε ζημιομένη.

Θεοδώρα: Πολύ θα ήθελα να ευχαριστήσω τόσο τη φίλη σας, όσο κι' εσάς, αλλά, πως είναι δυνατόν μέσα στα τόσα εκατομμύρια κατοίκων της Νέας Υόρκης να βρω, από δα από την Αθήνα, που κρέεται ο Βασίλης Πιπεριάς, που Μάρκο και της Ζαφειράς; Γράψτε, στο Ελληνικό Προξενείο της Νέας Υόρκης. Πιπίτσα Α: Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω, απαντώντας ιδιαίτερα στο γράμμα σας. Αλλά και με γράμμα αν απαντούσα, δεν έπρόκειτο να σας γράφω περισσότερα. Έχω τη γνώμη, αφού έχετε σπiti, μορφωθεί και μια θέσι, κι' αφού τόσο εκείνος, όσο κι' εσείς είσατε ενήλικοι και αφού τέλος εκείνος τχχει πάρει το ζήτημα τόσο σοβαρά, να βρή μια δουλειά στη στεριά, να παντρευθείτε. Οι δύο μισοί σας θα επαρκοούν για να ζήσετε. Πρώ πάντων όμως μη χάνετε την ψυχραιμία σας και αρρωσταίνετε, αφού ξέρετε ότι σας αγαπάει.

Ο Γ... Είναι η ζωή μου: Και όμως ο Γ... δεν μπορεί να είναι η ζωή σας. Γιατί είναι ένας έγωιστής, ένας άνθρωπος που κυτίζει μόνον τον εαυτό του και που δεν σέβεται, ένα κορίτσι τόσο καλό, τόσο ήθικο, όπως είσατε σεις. Που είναι η αγάπη του: Ο άνθρωπος που αγαπάει ούτε βρίζει ούτε δέρνει, ούτε εξευτελίζει την αγάπημνή του. Και άπορώ, πως, σεις, μια τόσο νοικοκυρεμένη και λογική κοπέλλα, δώσατε σημασία σ' ένα τέτοιο χαρακτήρα. Συνέλθετε, λοιπόν, και απομακρύνετε από κοντά σας τον άνθρωπο που θα σας εκανε σε δολη σας τη ζωή δυστυχισμένη.

Κάποιος: Είσατε η ζωή μου: Και όμως ο Γ... δεν μπορεί να είναι η ζωή σας. Γιατί είναι ένας έγωιστής, ένας άνθρωπος που κυτίζει μόνον τον εαυτό του και που δεν σέβεται, ένα κορίτσι τόσο καλό, τόσο ήθικο, όπως είσατε σεις. Που είναι η αγάπη του: Ο άνθρωπος που αγαπάει ούτε βρίζει ούτε δέρνει, ούτε εξευτελίζει την αγάπημνή του. Και άπορώ, πως, σεις, μια τόσο νοικοκυρεμένη και λογική κοπέλλα, δώσατε σημασία σ' ένα τέτοιο χαρακτήρα. Συνέλθετε, λοιπόν, και απομακρύνετε από κοντά σας τον άνθρωπο που θα σας εκανε σε δολη σας τη ζωή δυστυχισμένη.

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΛΟΛΟΜΠΡΙΓΚΙΤΑΣ Στο Παρίσι η Τζίνα Λολομπρίγκιτας συνεχίζει το γύρισμα του φιλμ «Μονόβλοκο» με πρωταγωνιστή τον Μπαρτ Λονκάστερ και τον Τόνι Κέρτις. Στις επικίνδυνες ακροβατικές σκηνές την Τζίνα ντυμυλάει η ακροβάτης Άλβιν Μάρλοου (δεξιά στη φωτογραφία μας), η οποία μοιάζει καταπληκτικά με την άρτια σπάρ. Στις άρχες του Ανόυστου, λίγες μέρες μετά την έναρξη του γυρισματος του φιλμ, η Σάβλυ έπρεπε να χυπώσει σοδάρ στο κεφάλι. Την προσωμνη βρομάδα όμως, ύστερα από μακρά παραμονή στο νοσοκομείο, η Σάβλυ εξαγυρίστηκε στο στούντιο. Όπως φαίνεται και στη φωτογραφία μας, οι δύο γυναίκες μοιάζουν σαν ίδιες αδελφές!...

Η ΒΕΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Κάθε εποχή, η μόδα μας εμφανίζει νέα υφάσματα και νέες ονομασίες.

Μερικές φορές, τα υφάσματα, που μας παρουσιάζονται, ως νέα, είναι παλαιά με κάποιον τρόπο στην ύφανση, αλλά αυτό το κάτι, όσο ανεπαίσθητο και αν είναι, τους δίνει τη μοντέρνα εμφάνιση που θέλει η μόδα.

Τό γνωστό π. χ. σε όλες μας «σεβιότ», έχει υποστεί τόσες μεταβολές, ώστε είναι σχεδόν αγνώριστο ακόμη και σ' εμάς, που το ξέραμε από χρόνια.

Τό εφετεινό σεβιότ δεν εμφανίζεται με μία μορφή, αλλά με πολλές. Φυσικά, η βάση παραμένει η ίδια, αυτό όμως δεν εμποδίζει κάθε μορφή του να παίρνει και μία διαφορετική ονομασία.

Έτσι, έχουμε το «Αβιλάν», που είναι ένα σεβιότ δίχρωμο, το «Σεβιότ», το «Πανσέτο», που είναι και τα δύο γυαλιστά με ραβδώσεις ή σκωτσέζικα ή πιε-ντέ-πούλ. Έχουμε επίσης το «Μελισμά», ένα σεβιότ που θυμίζει νερά, τό

«Βελάικ», που θυμίζει βελούρ-ντέ-λαίν, τό «Ρεβερόκ», που παρουσιάζει την πρωτοτυπία να έχει δύο όψεις: μονόχρωμη και σκωτσέζικη.

Άλλο υφάσμα, που εμφανίζεται με διάφορες μορφές, είναι τό «Τουίντ»: «Τουίντ-σιγκάρ», με δύο χρώματα ταμπά και μαύρο, «τουίντ-ταρτάρ», με όλες τις αποχρώσεις τής φωτιάς. Τό «γκόρντον-τουίντ», τό «μπίλντ-τουίντ» και άλλα.

Επίσης τό «βελούρ-ντέ-λαίν», που είναι σε όλες μας γνωστό, παίρνει διάφορες μορφές. Μία απ' αυτές, είναι να εμφανίζεται με μακρύ τρίχωμα και με την ονομασία «Πουάλ-ντέ-λαπέν».

Άλλοτε βαρύ κι' άλλοτε ανάλαφρο σαν πούπουλο, άλλοτε μάτ, κι' άλλοτε γυαλιστό, υποτάσσεται σε όλες τις ιδιοτροπίες τής μόδας του 1955 - 1956.

Και τό τρία αυτά υφάσματα, θα χρησιμοποιηθούν ιδιαίτερα για επανωφόρια. Έρχομαστε τώρα στο «σέτλαντ», τό υφάσμα που θεωρείται ως τό πιο κατάλληλο για ταγιέρ.

Και αυτό, όπως τό προηγούμενο, εμφανίζεται με διάφορες μορφές και παραλλαγές στην ύφανση και στους συνδυασμούς τών χρωμάτων. Πότε πολύ απαλό, με μικρές βουλιτσές, άλλοτε μπαγιαντέρ, άλλοτε βελουτέ.

Άλλο υφάσμα εξαιρετικά τής μόδας, έφεται είναι ή φανέλλα. Πότε μονόχρωμη, πότε με ραβδώσεις, ακολουθώντας τις α-

1) Τό ιδεώδες ντύσιμο για νέα που σπουδάζει: φούστα πλισσέ, άσπρη μπλούζα ναύλον με ρεθεράκι και μαύρο βελούδο και για συμπλήρωμα μία κοντή ζακέττα με βελούδινα ρεθέρ και τσέπες, που κλείνει χωρίς να σταυρώνει με 4 κουμπιά. 2) Μαύρο «φουρώ» που μοιάζει με σωλήνα, ούτε υπερβολικά στενό, ούτε φαρδύ. Η μέση υπογραμμίζεται ελαφρώς και παραμένει στή θέση τής.

είναι μεγάλη, αλλά και πόσο πιο εύκολα θα μπορούσατε να διαλέξετε ποιά είναι τό πιο κατάλληλο γι' αυτό που τό προορίζετε.

Η ΤΟΥΝΙΚ

Εξαιρετική θα είναι: έφετος ή μόδα τών τουνίκ σε διάφορα μακρη, διαστάσεις και σε ποικιλία χρωμάτων.

Η τουνίκ δεν είναι σήμερα μόνο τό συμπλήρωμα του φουρώ για μία βραδυή τουαλέττα.

Πριν φτάσουμε στην προχωρημένη αυτή ώρα τής ημέρας, θα την δούμε σε πρωινή σύνολα, που θα αποτελούνται από τή στενή εύθγραμμη φούστα και τήν τουνίκ, που θα πέφτει και αυτή ολόστια και άπλη στή γραμμή τής με στοργγυλό άνοιγμα γύρω από τό λαιμό, με κουμπωμα στην πλάτη, με μανίκια τρουά-κάρ, χωρίς διόλου υπογράμμιση τής μέσης και με μακρος μιάς πραγματικής ζακέττας.

Από τήν τελευταία αυτή δανείζεται τις τσέπες που είναι τό μόνο της στόλισμα, δυό μεγάλες τσέπες έξωκερικές, που συμπληρώνονται με καπάκι και τοποθετούνται πολύ χαμηλά.

Μία ιδιοτροπία σε άλλη κομπ τουνίκ, είναι ή μαρτεγκάλ, που τήν στολίζει, όχι χαμηλά τοποθετημένη, όπως ξέρουμε ως τώρα, αλλά ψηλότερα, δηλαδή ένα-δυό εκατοστά πιο κάτω από τήν κανονική θέση τής μέσης.

Πιο άμπτυγιέ θεωρείται ή τουνίκ, που δεν είναι άπολύτως εύθγραμμη, μολονότι φοριέται με στενή πάντοτε φούστα, που σχηματίζει όμως λίγη μέση, αποκτώντας λίγο φάρδος προς τό κάτω.

Ένας παρόμοιος συνδυασμός στενής φούστας και φαρδειάς τουνίκ, είναι κατάλληλος για τις άπογευματινές ώρες.

Φυσικά, έφ' όσον πρόκειται για σύνολον, ή φούστα και ή τουνίκ γίνονται από τό ίδιο υφάσμα με ελαφρό ή βαρύτερο λαϊνάζ. Για βράδυά ή συνδυασμός φουρώ και τουνίκ, θα διαφέρει στο ότι τό μέν φουρώ θα γίνεται από βαρύ μεταξωτό, ενώ ή τουνίκ από λαμέ ή δαντέλλα.

Η βραδυή τουνίκ γίνεται λίγο μακρύτερη, με μεγάλο ντεκολτέ και χωρίς μανίκια.

Μία άλλη, εν τούτοις, μορφή τής για τή βραδυή τής εμφάνισι, είναι ό συνδυασμός τής με φούστα φαρδειά, ως επί τό πλείστον

5) Άρμονικό σύνολο: Μοκασέν από σουέντ ταμπά. Τσάντα από λευκό δέρμα γαρνιρισμένη με σουέντ ταμπά και γάντια λευκά δερμάτινα. Όλα αυτά θα συνοδεύουν τό ταγιέρ σας. 6) Τσάντα από ύφασμα γαρνιρισμένη με μπάντες από λουστρίνι. Άπό τις ίδιες μπάντες είναι καμωμένες οι γόβες. 7) Χαρτωμένο πρωινό φορεματάκι για τις πρώτες θροσέρές ημέρες του φθινοπώρου. 8) Ίσιο επανωφόρι με μοντέρνο γιακά και φερδεϊς ώμους, όπως είναι ή μόδα του 1956.

σουρωτή, όπότεν τό σύνολον πραγματοποιεί τή γραμμή «Α», διότι και ή τουνίκ φυσικά άποκτά τό ανάλογο φάρδος.

Η ΠΛΙΣΣΕ ΦΟΥΣΤΑ

Ξέρετε γιατί είναι τόσο τής μόδας έφετος ή πλισσέ φούστα;

Γιατί ή μόδα βρήκε τόν τρόπο να τήν εφαρμόζει, χωρίς οι πιέτες τής να προσθέτουν όγκα στή μέση.

Η σημερινή πλισσέ φούστα, δεν άρχίζει τις πιέτες τής από τή μέση, αλλά από ένα άμπτυσμάν μικρού ή μεγαλύτερου φάρδους (αυτό εξαρτάται από τή σιλουέττα), που άρχίζοντας από τή μέση, τελειώνει στους γοφούς.

Για να πετύχει ή φούστα σας, πρέπει να τηρήσετε άρισμένους κανόνες.

Πρέπει να ξέρετε πως ή κομψότης τής σιλουέττας σας θα εξαρτηθή από τό σημείον, από τό όποιον θ' άρχίσουν οι πιέτες, κι' αυτό πάλι θα τό κανονίσει ή διάπλασις του σώματός σας.

Τά πλισσέ πρέπει ν' άρχίσουν στο σημείον που οι γοφοί έχουν τή μεγαλύτερη διάμετρο, ποτέ ψηλότερα απ' αυτό.

Όταν πρόκειται για πλισσέ φούστα με πλαγιαστές πιέτες, θα δώσετε στην πλισσέ φούστα τήν φόρμα που χρειάζεται για να εφαρμόσει στο άμπτυσμάν.

Τό πλάτος τής πιέτας δεν είναι άρισμένο. Θα γίνη πιο στενή ή πιο πλατιά ανάλογα με τό τι ταιριάζει στή σιλουέττα σας.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΦΟΥΣΤΑ

Θα χρησιμοποιήσετε τρία ή τέσσερα φύλλα υφάσματος, ανάλογως του φάρδους του, έχοντας υπ' όψιν, ότι τό συνολικόν φάρδος που θα χρησιμοποιήσετε για όλο τό πλισσέ, πρέπει να είναι τρεις φορές ή περιφέρεια τών γοφών.

Οι ραφές τών φύλλων και τό στρίψωμα, πρέπει να γίνουν πριν δώσετε τή φούστα σας να σας τήν πλισσάρουν, εκτός από τή ραφή του κλεισίματος τής φούστας, που θα τήν κάμμετε εκ τών υστέρων, καθώς και τις μικρές «πένες» που θα χρειαστούν για τήν εφαρμογή πάνω στο άμπτυσμάν.

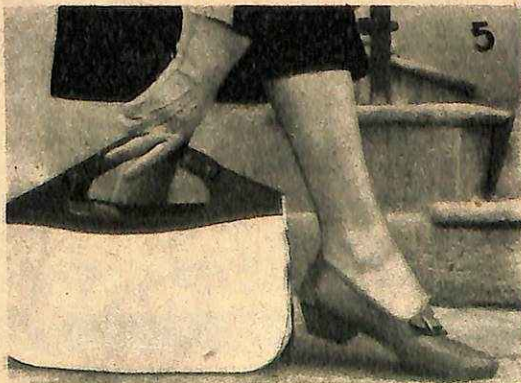
Τήν πλισσέ φούστα ή μόδα σας συμβουλεύει να τήν φοράτε ή με ένα σαντάιγ ή με ένα καρνιγκάν, ή με μία όμοιόχρομη μαρινιέρ, που θα φθάνη ακριβώς ως τό σημείο που άρχίζουν οι πιέτες. Θα υπογραμμίζουν τόσο τό στήθος, όσο και τή μέση, αν ή περιφέρεια τών γοφών είναι μάλλον μεγάλη, ή θα πέφτουν με κάποια άνεσι, χωρίς υπογράμμιση τής μέσης, αν ή περιφέρεια τών γοφών είναι μικρότερη απ' τό κανονικό.

ΠΑΙΣΣΕ - ΣΟΛΕΪΓ

Έκτός από τά πλισσέ με τις πλαγιαστές πιέτες, έχουμε και τά πλισσέ-σολέιγ για τά όποια τηρούμε άλλους κανόνες.

Δεν θα δώσετε για πλισσάρισμα ένα μονοκόμματο ίσιο μέρος υφάσματος, κομμένο «στα ίσια» του υφάσματος, αλλά τέσσερα τρίγωνα υφάσματος, χωρίς να τά στρίψετε. Οι δύο πλευρές τους θα είναι κομμένες «στα ίσια» του υφάσματος και ή τρίτη πλευρά καλά στοργγυλεμένη, έτσι που τό κεντρικό σημείο του στοργγυλεύματος να απέχει από τή γωνία όσο και τά δύο άκρα του.

Οι δύο πλευρές τών τριγώνων θα άν-

τιστοιχούν σε μήκος με τό μήκος τής στρίψωμένης φούστας, με επί πλέον 25 εκατοστά. Λ. χ. για μία φούστα που έχει μήκος 65 εκ., τά πλάγια τών τριγώνων θα είναι 90 εκατοστά.

Πριν παραδώσετε τά τρίγωνα στο πλισσάρισμα, περνάτε στο καθένα ένα τρύπωμα με κλωστή αντίθετου χρώματος στο σημείο που θέλετε ν' άρχίσουν τά πλισσέ. Αυτό είναι άπαραίτητο, αν δεν έισθε λεπτή στους γοφούς, όπότεν τά πλισσέ πρέπει ν' άρχίσουν στο πλατύτερο σημείο τών γοφών.

Πρέπει να ξέρετε, ότι ή φούστα με πλισσέ-σολέιγ, είναι αρκετά δύσκολη στην κατασκευή τής. Εν τούτοις, αν ακολουθήσετε τις οδηγίες μας, μπορείτε να τήν φτιάξετε και μόνη σας.

Προσέξτε ιδιαίτερα τό στρίψωμα, που θα γίνη μετά τό πλισσάρισμα, και θα κόψετε τις 4 γωνίες τών τριγώνων με ελαφρά καμπύλη γραμμή και σε τόσο βάθος, ώστε, αφού ένώσετε τις ραφές, ό κύκλος που θα σχηματισθή ν' αντιστοιχίη στην περιφέρεια τής μέσης σας, με κάποια μικρή χάρι, που θα τήν περιμαζέψετε ένώνοντας τή φούστα στή ζώνη τής μέσης.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΚΟΛΛΕΓΙΑ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ. ΜΙΑ ΚΑΠ.

Η κοσμική ζωή δεν είναι σήμερα τό μόνο που άπασχολεί τά κορίτσια μας. Μία άπασχόλησι πολύ σοβαρότερη γεμίζει τή ζωή τους: Η φοίτησι στα Κολλέγια, στο Πανεπιστήμιο, στο Πολυτεχνείο, στα διάφορα φροντιστήρια. Η σημερινή νεολαία σπουδάζει, κι' έννοει να γίνη μία μέρα ανεξάρτητη με τήν εργασία τής.

Αυτό, όμως, δεν θα πη, ότι πρέπει να παύση να είναι κομψή, να επιμελήται τήν εμφάνισι τής.

Η μόδα άσχολείται και με αυτό και τό πρώτο που συμβουλεύει στή σπουδάζουσα νεολαία, είναι ή απλότητα.

Κάθε υπερβολή, κάθε τι πολύ επιτηδευμένο, θα ήταν μία παραφωνία άσυγχώρητη.

Η φούστα με τή μπλούζα, ή φούστα με τό πουλόβερ, βρίσκουν έδω τήν πιο άριστή τους έκδήλωσι και για συμπλήρωμα μία ρ-

κή ζακέττα, ένα ριχτό επανωφόρι, ένα εύθυμο αδιάβροχο, ανάλογα με τά καπρίτσια του αέραν.

Τό σκατσέζικο υφάσμα για τις φούστες παίζει τόν κυριότερο ρόλο, χωρίς βέβαια να αποκλείονται και άλλα υφάσματα φανταζι ή μονόχρωμα.

Όσον αφορά τά σχέδια, θα φορεθούν πολύ τά πλισσέ, που άφίνουν ελεύθερες τις νήσεις για ένα γρήγορο βάδισμα, ή γι' άνευθεκτεδάσματα στα λεωφορεία, χωρίς ν' αποκλείουν και τό ποδήλατο που όλο και κατακτά και στον τόπο μας έδρα.

Για μπλούζες ή μόδα συμβουλεύει τις λεπτές φανέλες μονόχρωμες ή μη, στοργγυλά και κλειστά γιακαδάκια, ή και μικρά άνοιγματα μετρά. Τά πουλόβερ, έξ άλλου, που φορούνται επάνω από τις φούστες, ή μόδα τα θέλει αρκετά μακρού κι' εφαρμοστά στους γοφούς, χωρίς να σχηματίζουν διάλου μέση.

Μεγάλη ανάμιξις στην πλέξι τους του ζερλέ και του λάστιχου, που χρησιμοποιείται συχνά για δολιχόρο τό μανίκι και για πλάστρον ή κομίτες.

Και μία λεπτομέρεια που έχει σημασία: Όταν τό μανίκι δεν είναι ραγικλάν ή ζαπονάι, πρέπει να έχει τήν μαυνοκόλλησι καμψλά.

Φυσικά, είναι περιττό να συστήσουμε στις σπουδάζουσες ότι θ' αντικαθιστούν τήν τσάντα με μία «σεβιότ» από καλό δέρμα, που έναρμονίζεται με τό γενικό τους ντύσιμο.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Κανούρια Πούδρα

ΕΞΑΕΡΩΜΕΝΗ

Μιά πούδρα τόσο φινιά, τόσο απαλή που θα μπορούσε να αιωρείται στον αέρα. Αυτή είναι η καταπληκτική επιτυχία ενός Παριζιάνου χημικού. Γι' αυτό η πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ απλώνει τόσο κανονικά και ομοιόμορφα σκεπάζοντας το δέρμα μ' ένα αδιάφορο πέλο ομορφιάς. Επιτυγχάνει μία ομορφιά απόλυτα φυσική. Η εξαιρεμένη, πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ είναι τόσο φινιά που κρατάει πάνω στο δέρμα όκτω ολόκληρες ώρες. Δεν δαχτείτε πια γυαλιστερή μύτη. Δεν δα είδατε υποχρεωμένη να πουδράρεστε συχνά. Δοκιμάστε την από σήμερα, η επιδερμίδα σας θα μείνει δροσερή και γοητευτική.

ΑΡΙΑΔΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Μετώκησεν επί της οδού Δελφών 3 (Παρόδος οδών Διδότου και Σκουφά). Δέχεται καθημερινώς 11 - 1 και 5½ - 7 μ. μ. Τηλ.: 612.482 και 612.515

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Ε. Κικίδου

της Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Βραβείον τηλεπαθείας μαρσας αποστάσεως. Μετσόβου 19 (Στ. Μουσείου) 8 - 1 π.μ. και 5 - 7 μ. μ. Τηλ. 663-673

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

Έρχισαν και συνεχίζονται οι έγγραφοι. Γονείς εγγράψτε τα κορίτσια σας εις τους ομιούμενους Οίκους ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύνταγμα). Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 73. Τηλ. 470-522
ΣΗΜ: ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΣ.

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 & 5-7 ως και επί συνευτεθεί. Καρ. Τρικούνη 113 - Τηλ. 613-610.

πανοποιημένος απ' το άστειό του.

— Και βέβαια! απάντησε γελώντας η νέα γυναίκα. Έδώ τον έχω! Θες ν' ανέβης να τον δής, Τόνι;

— Έσένα θέλω να δω, κούκλα μου.

— Μα θα σε πάρουν από πίσω όλοι αυτοί οι άστυνομοί!

— Κανείς στον κόσμο δεν θα μ' εμποδίσει να κάνω το κέφι μου! Ούτε κι' ολόκληρο σύνταγμα άστυνομοί με πολυβόλα!

— Ή, μη λές παχειά λόγια!

— Ά, έτσι νομίζεις; Άνεβόμω λοιπόν...

Ο Μπέριντ άκουσε βαρείες και γρήγορες πατημασιές στη σκάλα. Κι' είδε να ξεπροβάλλει ξαφνικά στο κεφαλόσκαλο ένας άντρας μεγαλόσωμος και λίγο φαλακρός.

Το πρόσωπό του γυάλιζε από ιδρώτα. Φορούσε μία βρώμικη φανέλλα κι' ένα μαύρο παντελόνι.

Χύμηξε γελώντας πάνω στην κοπέλλα. Εκείνη του ξέφυγε. Την κυνήγησε στο κεφαλόσκαλο.

Ήταν ευκίνητη, μα δεν είχε αρκετό χώρο στη διάθεσή της, κι' έτσι ο άντρας κατάφερε να τη στριμώσει σε μία γωνιά.

— Όχι, Τόνι, άστειεύομαι... του είπε, προσπαθώντας να τον σπρώξει μακριά της. Μα εκείνος την έσφιγγε γερά και της κρατούσε ακίνητα τα χέρια, ενώ συγχρόνως γελούσε κτηνωδώς.

— Όχι τώρα! πρόσθεσε εκείνη, παλεύοντας. Κανένα άλλο βράδυ... Σταμάτα! Ο' άνεβόμω...

— Τά 'δια μου λές πάντα; κανένα άλλο βράδυ... Λίγο με νοιάζει γι' αυτούς τους βλάκες! Τώρα θα σου δείξω εγώ αν λέω παχειά λόγια...

Την έπιασε απ' τη μέση και κάτω απ' τα γόνατα και τη σήκωσε στα χέρια του.

— Αφισέ με, Τόνι! του έπτε εκείνη, χωρίς όμως να δυναμώσει τη φωνή της.

Πάλευε πάντα, άλλ' όχι τόσο ώστε να τον αναγκάσει να παραιτηθώ απ' το σκοπό του.

— Τίποτα δεν πρόκειται να με σταματήσει τώρα! μουρμούρισε ο άντρας με βραχνή φωνή.

— Όχι, όχι. Σταμάτησε λοιπόν, ήλθιε!

Ο Τόνι διέσχισε το κεφαλόσκαλο, με το ζωντανό φορτίο του στα χέρια, άνοιξε με μία κλωτσιά την πόρτα της κάμαρας, προχώρησε μέσ' στο σκοτάδι, και ξανάκλεισε την πόρτα με το πόδι του...

Ο Μπέριντ σήκωσε το ρεβόλβερ του. Ακίνητος, άρατος, με τα νεύρα τεντωμένα, άκουγε την πάλη που συνεχιζότανε.

— Ποιάνθρωπε! μουρμούρισε η κοπέλλα, λαχανιασμένη. Αφισέ με! Τρελλάθηκες;

Κι' ο άντρας απάντησε, ξαναμένος απ' τη πάλη: — Δεν λογαριάζω κανένα σου λέω! Έσύ το θέλησες... Ο Μπέριντ έκανε μία κίνηση προς το ζευγάρι. Μα κόλλησε πάλι στον τοίχο, άκούγοντας βήματα στη σκάλα.

— Άνοιχτε! φώναξε κάποιος απ' έξω.

Συγχρόνως άνοιξε άπότομα ή πόρτα, κρύβοντας πίσω της το Μπέριντ. Το φως ένδς ηλεκτρικού φαναριού διέσχισε το δωμάτιο και σταμάτησε στο ζευγάρι.

Ο άντρας γύρισε το κεφάλι του και κύτταξε προς την πόρτα. Το στοργγγυλό και ιδρωμένο πρόσωπό του είχε μιάν έκφραση άγρια, κτηνώδη.

— Δεν μπορεί κανείς να βρή την ήσυχία του ούτε στο σπίτι του; ούρλιασε. Τσακιστήτε από δω, που να πάρη ο διάβολος!

Οι δυο άστυνομοί που είχαν άνοιξει την πόρτα, κρατώντας όπλοπολυβόλα, δεν προχώρησαν.

— Μας συμπαθάτε! είπε ο ένας γελώντας.

— Αφιστε μας ήσυχους! μουγκρίσε ο Τόνι με μανία.

Οι άστυνομοί τραβήχτηκαν πίσω, γελώντας, και ξανάκλεισαν την πόρτα. Ο Μπέριντ τους άκουσε να ξανακατεβαίνουν τη σκάλα.

— Είδες που δεν φοβάμαι τίποτα; καυχήθηκε ο Τόνι. Σου τόπα...

— Άσε με! Φύγε! στέναξε η κοπέλλα.

— Όχι ακόμα, κούκλα μου. Σε λίγο θα φύγω...

Ο Μπέριντ έμενε ακίνητος, ενώ ο ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του. Παρακολουθούσε με τεντωμένο τ' αυτί την πάλη που γινότανε μέσ' στο σκοτάδι. Έκαιε ένα βήμα προς τα εμπρός.

Άλλά, όταν του έλειψε το στήριγμα του τοίχου, έπεσε χάμω με τα τέσσερα.

Καθώς προσπαθούσε να ξανασηκωθεί, άκουσε τον Τόνι να μπηγνέ ένα ούρλιασμα πόνου: — Στρίγγα! Πήγες να μου βγάλεις τα μάτια!

— Φύγε! πρόφερε σιγανά η κοπέλλα. Αφισέ με!

Άκούστηκαν βήματα στο πάτωμα.

— Θα μου το πληρώσεις! μουγκρίσε ο Τόνι, ανάμεσα στα δόντια του.

Κι' άνοιξε την πόρτα. Στο φως του διαδρόμου, ο Μπέριντ είδε να τρέχει αίμα στο πρόσωπό του από τέσσερες βαθείες γρατζουνιές, που άρχιζαν άμέσως κάτω απ' τα μάτια.

Η Άνιτα μαζεύτηκε, προσπαθώντας να σκεπάσει πρόχειρα το στήθος της. Λίγο απ' το αίμα του Τόνι την είχε λερώσει στον ώμο. Τα μάτια της

πετούσαν σπίδες. — Μην ξαναπατήσης εδώ το πόδι σου! είπε στον άλλον, προσπαθώντας να μη δυναμώσει τη φωνή της.

Εκείνος απάντησε μ' ένα μουγκρητό. Βγήκε έξω και χτύπησε πίσω του την πόρτα.

— Θέλετε καμιά βοήθεια; ρώτησε τότε ο Μπέριντ την Άνιτα, ενώ σερνότανε προς το μέρος της.

Την άκουσε να σηκώνεται απ' το κρεβάτι, απ' την αντίθετη πλευρά.

— Όχι, όχι... του απάντησε βιαστικά. Μήπως ξαναμάτωσε το τραύμα σας;

— Δεν πιστεύω...

Ο Μπέριντ άνασκήκωθηκε με κόπο και ξεπλώθηκε στο κρεβάτι, άνασαιώντας με δυσκολία.

— Δεν έπρεπε να το κάνετε, αυτό... γιά μένα! πρόσθεσε.

Η Άνιτα δεν απάντησε. Την άκουσε να ψαχουλεύη, στα σκοτεινά. Έπειτα από ένα λεπτό, άναψε το φως.

Η νέα γυναίκα κούμπωσε ένα παλιό παλτό που είχε φορέσει. Και κύτταξε με περιέργεια το Μπέριντ.

— Θα ρίξω μία ματιά στην πληγή σας... του είπε, πλησιάζοντας στο κρεβάτι. Πονάτε;

— Λιγάκι... απάντησε εκείνος, χωρίς να την χάσει απ' τα μάτια του. Μα δεν πιστεύω να τρέξη αίμα.

Η νέα γυναίκα έσκυψε πάνω του κι' έξέτασε τον επίδεσμο.

— Έν τάξει είναι, είπε. Καθώς άνασκήκωνότανε, ο Μπέριντ της έπιασε το χέρι. Έμεινε σκυμένη πάνω του, κυττώντάς τον.

— Ξερετε τον κίνδυνο που διατρέχετε; τη ρώτησε. Μπορεί να σας κλείσουνε στη φυλακή, γι' αυτό που κάνατε.

Εκείνη έλευθερώσε το χέρι της και πρόφερε ξερά: — Δεν συμπαθώ τους άστυνομικούς. Αυτό είν' όλο!

— Άντίστο, σάς χρωστάω μεγάλη χάρη! είπε ο Μπέριντ. Αν δεν ήσαστε σεις, θα τάχα τινάζει τώρα!

Η Άνιτα χαμογέλασε με κάποια πικρία και κυνισμό κι' απάντησε, καθώς άπομακρυνότανε: — Ίσως νάτανε καλλίτερο γιά σας! Πάντως, δεν μου χρωστάτε τίποτα.

Zande
ΚΡΑΤΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ και εις ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΑ.
Ζάντε εις 7 φωτεινούς & σταθερούς χρωματισμούς.

Τό μοναδικό κραγιόν
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ και ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ.

Χρησιμοποιήσατε το Ρούζ κρέμα Ζάντε, Ρούζ compact Ζάντε, Πίμπελ Ζάντε. Σημ.: Το κραγιόν Ζάντε είναι προϊόν του εργοστασίου Ζάντε cosmetic Co New-York και εισάγεται κατ' ευθείαν εξ Αμερικής.

Ο Μπέριντ σκούπισε με την άναποδο του χεριού του τον ιδρώτα που γυάλιζε στο πρόσωπό του.

— Πώς σάς λένε; ρώτησε. — Άνιτα Τζάκσον... Προσπαθήστε τώρα να κοιμηθώ.

— Έμένα με λένε Βέρν Μπέριντ. Αυτοί οι ήλιθιοι νομίζουνε πως σκότωσα έναν άστυφύλακα...

Η νέα γυναίκα τον κύτταξε, αλλά δεν είπε τίποτα.

— Πρέπει να κοιμηθώ, ξανάπε ύστερ' από λίγο.

— Είσαστε παράξενη κοπέλλα... πρόφερε ο Μπέριντ κλειώνοντας τα μάτια της. Τι σάς κάνανε λοιπόν οι άστυνομικοί; Γιατί τους έχθρευεσθε έτσι;

— Δεν είναι δική σας δουλειά, απάντησε εκείνη ξερά.

— Έχετε δικιο... Αφιστε με καμιά ώρα να συνέλθω. Ύστερα θα φύγω...

Έφερε το χέρι του στο πλευρό του κι' έκαμε μία γκριμάτσα.

— Πρέπει να σάς άνάψω λαμπάδα! πρόσθεσε.

— Θα μείνετε εδώ ώπου να γίνετε καλά, δήλωσε εκείνη ενώ καθότανε σε μία πολυθρόνα. Δεν μπορείτε να πάτε μακριά, μ' ένα τέτοιο τραύμα...

— Μα... δεν σκέπτεσθε καθόλου τον έαυτό σας; ρώτησε ο Μπέριντ κυττώντάς την με έκπληξη. — Όσο μένω εδώ, κινδυνεύετε ολόένα πιο πολύ... Αν ξανάρθω εκείνος ο γελοίος;

Η νέα γυναίκα κούνησε το κεφάλι της κι' απάντησε: — Δεν θα ξανάρθω. Τον ξερω καλά, τον Τόνι... Έγώ λείπω όλη την ήμέρα. Έρχομαι το βράδυ μονάχα... Όχι, δεν φοβάμαι τίποτα.

— Θα σάς άφίσω το κρεβάτι σας, είπε ο Μπέριντ. Έγώ θα πλαγιάσω χάμω.

Παρατηρούσε με κάποια έκπληξη ότι σκεπτότανε περισσότερο εκείνη, παρά τον έαυτό του.

— Καλά, καλά! Κοιμηθώτε τώρα κι' άφιστε τη φλυαρία. Τράβηξε μία καρέκλα προς το μέρος της και τέντωσε πάνω τα πόδια της.

— Έγώ είμαι πολύ καλά έτσι, πρόσθεσε.

— Όπως θέλετε! είπε ο Μπέριντ, άνασκήκωνοντας τους ώμους του. Αύριο θάμαι καλλίτερα.

Η Άνιτα άπλωσε το χέρι της κι' έσβυσε το φως.

— Κοιμηθώτε! ξανάπε. Ξαπλωμένος, στα σκοτεινά, ο Μπέριντ κύτταξε από τ' άνοιχτό παράθυρο το νυκτερινό ουρανό. Κάτω, στο δρόμο, ή άστυνομία συνέχιζε τις έρευνές της. Μα οι φωνές, τα βήματα της. Μα οι χτυπήματα στις πόρτες και τα χτυπήματα στις άδύνατα, άκούγονταν τώρα πιο άδύνατα, όσο άπομακρύνονταν προς το βάθος του δρόμου.

Ο Μπέριντ ένοιωσε μία παράξενη συγκίνηση, όσο συλλογιζότανε τη νέα γυναίκα... Τον είχε σώσει. Γιατί;... Όπως στα μυθιστορήματα. Της χρωστάσε τη ζωή του, κι' αυτό τον ένοχλούσε. Η εύγνωμοσύνη ήταν ένα αίσθημα έντελώς καινούργιο γι' αυτόν. Ής τώρα, κανείς δεν του είχε προσφέρει την παραμικρή έκδουλευσι...

Προσπάθησε να διώξη απ' το νου του τη σκέψη πως είχε δημιουργήσει ένα χρέος. Μα δεν

το κατώρθωνε. Ήξερε πως, άργα ή γρήγορα, θάπρεπε να το ξοφλήσει.

Ψαχούλεψε μέσ' στην πίσω τσέπη του τα πεντακόσια δολάρια που του είχε δώσει ο Ρίκο. Κι' είπε με το νου του πως θα μπορούσε ν' άδωσθ στην Άνιτα ένα μέρος απ' αυτά τα

λεφτά. Φαινόταν πως είχε μεγάλη ανάγκη, ή καυμένη! Ναι, αυτό θάκανε. Κατά βάθος όμως, καταλάβαινε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να ξεπληρώσει το χρέος του, μ' όσα δήποτε λεφτά. Ξανάδλεπε με τη σκέψη του την πάλη της με τον Τόνι...

— Όχι, δεν μπορούσε να ξοφλήσει με λεφτά ό,τι της χρωστούσε!

Απ' το γρήγορο κι' έλαφρό ρυθμό της άναπνοής της, κατάλαβε πως είχε άποκοιμηθώ. Είχε θάρρος και ψυχραιμία, αυτή ή κοπέλλα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

★ Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΣ ΤΟ ΠΡΩΪ

★ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Δ. ΔΕΤΙΟΛΛΑΣ

ΣΗΤΟΥΝ.
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ Μίμης Διονυσόπου-
λος καὶ ὁ Πάνος Κόττορ,
140 Σ.Ε.Π. Β.Σ.Τ. 904, Γρεσε-
ζητῶν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ-
ὸλον τὸν κόσμο, στὴν ἐλληνικὴ ἤ
ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ ὀποκλειυστὴς
Ἀριστοτέλης Μουρίκης

‘Ο Δημήτριος Κολάγ-
γης, ὁ Δημήτριος Λυμπερίδης καὶ ὁ
Νικόλαος Κουζόπουλος, Ναυτικοὶ
‘Ασώματος, Χανιά, Κρήτη, Grèce,
ζητοῦν ἀλληλογραφία μετ’ Ἑλλήνι-
δες ἀπ’ ὅλων τὸν κόσμον, στὴν ἐλ-
ληνική ἢ ἀγγλική γλῶσσα. ‘Ο Νι-
κόλαος Μανιάτης, 15ος Ἀ.
Β.Ο., Vlll Μεγαρχία, Σ.Τ.Γ. 918,
Grèce, θέλει ν’ ἀλληλογραφήσῃ μετ’

της Β. Α. Ευρώπης. Την σφοδρή
τέρως οι παραθερισιαί, που βρί-
της Ώστανδης και του Νισολού
άνετραψε σχεδόν όλες τις καμπ-
ελάχιστοι ήταν οι παραθερισιαί
μπάν

Κάρτ - ποστάλ: Ο Αιμίλιος Περίδης, Α.Σ.Τ. Γ.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 903, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με φοιτήτριες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική γλώσσα. (Ο υπάξ) Ος Λάκης Ροαγκούγινανς, Λόγος Διδασκ., Σ.Τ.Γ. 902, Grèce, επιθυμεί π' αλληλογραφίση με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Γεώργιος Μαρτύρος, 343 Μ.Α., 112 Π.Μ., Α.Β.Ε.Τ.Γ.Α. 1010, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Βάσος Καρανιγρώπουλος, Στρατιωτική Διοίκηση 'Αθηνών, Γ4, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, ο Σταύρος Σιδερίδης, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β, Grèce, ο Μάριος Χρήστος, ο Σοφοκλής Μαυρομυχαλάς, ο Χαράλαμπος Πέτσος, ο Δημ. Παπανικολάουδης και ο Ιάnnης Θούλος, 1252 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 901, Κοζάνη, Grèce, ο Άναστάσιος Τακόπουλος και ο Γεώργιος Κρητικός, 12ος Λόχος, Κ.Ε.Ν. Τριπόλεως, Σ.Τ.Γ. 928, Grèce και ο Ευστάθιος Σταθόπουλος, Σχολή Δοκιμών Ύπτων, Κ.Ε. Πόρος, Β.Σ.Τ. 902, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Νεκκλής Μασούγκας, 991 Στρατιωτική Μουσική, Σ.Τ.Γ. 917, Grèce, ο Γεώργιος Γούναρης, ο Αντώνιος Λαμπρόπουλος, ο Κωνσταντίνος Τσαπαράς και ο Έκκευβερης Αντωνόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Ε. 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ - ποστάλ. Οι υπάξ) οι Μιχαήλ Μελέτης (18 χρόνων) και Αλέξης Αλεξίου (18 χρόνων), Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 7ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909, Grèce, ο Λόχιας Κάρολος Βελεστίνος, 613 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α, Grèce, ο Μάριος Μαροῦδας, ο Τώνης Χρονόπουλος, ο Βύρων Γεωργίου και ο Κωνσταντίνος Κανάκης, Α37 Μ.Δ./Β. 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904.

του ανέμου δοκίμασαν ιδιαί-
 ριταν στις πλάξ του Μίντελκορκ,
 "Υστερα από την θύελλα, που
 και παράσχευε τις ομπρέλλες,
 που έπείμειναν να συνεχίσουν τα
 τους.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες
είδη: Μίλην Μαρούλια, Λάκης Κων-
σταντίνου, Τάκης Εοθυμιάδης,
Ντίνος Αλεξάκης, Τώνης Παπα-
γεωργίου και Νίκος Σμεινάδης,
Κ. Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
91Α. Ν. Γερουλίου και Ν. Κό-
λονάρας, 199 ΜΑΛΠ, Σ.Τ.Γ.
917. Ιωάννης Μανωλάκης, Τάκης
Χαραλαμπίδης, Μήτσος Πολυχρο-
νίου, και Ντίνος Φανουρίδης, Κ.Ε.
Ν. Κρήτης, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
911Α. Ιωάννης Τροχίδης και Πά-
σχος Τσασιδής, Κ.Ε.Υ. Χίου, Β.Σ.
Τ. 902. Γεώργιος Γιουσάδης, Έ-
λευθέριος Γεωργουδίου, Χρήστος
Ταλατίπωρος και Γεώργιος Μασού-
ρης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., Λόχος Δ(ισως),
Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ήλιοπου-
λος, 572 Τ.Π., Λ.Β.Ο., Σ.Τ.Γ.
917Α Τάκης Ζαχαριάδης, Σωτήριος
Σπεριδιώτης και Χρήστος Παναγιώ-
τας, 498 Τ.Δ., Σ.Ε.Ε.Σ.Τ., Σ.Τ.Γ.
914. Νικόλαος Αρχιμανδρίτης,
398 Σ.Κ.Α., 1η Ίλμ, Β.Σ.Τ.
904. Πέτρος Πλαγιαννάκος, Αθα-
νάσιος Ζησώπουλος και Νικόλαος
Αβραμίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., 7ος Λόχος,
Σ.Τ.Γ. 928 Κωνσταντίνος Γιαννιόπουλος
και Κωνσταντίνος Παναγιωτόπουλος,
ΚΕΕΜ)ΠΜ, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
909Α. Ήλιος Γεωργακόπουλος
και Μάρκος Σπέρτης, Ταξιότμ Κ.
Ε.Τ., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Αγγε-
λέλου, Νικόλαος Χαρίτης, Γεω-
ργιος Παπαδάκης, Γεώργιος Χαρίτος
και Σπυρίδης Καμπούρογλου,
Σ.Ε)ΚΕΕΜ, Σ.Τ.Γ. 909Α. Πανα-
γιώτης Γιαννακούρος, Τ.Υ., Ε.Πα-
σιώτης Β.Σ.Τ. 902. Αχιλλεύς Πλιά-
ς, 622 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.
Γ. 913. Κωνσταντίνος Κολιόπουλος,
Γ. 913. Κωνσταντίνος 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ.
622 Ε.Τ.Π. Πρόξας, Ε.Σ.Α.
901. Νικόλαος, Β.Σ.Τ. 901. Γεώργιος
958 Λόχος, Λάκης Λαμπρόπουλος και
Λάζαρης, Νικόλαος, 46ον Κ.
Γεωργίου, Νικόλαος, 46ον Κ.
Ε.Πασιώτης, 46ον Κ. Ιωάννης Κατα-
ε., 46ον Κ. Ιωάννης Μάλεσης,
ονίδης και Ιωάννης Μάλεσης,
Σ.Τ. 902. (1η Μηχ)σως, Β.
ΚΕΤ) Σ.Ε.Ο.Τ. Σάκης Θαλασσινός, Κ.
Σ.Τ. 902. Σάκης Θαλασσινός, Κ.
Ε.Ν. Πατρίν, Μουσική, Σ.Τ.Γ.
Ε.Ν. Πατρίν, Βελισσαρίου, Κ.
927. Βαλεντίνος Γραφείο Στρατο-
Ε.Ν. Πατρίν, Γ.Τ.Γ. 927. Εοικονο-
λογία, 2ος Λόχος Ήλιοπουλος,

Σ.Τ.Α. 1904 Σ.Ε.Π. Β.Σ.Π.
Μακαίρας, 140 Λουκιάτος και
904. Παναγιώτης, 140 Σ.Ε.Π.,
Ιωάννης Κοτίνης, 140 Σ.Ε.Π.,
Β.Σ.Τ. 904. Χρήστος Ασπηκά-
πουλος, Αθανάσιος Χατζηδανιέ-
ου, Ευάγγελος Τερζής, Δημήτριος

Ἡ Λούλα Κωνσταντίνου
 (18 ετών), Πασαύδης 14,
 Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ἀλληλο-
 γραφία με νέους καὶ νέες τοῦ
 ἐσωτερικοῦ, με σκοπὸν τὴν ἀνταλ-
 λαγὴν κάρτ-ποστάλ.
 Ὁ Ἰωάννης Φιλιατσίου
 (81, Λάρνακα, Κύπρος καὶ ὁ Πάου-
 λος Πατελλάκης (18 χρό-
 νων), Ἀρροδίας 23, Λάρνακα,
 Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογρα-
 φήσουν με γερὰς Ἑλληνοὶ.
 Ὁ Ανδρέας Τσαχά-

* **Ο Jack Pappas**, 35 **Ralph St.**, West Richmond S. Australia, ζητεί **άλληλογραφία** με 'Ελληνίδες 17-22 χρονών, στην ελληνική ή αγγλική **άλωσσα**. **Ο Sav Cadis**, C.O. Meadows Bros Box 365, Milroya P.O. Victoria, Australia, ζητεί **άλληλογραφία** με 'Ελληνίδες κάτω των 19 χρονών με σκοπό τον γάμο.
 * **Ο George Andreou** **Ko-stopoulois** και **ο George Panagiotou** **Ko-stopoulois**, **Lovray Guest House** Port Kembla N.S.W., Australia, ζητούν **άλλη-**

γράφει και μία φωτογραφία τους.
 'Η Ρένα Καλέδια (18 χρό-
 νών), Συνδικαία Μίκμου αριθ. 85,
 Πάτρας, Grèce, ζητεί αλληλογραφία
 με νέους και νέες απ' όλον τον κό-
 σμο στην ελληνική ή αγγλική
 γλώσσα. Παρακαλεί τους θα ζη-
 τήσουν να εσωκλείσουν στο γράμ-
 μα και μία φωτογραφία τους. 'Η
 Άννα Φραγκεσκάκης (24
 χρόνων), Κάρσους, Εύβοιας, Grèce,
 ζητεί αλληλογραφία μ' ένα νέο η-
 λίκιας 23—36 χρόνων. 'Η Λουί-
 ζα Ρηγοπούλου, η Λίνα
 Γιαννάκη ή Εύα Μαρέλλα,
 Ερ. Λυκούδη 4, Β. Κυπριαδού, Α-
 θήνα, Grèce, έπιθυμούν ν' αλληλο-
 γραφιστούν με μορφωμένους νέους
 απ' όλην την Ελλάδα, τον κόσμο,
 στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
 'Η Τάνα Απάλκη, 11, Πλάτωνος
 (Τάνα Απάλκη), Ρήνα Φερραίου 43, Α-
 λγίου, Grèce, θέλει ν' αλληλογραφή-
 σουν με έναν Έλληνα του εξωτερικού
 ηλικίας 23—26 χρόνων, με σκοπό
 τον γάμο.

Α. Πετροπούλα κ.η., κα-
θηγήτρια, Ένταυθα: Παράσας από
τά γραφεία μας για τη φωτογρα-
φία της Α. Καρ. Παλαιστής νομι-
ζω πως σας εναγάσωσα. Χ. Στε-
ργίουπουλον, Τρίπολιν: Ήταν
προδότης και πλήρωας. Αὐτοί που
σας λένε τὸ ἀντίθετο ἢ δὲν ξέρουν
ἢ ἔχουν κάποιον ἄλλο λόγο. Ν. Ἀ-
στερίου, Σάντα Κλάρα, Βρα-
ζιλία: Εὐχαριστῶ θερμῶς. Χαιρετι-
σμοὺς στὴν Ἑλληνίδα τῆς παροι-
κίας σας, Γ. Ἀϊελλὰ τ.η.,
Σέων: Αὐτὴ τὴν ἀτλήσασθαι δὲν
μποροῦν εἰς ἀπόκρισιν. Ι. Σ. Που-
ροπούλου, Σέων: Παντοῦν, Α.
Μπιράνην καὶ Κ.ω.ν. Δαμιδῶν,
Ένταυθα: Ὅλος ὁ κόσμος ἀντι-
ρεῖ τὴν δρᾶσιν του. Πᾶς τὴν ἀντι-
ρεῖ: Ν. Σ. αὐγιάσον, Π. Μο-
τάνην, Χρ. Ἀλεξιάκη, Γ. Σπα-
νῶν, Γ. Κυριακοπούλου, Ἀρ. Ἀνα-
γνώστου, Κ. Σαγαντινῶν, Εὐθ.
Καστριναῖον, Ι. Σαγντινῶν, Λου-
κά Πεταλοῦδην, Α. Φεργαδιώτην,
Μ. Καρρᾶν, Παν. Αἰσάπιν, Θ.
Μακροπούτις, Ι. Νοταρᾶν, Ἀντρέαν
Μακρομυχελάκη, Ε. Γεωργίου-
πουλον, Ν. Πετμεζᾶν, Α. Ἀμαραν-
τιδῆν καὶ Στ. Δρακοπούλου, Σ.Τ.
Π. 803: Εὐχαριστῶ θερμῶς. Αἰμ.
Δοξιάδην, Ένταυθα: Ὁ γυῖος
σας ὑπῆρξε ἥρωας. Δυστυχῶς δὲν
παύσασθαι στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐξαρ-
σίν του, μετὰ τὴν μεταφορά του
στὴν Γερμανία. Ἀπευθύνθηκε στὸ
Δ. Ε. Σαυρῶν, Ρ. Μπρόμελ,
Παρίσι: Ὁ ἑσθλὸς τῆς Ἑλλάδος
ἦταν καὶ ἐξεκαλοῦνδον να εἶναι φι-
λοι μας. Ἐδῶσαν τὸν πόλεμον τὸ
αἷμα τους στὰ ἡπειρωτικὰ βουνά ἡ-
ναντιόν των φασιστών. Μετὰ τὴν
νῶπουλον καὶ Α. Ματᾶν, Σῦ-
ρον: Ὅταν θὰ γυρίσαςε στὴν Ἀ-
θῆνα, θὰ σὰς δεχτῶ εὐχαρίστως.
Ε. Ὁρσανουδάκη, Χανιά, Ἐ-
κρήτης: Εὐχομαι νὰ πᾶνε δια κα-
λῶ. Μὴν ξεχάσαςε τὴν ὑπόσχέσι-
σας, Γ. Τηξέζικον, Μαυρίνου,
Βεβασίαν καὶ οἱ σμηνίτες ἐπαιδὸν
ρόλο στον ἀεροπορικὸν πόλεμον τῆς
Μ. Ἀνατολῆς, Σὲ κάθε κεφαλῶν
τὸν ἀφωγισμένον φερώων, πάντα
καὶ κάποιον ἀνῆλρον. Γιὰ τὰ κακά
σας λόγια εὐχαριστῶ. Α. Δημη-
τριάδην, Θεογνίτην: Ὅλα ἐρ-
χόμενα πρὸς τὴν σειρά τους. Γιὰ τὴν
ἀεροπορίαν σας στον ἐλληνοαί-
τικον πόλεμον θὰ γράψω, Α. Δαπόν-
τε, Κέρκυρα: Τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν
ἀμερικανικὴν ἀεροπορίαν τὰ κρα-
τῶ καὶ θὰ τὰ διασταυρῶσας με τὴν
ἐπίσημον ἐκθεσὶ τῆς Ε. Μ. Σ. Σέω-
ν θὰ ὑπάρχει. Εὐχαριστῶ. Π. Μο-
στακῆν, Ἰωάννιν: Κάνετε καλὴ
δουλειά, μετὰ τὴν διαφορά, δὲν δη-
μοσιεύθηκε σ' ἐνα ἀπὸ τὰ προηγύ-
μενα τεύχη. Αὐτοματῶς γιὰ τὸ κό-
πο σας, ἀλλὰ ἐλπίς νὰ μενύσας
κλιανοπισμένης, Θ. Γεωργιά-
δην, Σέων: Δὲν ἔχει σημασίαν.
Φτάνει διὰ τὸ «ἐπιστολίον» εἶναι ἐ-
πὶ πρὸς τὸ περιγρησέν. Μπαρῶ σας,
Μ. Παπᾶ, Τρίκαλα: Τὸ ἐν λόγῳ
ἀεροπορικὸν χάρηκιν τὰ ἔχυν τὸ
Σεπτέμβριον τοῦ 1943. Ἔπες με
ἀκλεῖστωτον στὴν Κρήτη καὶ ἀπὸ
τότε ἐξερπνίσθη. Δὲν γνωρίζω
τίποτε περισσώτερον. Ἐλένη Ρω-
σοῦ, Πειραιά: Τ' ὄνομα τοῦ δῶ-
ν ἀναφέρεται ποῦθεν. Παιὶς σας ἔ-
δωας τε πληροφόρησις: Κ. Μα-
ροῦ, Κωνσταντῶν, Κύπρον: Ὑπονο-
μῶν. Κ. Κουσουράκον, Αἰδύας:
Δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Ὑπάρχουν
καὶ ἐνα σωρὸ ἀγνωστὰς σελίδες,
ποὺ θὰ τὴν διαβάσαςε ὁποῖον, Κ.
Πουλοδάκη, Ὁμόλιον: Ἐκρήτη:
Ὁ Τζωρτζ Τζελου, ὅπως
ἔχυν Ἄφθμον καὶ μερικὸν ἄλλοι, ὑ-
πῆρσαν καὶ ἐξεκαλοῦνδον να εἶναι
διελλήνες, Στ. Χαραλαμπί-
δην, Βόλον: Νὰ μοὺ τὰ στείλεις.
Δὲν χαρῶ πολὺ, Ο. Χρυσόπου-
λόν, Πάτρα: Μέσα στὰ ἀφωγι-
σμένα φερώα θὰ βρῆτε καὶ τὴν
κατοσκοπίαν τοῦ... ἀέρος καὶ τῆς
ἥρας. Φίλον τοῦ Πρῶτου,
Πάτρα: Ἀφοῦ ἤρσαςε ἔντονα τὴν
ἐπὶ τῆς Μ. Ἀνατολῆς, δὲν γνωρί-
ζεσαςε βέβαια τί πολλὰς ὑποτίκας ἀ-
ποστολὰς εἶναι διὰ τοῦ ἀέρος. Πι-
σμένον τὰ στοιχεῖα. Α. Πατῆ-
δην, Χίον: Δὲν γνωρίζω ἀν πο-
κεῖται γιὰ τὸ ἴδιον πρόσωπον. Θὰ ε-
καρδιώσας καὶ θὰ σὰς γράψω.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΑΚΑΛΗ ΣΑΣ
ΚΟΤΟΣΟΥΠΑ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΑ
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
ΜΕ ΣΗΜΑ ΤΗΝ ΚΟΤΤΑ
ΉΔΥΤΟΡΓ : Κτενέ 10. — Τηλ. 22-707

GELOROSE "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- Πρωτότυπη γλυκοθερμική σύνδεσις ειδική για την περιποίηση των χεριών
- Μερικές σταγόνες δίνουν στα χέρια λευκά και δροσισμένα

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΣΥΝΠΡΟΦΟΣ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Ακαμπτά και αναμφισβήτητη
 επιτυχία έσημειωσαν οι πενήθη-
 μeroι Κ.Δ. Πανελληνίου Κο-
 λυμβητικού Άγώνος στο Ο-
 λυμπιακό Κολυμβητήριο. Ο
 *Ελληνική Κολυμβητική Ομο-
 σπονδία (Ε.Κ.Ο.Φ.) πρέπει να
 και υπερήφανη για το έθνικo-
 δημοκρατικό έργο της. Χωρίς
 κλειστό χειμερινό κολυμβη-
 τήριο, με έλλειψη έπαρκων τε-
 χνικών μέσων, με ελάχιστους
 αθλητές, το Ελληνικό Κο-
 λυμβητικό Βασίλειο περφόρασε και ε-
 πικότα το μεγάλο όρμηό του.
 *Ο ναυαρχος κ. Τσιμπάς, ο αν-
 τιπρόεδρος κ. Νώντας Πετρο-
 λιάς, ο γενικός γραμματέας κ.
 Π. Παπαδόπουλος, ο έφορος κ. Χρ.
 Σιδηρόπουλος, ο ταμίας κ. Β.
 Γεωργακόπουλος και οι έκτε-
 ροι συνεργάτες τους είναι οι
 αίοι θερμών επαίνων για την
 εξαιρετική της κολυμβητικής Έλ-
 λάδος σε ανώτερη επίπεδα.

Συναρπαστικό, ακριβόρ, έν-
 διαφέροντες αγώνες διαδραμα-
 τίσθηκαν. Ο ανταγωνισμός με-
 ταξύ ΠΑΟ — Α.Ο.Π.Φ. για την
 πρώτη θέση της γενικής βαθμο-
 λογίας και Ν. Ο. Βόλου —
 Ν. Ο. Πατρών για τη βαθμο-
 λογία των επαγγελματιών, αλλά και
 *Ολυμπιακού — Ν. Ο. Πατρών
 για την τρίτη θέση προκάλεσε
 ζωηρή συγκίνηση και έντονο
 χιτωμακόρι. Τελικά, ο Παναθη-
 ναϊκός νίκησε με 202 βαθμούς.
 *Ακολούθησαν: Α. Ο. Π. Φα-
 λάρου 144, Ν. Ο. Βόλου 105,
 *Ολυμπιακός 77,5, Ν. Ο. Πα-
 τρών 71. Έθνικός Πειραιώς
 56. Έθνικός Γυμναστικός Σ.Ο-
 λόγος 53.

Ὁ Διεθνὴς
ΕΥΡΥΒΟΛ

• Ο Όλυμπος της Πειραιώς με 4 πρώτες νίκες και 1 πανελήνιο ρεκόρ: 200 μ. προσθίως εφθών (Κυνηγιάλακης) με ρεκόρ 3'06", 200 μ. προσθίως (Μουστατσός) με 3'00"4, 100 μ. ύπτιως ανδρών (Καρατζάς) με 1'16"8, 100 μ. έλευθέρως ανδρών (Μουρατζής) με 1'03"4. (Στους προκριματικούς 1'02"8).

• Ο Ναυτικός Όμιλος Πα-

αίου (Ε.Γ.Σ.) με τα 47'' στα 50 μ. πεταλούδας κορσάδων.
Ο Πολίτης (Ν.Ο. Σφουρι) με τα 3' 10'' στα 200 μ. προ-
σθλως έφηβων. Ο Κουνεγγί-
δης (Όλυμπ.) με τα 1' 12'' στα
100 μ. έλευθέρας παιδιών.
Δέν Ικανοποίησαν επίδο-
σεις το Γ. Κασιδόκαστα στα
100 μ. πεταλούδας έφηβων και
200 μ. πεταλούδας ανδρών,
γιατί έπορεύτησαν δεξιά του Πλ.

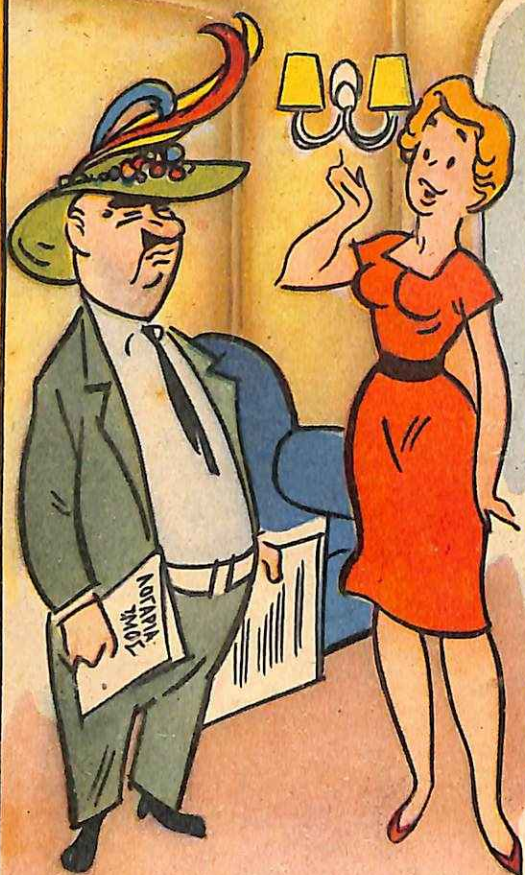
ἀρχάγγελος Γαβριήλ και τοῦ
 τοῦ σπῆ Μεγαλειότητά του νά διώξῃ ἀπὸ
 κοντά του τὴν εὐνούουμένην του κυρία ντε-
 λα-Βαλιέρ.
 — Καί, σὲ μένα ἐμφανίσθηκε ὁ ἀρχά-
 γγελος, τοῦ ἀπάντησε ἐτοιμότατα ὁ Λουδο-
 βίκος, καὶ μὲ βεβαίωσε ὅτι εἰσάστε τρελ-
 λόσι!...

ἀφ' ὧν 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092)
1938. Ἰδιοκτητῆς - Διευ-
θυντῆς: Ε.Ε.Ε. «Ι. Γ. ΠΑΠΑ-
ΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ Σία». Διαχειρι-
στὴς καὶ υπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑ-
ΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3.
Ὑπεύθ. Τυπογρ.: Σπύρ. Μπέτ-
λας, ὁδὸς Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ο παιδίατρος με τον δερματολόγο, για να κανονίζουν μαζί τη θεραπεία του και τη δίαιτά του.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
 Ίατρος Δερματολόγος

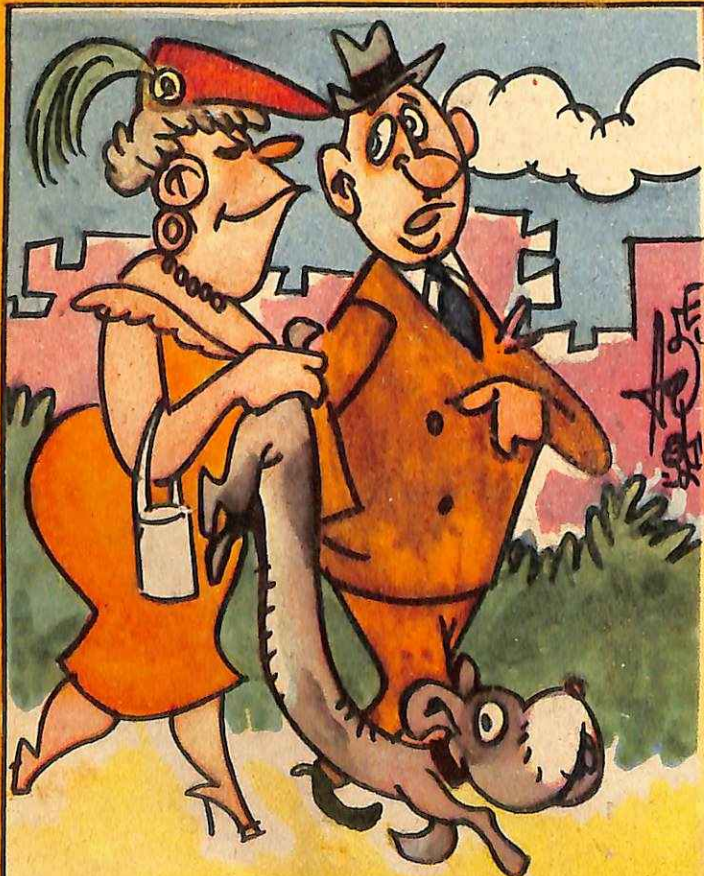
Ἰατρός Δερματολόγος

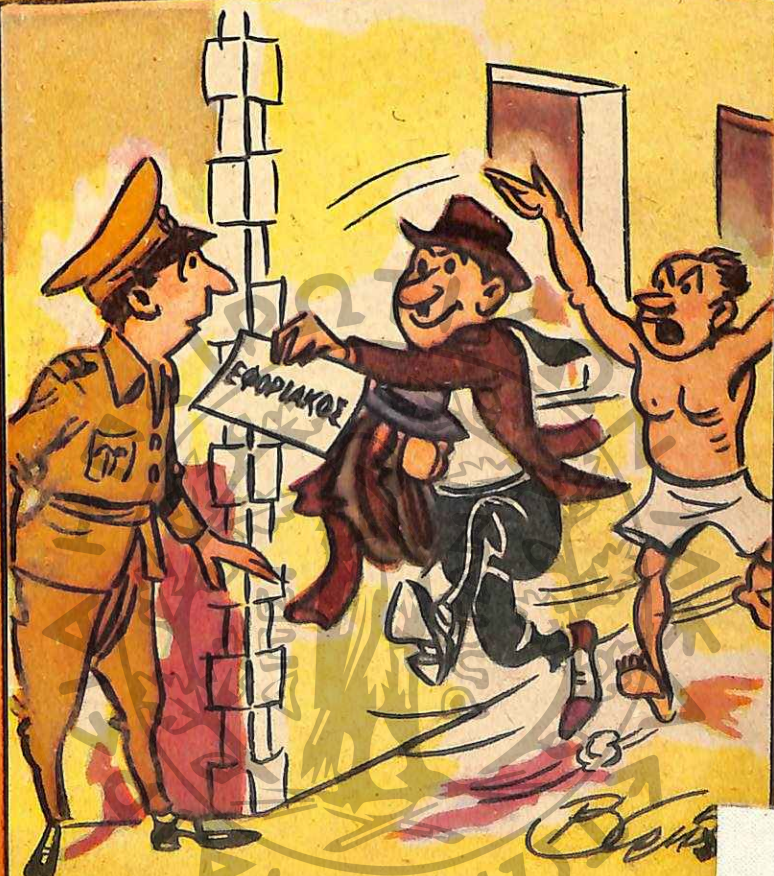
— 'Ακόμα και στο δικό σου το κε-
φάλι είναι όνειρο!...

— Πρόσεχε, βρέ γυναίκα. "Άλλη φορά να κάθεται πιδ μα-
λακά!...

'Ο νεόπλουτος: Είσαι βέβαιη, βρέ γυναίκα,
πώς έτσι τα κρατάνε αυτά τα σκυλιά;...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Πιάστε τον!... Πιάστε τον!...
(Τού Β. Χριστοφούλου)